

I

(Акт ухвалені згідно Договору про ЄС/Договору про Євратом, опублікування яких є обов'язковим)

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2009/138/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 25 листопада 2009 року

про початок і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування (Платоспроможність II)
(перероблений варіант)

(Текст стосується ЄЕП)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ ТА РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Співтовариства та, зокрема, частини (2) його статті 47 і статті 55,

Беручи до уваги пропозицію Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського економічно-соціального комітету ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Комітету регіонів,

Діючи відповідно до процедури, встановленої у статті 251 Договору ⁽²⁾,

Оскільки:

(1) Необхідно внести низку суттєвих змін до Першої Директиви Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень про початок і ведення діяльності у сфері прямого страхування окрім страхування життя ⁽³⁾; Директиви Ради 78/473/ЄЕС від 30 травня 1978 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень про спільне страхування Співтовариства ⁽⁴⁾; Директиви Ради 87/344/ЄЕС від 22 червня 1987 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень про страхування юридичних витрат ⁽⁵⁾; Другої Директиви Ради

88/357/ЄЕС від 22 червня 1988 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень про пряме страхування, окрім страхування здоров'я і викладення положень для стимулювання ефективного використання права свободи надання послуг ⁽⁶⁾; Директиви Ради 92/49/ЄЕС від 18 червня 1992 року про координацію законів, підзаконних актів та адміністративних положень про пряме страхування, окрім страхування життя (третя Директива про страхування, не пов'язане із життям) ⁽⁷⁾; Директиви 98/78/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 27 жовтня 1998 року про нагляд за страховими організаціями в страховій групі ⁽⁸⁾; Директиви 2001/17/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 19 березня 2001 року про реорганізацію і ліквідацію страхових організацій ⁽⁹⁾; Директиви 2002/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 року стосовно страхування життя ⁽¹⁰⁾; і Директиви 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2005 року про перестраховування ⁽¹¹⁾. В інтересах ясності до цих Директив необхідно внести зміни.

(2) З метою полегшення початку та ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування необхідно усунути найбільш серйозні розбіжності між законами держав-членів стосовно правил, яким підпорядковуються організації, що займаються страхуванням і перестраховуванням. Тому необхідно забезпечити юридичну базу для організацій сфери страхування і перестраховування для ведення страхової діяльності на всьому внутрішньому ринку, тим самим полегшуючи покриття ризиків і зобов'язань організаціям у сфері страхування і перестраховування, чії головні офіси знаходяться на території Співтовариства.

⁽¹⁾ ОВ С 224, 30.08.2008, С.11.

⁽²⁾ Висновок Європейського Парламенту від 22 квітня 2009 року (ще не опублікований в Офіційному віснику) та Рішення Ради від 10 листопада 2009 року.

⁽³⁾ ОВ L 228, 15.07.2003, С.57.

⁽⁴⁾ ОВ L 151, 07.06.1978, С.25

⁽⁵⁾ ОВ L 185, 04.07.1987, С.77

⁽⁶⁾ ОВ L 172, 04.07.1988, С.1

⁽⁷⁾ ОВ L 228, 11.08.1992, С.1

⁽⁸⁾ ОВ L 330, 05.12.1998, С.1

⁽⁹⁾ ОВ L 110, 20.04.2001, С.28

⁽¹⁰⁾ ОВ L 345, 19.12.2002, С.1

⁽¹¹⁾ ОВ L 323, 09.12.2005, С.1

- (3) В інтересах належного функціонування внутрішнього ринку необхідно встановити узгоджені правила стосовно нагляду за роботою страхових груп, а також з метою захисту кредиторів – за процедурою реорганізації та ліквідації страхових організацій.
- (4) Доцільно, щоб на певні організації, які надають страхові послуги, не розповсюджувалася система, що встановлюється цією Директивою, з огляду на їх розмір, правовий статус і характер – через тісний зв'язок із державним системами страхування – або конкретні послуги, які вони надають. Також бажано виключити певні інституції в декількох державах-членах, діяльність яких розповсюджується на досить вузьку галузь і обмежується у законодавчому порядку конкретною територією чи певними особами.
- (5) Дуже малі страхові організації, які відповідають певним умовам, включаючи розмір валового преміального доходу не більше 5 млн. євро, виключені зі сфери застосування цієї Директиви. Однак, всі страхові і перестраховальні організації, які вже отримали дозвіл на ведення діяльності згідно цим Директивам, повинні продовжувати мати дозвіл на ведення діяльності, коли ця Директива вступить в дію. Організації, виключені зі сфери застосування цієї Директиви, повинні бути у змозі користуватися основними свободами, які надаються Договором. Такі організації мають право домагатися ліцензії згідно цієї Директиви для отримання вигоди від єдиної ліцензії, яка передбачена у цій Директиві.
- (6) Держави-члени повинні мати можливість вимагати від організацій, які займаються діяльністю у сфері страхування та перестраховання, і виключених зі сфери застосування цієї Директиви, пройти реєстрацію. Держави-члени також можуть здійснювати пруденційний та юридичний контроль за діяльністю цих підприємств.
- (7) Директива Ради 72/166/ЄЕС від 24 квітня 1972 року про наближення законодавства держав-членів щодо страхування від цивільної відповідальності у відношенні використання автотранспортних засобів, а також правозастосування обов'язку страхувати від такої відповідальності (¹²), Сьома Директива Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року, що базується на пункті (g) частини 3 статті 54 Договору про консолідовані рахунки (¹³), Друга Директива Ради 84/5/ЄЕС від 30 грудня 1983 року про наближення законодавства держав-членів щодо страхування цивільної відповідальності стосовно використання автотранспортних засобів (¹⁴); Директива 2004/39/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 21 квітня 2004 року про ринки фінансових інструментів (¹⁵); а також Директива 2006/48/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 14 червня 2006 року про початок та ведення діяльності кредитних установ (¹⁶) встановлюють загальні правила у сфері звітності, відповідальності у галузі автомобільного страхування, фінансових інструментів і кредитних установ, а також передбачають визначення у цих сферах. Доцільно, аби певні визначення, встановлені у цих директивах, застосовувалися в контексті цієї Директиви.
- (8) Для початку діяльності у сфері страхування або перестраховання необхідно отримати дозвіл. Тому необхідно встановити умови і порядок надання такого дозволу, а також будь-якої відмови у його наданні.
- (9) Директиви, дія яких припиняється цією Директивою, не встановлюють будь-яких правил стосовно сфери перестраховальної діяльності, дозвіл на провадження яких може отримати страхова організація. Держави-члени повинні прийняти рішення щодо встановлення будь-яких правил з цього приводу.
- (10) Посилання у цій Директиві на страхові або перестраховальні організації повинно включати підконтрольні страхові та підконтрольні перестраховальні організації, окрім випадків, коли передбачена конкретна норма для таких організацій.
- (11) Оскільки ця Директива являє собою суттєвий інструмент для досягнення внутрішнього ринку, страховим та перестраховальним організаціям, які мають дозвіл на ведення діяльності у своїх державах-членах, має бути дозволено вести будь-які види своєї діяльності в межах Співтовариства шляхом створення відділень або надання послуг. Тому доцільно провести таку гармонізацію, яка потрібна і достатня для досягнення взаємного визнання ліцензій і систем нагляду і таким чином єдиної ліцензії, яка є чинною на території всього Співтовариства, і яка дозволяє здійснювати нагляд за організацією державі-члену реєстрації цієї організації.
- (12) Директива 2000/26/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 травня 2000 року про наближення законодавства держав-членів стосовно страхування від цивільної відповідальності у відношенні використання автотранспортних засобів (Четверта Директива про автотранспортні засоби) (¹⁷) встановлює правила призначення представників по роботі з вимогами. Ці правила повинні застосовуватися в контексті цієї Директиви.
- (13) Перестраховальні організації повинні обмежити свої цілі діяльності до сфери перестраховання і пов'язаних із ним операцій. Така вимога не повинна перешкоджати перестраховальній організації вести діяльність на зразок надання статистичних або актуарних консультацій, аналізу ризику або проведення досліджень для своїх клієнтів. Це також може включати функції та діяльність компанії-власника стосовно діяльності у фінансовому секторі в межах значення частини 8 статті 2 Директиви 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 грудня 2002 року про додатковий нагляд за кредитними установами, страховими організаціями і інвестиційними фірмами у фінансовому конгломераті (¹⁸). У будь-якому випадку ця вимога не дозволяє проводити непов'язану банківську і фінансову діяльність.

(¹²) ОВ L 103, 02.05.1972, С.1.

(¹³) ОВ L 193, 18.07.1983, С.1.

(¹⁴) ОВ L 8, 11.01.1984, С.17.

(¹⁵) ОВ L 145, 30.04.2004, С.1

(¹⁶) ОВ L 177, 30.06.2006, С.1

(¹⁷) ОВ L 181, 20.07.2000, С.65

(¹⁸) ОВ L 35, 11.02.2003, С.1

- (14) Захист власників полісів передбачає, що страхові і перестраховальні організації керуються діючими вимогами до платоспроможності, які призводять до ефективного розподілу капіталу в межах Європейського Союзу. У світлі ринкового розвитку поточна система більше не є адекватною. Тому існує необхідність упровадити нову нормативно-правову базу.
- (15) Згідно з останніми досягненнями у сфері управління ризиком, з точки зору Міжнародного об'єднання страхових інспекторів, Колегії з міжнародних стандартів бухгалтерського обліку і Міжнародного об'єднання актуаріїв, а також з останніми досягненнями в інших фінансових секторах необхідно ухвалити економічний підхід з урахуванням фактора ризику, що забезпечить стимул для страхових та перестраховальних організацій належним чином вимірювати та управляти своїми ризиками. Необхідно підвищувати гармонізацію шляхом забезпечення конкретних правил оцінювання активів і зобов'язань, включно з технічними резервами.
- (16) Основна мета регулювання і нагляду за страхуванням і перестрахованням – адекватний захист власників страхових полісів і бенефіціарів. Термін бенефіціар охоплює будь-яку фізичну або юридичну особу, яка має певне право згідно договору страхування. Фінансова стабільність, справедливі і стабільні ринки є також іншими цілями регулювання і нагляду за страхуванням і перестрахованням, які також потрібно брати до уваги, однак вони не повинні шкодити досягненню основної цілі.
- (17) Очікується, що режим платоспроможності, встановлений у цій Директиві, призведе до більш повного захисту власників страхових полісів. Він вимагатиме, щоб держави-члени забезпечували органи нагляду ресурсами для виконання своїх обов'язків, як вказано у цій Директиві. Це включає всі необхідні можливості включаючи фінансові та кадрові ресурси.
- (18) Наглядові органи держав-членів повинні мати у своєму розпорядженні всі засоби, необхідні для забезпечення належного ведення справ страховими та перестраховальними компаніями на території Співтовариства, які здійснюються згідно права заснування підприємства чи свободи надання послуг. З метою забезпечення ефективності нагляду всі заходи, які вживаються наглядовими органами, повинні бути адекватними природі, масштабу та складності ризиків, притаманних діяльності страхової та перестраховальної організації, незалежно від важливості конкретної організації заради загальної фінансової стабільності ринку.
- (19) Ця Директива не повинна бути надто обтяжливою для малих та середніх страхових організацій. Один із засобів досягнення цієї мети – належне застосування принципу пропорційності. Цей принцип повинен застосовуватися як до вимог, які ставляться до страхових і перестраховальних організацій, так і виконання наглядових повноважень.
- (20) Зокрема ця Директива не повинна бути надто обтяжливою для страхових організацій, які спеціалізуються на наданні конкретного виду страхування або послуг певним сегментам споживачів, і вона повинна визнавати, що спеціалізація у таким спосіб може бути цінним засобом для ефективного та дієвого управління ризиком. Для того, щоб досягнути цієї мети, а також належного застосування принципу пропорційності, необхідно спеціально передбачити, щоб організації було дозволено використовувати свої власні дані для калібрування параметрів при гарантуванні модулів ризику стандартної формули необхідного платоспроможного капіталу (Solvency Capital Requirement).
- (21) Ця Директива також повинна враховувати специфічний характер підконтрольних страхових і перестраховальних організацій. Оскільки ці організації тільки покривають ризики, пов'язані із промисловою і комерційною групою, до якої вони належать, необхідно забезпечити відповідні підходи згідно принципу пропорційності для відображення характеру, масштабу і складності їх підприємницької діяльності.
- (22) При здійсненні нагляду за перестраховальною діяльністю необхідно враховувати особливості перестраховальної діяльності, а саме її глобальний характер і той факт, що власники полісів самі є страховими і перестраховальними організаціями.
- (23) Наглядові органи повинні бути в змозі отримати від страхових і перестраховальних організацій інформацію необхідну для здійснення нагляду, включаючи, коли це доцільно, інформацію, яка відкрито оприлюднюється страховою або перестраховальною організацією згідно з вимогами щодо фінансової звітності, котирування та іншим юридичними та нормативними вимогами.
- (24) Наглядові органи держав-членів походження організацій мають нести відповідальність за контроль фінансового здоров'я страхових і перестраховальних організацій. З цією метою вони повинні проводити регулярні перевірки і оцінки.
- (25) Наглядові органи повинні бути в змозі враховувати вплив добровільних правил внутрішнього розпорядку та прозорості на управління ризиками та активами, яких дотримуються відповідні установи, які займаються нерегульованими або альтернативними інвестиційними інструментами.
- (26) Відправною точкою адекватності кількісних вимог у сфері страхування є необхідний платоспроможний капітал. Тому наглядові органи повинні мати повноваження накладати додаткові вимоги до необхідного платоспроможного капіталу лише за виключних обставин, у випадках, які наведені в цій Директиві, після проведення процесу наглядової перевірки. Завдання стандартної формули необхідного платоспроможного капіталу – відображувати характеристики ризику більшої частини страхових та перестраховальних організацій. Однак, у деяких випадках стандартизований підхід не відображає належним чином суттєві особливості характеристики ризику організації.

- (27) Накладання додаткових вимог до капіталу є виключним у тому розумінні, що повинно застосовуватися у якості останнього засобу, коли інші наглядові заходи виявляються недовірними або недоречними. Крім того, термін «виключний» слід розуміти у контексті конкретної ситуації кожної організації, а не у відношенні обсягу додаткових вимог до капіталу, які застосовуються у конкретному ринку.
- (28) Додаткові вимоги до капіталу потрібно зберігати до тих пір, поки обставини, за яких вони були накладені, не будуть виправлені. У випадку значного дефіциту повної або часткової внутрішньої моделі, або значних помилок управління, наглядові органи повинні гарантувати, що відповідна організація докладає усіх зусиль для виправлення дефіциту, який призвів до накладання додаткових вимог до капіталу. Проте, у випадку, коли стандартизований підхід не відображає належним чином суттєві характеристики ризику організації, додаткові вимоги до капіталу можуть залишатися в силі протягом наступних років.
- (29) Певні ризики можна вирішити належним чином лише завдяки вимогам до управління, аніж за допомогою кількісних вимог, які відображаються у необхідному платоспроможному капіталі. Тому важливою умовою для адекватного управління страховою організацією та регуляторної системи є наявність ефективної системи урядування.
- (30) Система урядування включає функцію управління ризиком, дотримання норм і правил, функцію внутрішнього аудиту та актуарну функцію.
- (31) Функція – це адміністративна функція для виконання конкретних завдань урядування. Встановлення певної функції не забороняє організації самостійно вирішувати, як організувати цю функцію на практиці, за виключенням випадків, коли інше вказано у цій Директиві. Це не повинно призводити до встановлення надмірно важких вимог, оскільки потрібно враховувати характер, масштаб та складність операцій організації. Тому необхідно, щоб ці функції укомплектовувалися власним персоналом, могли використовувати поради зовнішніх експертів або передаватися експертам в рамках, встановлених цією Директивою.
- (32) До того ж, що стосується функції внутрішнього аудиту у невеликих і нескладних за структурою підприємствах, потрібно зробити можливим виконання більш ніж однієї функції єдиною особою або структурною одиницею.
- (33) Функції, включені у систему урядування, вважаються ключовими функціями і відповідно також є важливими та критичними функціями.
- (34) Всі особи, які виконують ключові функції, повинні бути придатними та відповідними. Проте лише ключові виконавці функції повинні виконувати вимогу стосовно повідомлення наглядового органу.
- (35) З метою оцінювання потрібного рівня компетенції, професійних кваліфікацій та досвіду тих, хто ефективно управляє організацією або наділені іншими ключовими функціями, повинні враховуватися в якості додаткових факторів.
- (36) Всі страхові та перестраховальні підприємства повинні, в якості невід'ємної частини своєї комерційної стратегії, регулярно використовувати практику оцінювання загальних потреб платоспроможності з огляду на свій конкретний характер ризику (власний ризик та оцінка платоспроможності). Така оцінка не вимагає розробки внутрішньої моделі, а також не використовується для розрахунку необхідного капіталу, за виключенням необхідного платоспроможного капіталу або мінімального необхідного капіталу. Про результат кожної оцінки потрібно надати звіт до наглядового органу, який становить частину інформації, що надається з метою здійснення нагляду.
- (37) Для забезпечення ефективного нагляду за функціями або діяльністю здійсненими сторонніми організаціями важливо, аби наглядові органи організації, яка займається такою діяльністю, мала доступ до всіх релевантних даних, якими володіє зовнішній постачальник послуг не залежно від того, чи є він підприємством, діяльність якого регулюється або не регулюється, а також право здійснювати перевірки на місці. З метою врахування розвитку ринкової ситуації і забезпечення дотримання вимог до здійснення функцій сторонніми виконавцями наглядові органи повинні бути проінформовані перед тим, як передавати важливі функції та види діяльності стороннім виконавцям. Ці вимоги повинні враховувати роботу Спільного форуму і узгоджуватися з поточними правилами та практикою банківського сектору і Директиви 2004/39/ЄС та її застосування до кредитних установ.
- (38) З метою забезпечення прозорості, страхові та перестраховальні організації повинні оприлюднювати – тобто робити доступною широкій громадськості у електронній чи друкованій формі брештовно (принаймні щорічно), важливу інформацію про їх платоспроможність і фінансове становище. Підприємствам потрібно дозволити на добровільній основі розкривати додаткову інформацію.
- (39) Необхідно передбачити обмін інформацією між наглядовими органами або організаціями, котрі за характером своєї функції, допомагають посилювати стабільність фінансової системи. Також необхідно зазначити умови, на яких такий обмін інформацією є можливим. Більше того, у випадках, коли інформація може бути розкрита лише за чітко вираженої згоди наглядових органів, ці органи повинні бути в змозі, де видається доцільним, надавати згоду при дотриманні жорстких умов.
- (40) Необхідно сприяти наглядовій конвергенції не тільки стосовно наглядових інструментів, але також стосовно наглядових практик. Комітет Європейських органів нагляду за діяльністю в області страхування та недержавного пенсійного забезпечення (CEIOPS), заснований Рішенням Комісії 2009/79/ЄС (¹⁹), повинен відігравати важливу у даному відношенні, і регулярно звітувати до Європейського Парламенту и Комісії стосовно досягнутого прогресу.

¹⁹ OB L 25, 29.1.2009 с. 28

- (41) Мета інформації і звіту, які мають бути представлені CEIOPS у зв'язку з додатковими вимогами до капіталу - не заборонити їх використання, дозволене згідно даної Директиви, але сприяти досягненню вищого ступеню наглядової конвергенції при використанні додаткових вимог до капіталу між наглядовими органами в різних державах-членах.
- (42) Щоб обмежити адміністративний тягар і уникнути дублювання задач, наглядові органи і національні статистичні органи повинні співпрацювати і обмінюватись інформацією.
- (43) З метою посилення нагляду за страховими і перестраховальними організаціями і для захисту застрахованих осіб, законодавчо призначені аудитори в межах значення Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС від 17 травня 2006 року про обов'язкові аудиторські перевірки щорічних рахунків і консолідованих рахунків (²⁰) повинні бути зобов'язані швидко звітувати про будь-які факти, які ймовірно можуть мати серйозний вплив на фінансову ситуацію або адміністративну організацію страхових або перестраховальних організацій .
- (44) Страхові організації, які надають послуги з страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям, мають управляти даними видами діяльності порізно, щоб захистити інтереси власників страхових полісів. Зокрема, ці організації повинні підпорядковуватися таким же вимогам до капіталу, які застосовуються до еквівалентних страхових груп, які складаються з організацій, які займаються страхуванням життя, та організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, враховуючи підвищену мобільність капіталу у випадку композитних страхових організацій.
- (45) Оцінка фінансового положення страхових та перестраховальних організацій повинна покладатися на дієві економічні принципи і максимально використовувати інформацію надану фінансовими ринками, а також загальнодоступні дані щодо страхування технічних ризиків. Зокрема, вимоги до платоспроможності повинні базуватися на економічній оцінці всього балансу організації.
- (46) Стандарти оцінки для наглядових цілей мають бути сумісними з міжнародними розробками стандартів фінансової звітності у такій мірі, щоб обмежити адміністративний тягар страхових та перестраховальних організацій.
- (47) Відповідно до даного підходу, потреби у капіталі повинні покриватися власними фондами, незалежно від того чи вони є балансовими чи позабалансовими статтями. Оскільки не всі фінансові джерела забезпечують повну абсорбцію втрат у випадку ліквідації і на основі принципу неперервності діяльності, статті власних коштів повинні розділятися відповідно до критеріїв якості на три рівні, і правомірні суми власних коштів для покриття потреб у капіталі повинні бути відповідним чином обмежені. Ліміти, які застосовуються до власних коштів повинні застосовуватись тільки для визначення стану платоспроможності організацій зі страхування та перестраховування, і не повинні далі обмежувати свободу цих організацій стосовно управління їхнім внутрішнім капіталом.
- (48) Зазвичай, активи, які вільні від будь-яких передбачуваних зобов'язань, доступні для поглинання втрат, викликаних несприятливими коливаннями у бізнесі на основі принципу неперервності діяльності і у випадку ліквідації. Тому переважна більшість надлишку активів понад зобов'язання, як оцінено відповідно до принципів, встановлених у даній Директиві, повинна вважатися високоякісним капіталом (1-го рівня).
- (49) Не всі активи в межах організації є необмеженими. В деяких державах-членах специфічні продукти призводять до зарезервованих фондів структур, які надають одному класу власників страхових полісів більші права на активи в межах їх власного фонду. Хоча ці активи включаються в розрахунок надлишку активів понад зобов'язання для цілей власного фонду, вони фактично не можуть бути доступні для покриття ризиків поза межами зарезервованого фонду. Щоб відповідати економічному підходу, оцінка власних фондів має бути відрегульована таким чином, щоб відображати різну природу активів, які формують частину зарезервованого механізму. Подібним чином, розрахунок необхідного платоспроможного капіталу повинен відображати зниження в об'єднанні чи диверсифікації, пов'язаними з даними обособленими фондами.
- (50) У певних державах-членах для страхових компаній поточною практикою є продаж продуктів зі страхування життя, у зв'язку з якими власники страхових полісів і бенефіціарії роблять внесок в ризиковий капітал компанії в обмін на повернення всіх або частини внесків. Дані акумульовані прибутки є резервними фондами, які є власністю юридичної організації в якій вони створюються.
- (51) Резервні фонди повинні оцінюватися відповідно до економічного підходу, сформульованого у даній Директиві. Тому простого посилання на оцінку резервних фондів у обов'язкових щорічних фінансових звітах не може бути достатньо. Відповідно до вимог щодо власних фондів, резервні фонди повинні підпорядковуватися критеріям, сформульованим у даній Директиві стосовно класифікації по рівням. Це означає, серед іншого, що тільки резервні фонди, які відповідають вимогам щодо класифікації для 1-го рівня повинні розглядатися як капітал 1-го рівня.

²⁰ OB L 157, 9.6.2006, с. 87

- (52) Організації взаємодопомоги та взаємного страхування з різними внесками можуть зажадати додаткових внесків від їх членів (додаткові внески членів), щоб збільшити суму фінансових ресурсів, які вони утримують для поглинання втрат. Додаткові внески членів можуть представляти значне джерело фінансування для організацій взаємодопомоги та взаємного страхування, включаючи випадки, коли дані організації стикаються з несприятливими коливаннями у бізнесі. Тому додаткові внески членів слід визнати як допоміжні статті власного фонду і розпоряджатися ними слід відповідно до цілей платоспроможності. Зокрема, у випадку, організацій взаємодопомоги і взаємного страхування, які є судновласниками з різними внесками, які страхують виключно морські ризики, удавання до додаткових внесків членів є давно ствердженою практикою, яка підлягає спеціальним заходам з відшкодування втрат, і затверджена сума даних внесків членів повинна розглядатися як капітал доброї якості (2-го рівня). Подібним чином, у випадку інших організацій взаємодопомоги і взаємного страхування, де додаткові внески членів мають подібний характер, затверджена сума даних внесків членів також повинна розглядатися як капітал доброї якості (2-го рівня).
- (53) Щоб дозволити страховим та перестраховальним організаціям виконувати їх зобов'язання по відношенню до власників страхових полісів і бенефіціаріїв, держави-члени повинні вимагати від даних організацій затвердити відповідні технічні резерви. Принципи і страхові та статистичні методології, які лежать в основі розрахунку даних технічних резервів, повинні бути гармонізовані у всьому Співтоваристві для досягнення кращої порівнюваності та прозорості.
- (54) Розрахунок технічних резервів повинен узгоджуватися з оцінкою активів та іншими зобов'язаннями, відповідати ринку і узгоджуватися з міжнародними розробками в сфері фінансової звітності та нагляду.
- (55) Тому сума технічних резервів повинна відповідати сумі, яку страхова та перестраховальна організація мала б заплатити у випадку, якщо вона безпосередньо передає свої контрактні права і зобов'язання іншій організації. Отже, сума технічних резервів повинна відповідати сумі, яку інша страхова та перестраховальна організація (організація правонаступник) могла б очікувано прийняти і виконати основні зобов'язання зі страхування та перестраховання. Сума технічних резервів повинна відображати характеристики основного страхового портфелю. Тому специфічна інформація організації, така як інформація, яка стосується управління позовами і витратами, повинна використовуватись при їх розрахунку, тільки в тих межах, в яких дана інформація дозволяє страховим та перестраховальним організаціям краще відображати характеристики основного страхового портфелю.
- (56) Припущення, зроблені щодо організації, яка повинна прийняти і виконати основні зобов'язання зі страхування або перестраховання, повинні бути гармонізовані у всьому Співтоваристві. Зокрема, припущення зроблені щодо референтної організації, які визначають чи повинні враховуватися, і якщо так то в якій степені, диверсифікаційні впливи при розрахунку маржі ризику, яка повинна аналізуватися як частина оцінки впливу заходів, які застосовуються, і потім повинні бути гармонізовані на рівні Співтовариства.
- (57) Для розрахунку технічних резервів, повинна існувати можливість застосувати доцільні інтерполяції та екстраполяції від безпосередньо спостережуваних ринкових значень.
- (58) Необхідно, щоб очікувана дійсна сума страхових зобов'язань розраховувалась на підставі поточної і достовірної інформації і реалістичних припущень, враховуючи фінансові гарантії і варіанти страхування в контрактах про страхування та перестраховання, щоб забезпечити економічну оцінку зобов'язань страхування та перестраховання. При розрахунку повинні використовуватись ефективні та гармонізовані страхові методології.
- (59) Щоб відобразити специфічну ситуацію підприємств малого та середнього бізнесу, слід забезпечити спрощені підходи до розрахунку технічних резервів.
- (60) Наглядний режим повинен забезпечити вимогу чутливу до ризику, яка базується на майбутній оцінці, щоб гарантувати точну і своєчасну інтервенцію наглядовими органами (необхідний платоспроможний капітал), і мінімальний рівень безпеки, нижче якого не може опуститися сума фінансових ресурсів (мінімальний необхідний капітал). Обидві вимоги до капіталу повинні бути гармонізовані в усьому Співтоваристві, щоб досягти єдиного рівня захисту власників страхових полісів. Для належного функціонування даної Директиви, повинна бути створена відповідна схема переходу втручання між необхідним платоспроможним капіталом і мінімальним необхідним капіталом.
- (61) Щоб пом'якшити потенціальні надмірні проциклічні впливи на фінансову систему та уникнути ситуації, в якій страхові та перестраховальні організації неправомірно змушені збільшувати додатковий капітал або продавати свої інвестиції у результаті нестабільних несприятливих рухів на фінансових ринках, елемент ринкового ризику стандартної формули для необхідного платоспроможного капіталу повинен включати механізм симетричного регулювання стосовно змін у рівні курсу акцій.

- Крім того, у випадку виняткових падінь на фінансових ринках, і там де механізму симетричного регулювання недостатньо для того, щоб надати змогу страхувальним та перестраховальним організаціям досягнути необхідного платоспроможного капіталу, слід передбачити можливість для наглядових органів продовжити період в межах якого страхові та перестраховальні організації повинні відновити рівень правомірних власних фондів, що задовольняють необхідному платоспроможному капіталу
- (62) Необхідний платоспроможний капітал повинен відображати рівень правомірних власних фондів, що дозволяє страховим та перестраховальним організаціям поглинати значні втрати, і який дає достатні гарантії власникам страхових полісів і бенефіціаріям, що виплати будуть зроблені тоді, коли настане термін їх оплати.
- (63) Для забезпечення того, щоб страхові і перестраховальні організації утримували правомірні власні фонди, які відповідають вимогам до необхідного платоспроможного капіталу на постійній основі, враховуючи будь-які зміни у їхньому профілю ризику, дані організації повинні принаймні раз на рік розраховувати суму необхідного платоспроможного капіталу, постійно його контролювати і повторно розраховувати, кожного разу коли профіль ризику суттєво змінюється.
- (64) Щоб сприяти добросовісному управлінню ризиками і узгодити регуляторну вимогу до капіталу з особливостями галузі, необхідний платоспроможний капітал має бути визначений як економічний капітал, який повинен утримуватися страховими та перестраховальними організаціями для того, щоб гарантувати, що банкрутство буде виникати не частіше одного разу на 200 випадків, або, альтернативно, що дані організації все ще будуть мати змогу, з вірогідністю не менше 99,5% виконати свої зобов'язання перед власниками полісів і бенефіціаріями впродовж наступних 12 місяців. Даний економічний потенціал повинен розраховуватися на підставі дійсного профілю ризику даних організацій, з урахуванням впливу можливих методик пом'якшення наслідків від матеріалізації ризиків, а також диверсифікаційних ефектів.
- (65) Необхідно передбачити виведення стандартної формули для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, щоб надати всім страховим та перестраховальним організаціям доступ до їх економічного капіталу. Для побудовання стандартної формули, слід застосувати модульний підхід, який означає що на першому етапі слід оцінювати індивідуальне піддання кожній категорії ризику, а потім на другому кроці слід оцінювати сукупний ризик. Там де використання специфічних для організації параметрів дозволяє краще відобразити дійсний профіль страхового ризику організації, це слід дозволити, за умови, якщо такі параметри виводяться з використанням стандартизованої методології.
- (66) Щоб відобразити специфічну ситуацію малих та середніх організацій, слід забезпечити спрощені підходи до розрахунку необхідного платоспроможного капіталу відповідно до стандартної формули.
- (67) У якості принципу, новий підхід, заснований на ризиках не містить концепції кількісних обмежень інвестицій і критеріїв правомірності активу. Однак повинна бути можливість запровадити інвестиційні обмеження і критерії правомірності активу, щоб оцінити ризики, які не достатньо охоплюються покриваються субмодулем стандартної формули.
- (68) Відповідно до підходу з урахуванням фактора ризику до необхідного платоспроможного капіталу, повинна існувати можливість, за певних обставин, використовувати частковий або повні внутрішні моделі для розрахунку даної вимоги замість стандартної формули. З метою забезпечення для власників страхових полісів і бенефіціаріїв еквівалентного рівня захисту, такі внутрішні моделі повинні підлягати попередньому схваленню наглядового органу на основі гармонізованих процесів і стандартів.
- (69) Коли сума правомірних основних власних фондів падає нижче суми мінімального необхідного капіталу, дозвіл страхових та перестраховальних організацій на надання страхових послуг повинен бути припинений для тих організацій, які неспроможні відновити суму прийнятних основних власних фондів на рівні мінімального необхідного капіталу протягом короткого періоду часу.
- (70) Мінімальний необхідний капітал повинен забезпечувати мінімальний рівень, нижче якого сума фінансових ресурсів не повинна опускатися. Необхідно, щоб цей рівень розраховувався відповідно до простої формули, яка має визначену верхню та нижню межу, що базується на орієнтованому на ризик необхідному платоспроможному капіталі, щоб дозволити збільшення наглядового втручання, і щоб вона опиралася на дані, які можна перевірити.
- (71) Страхові та перестраховальні організації повинні мати активи достатньої якості, щоб покривати їх загальні фінансові потреби. Всі інвестиції, здійснювані страховими та перестраховальними організаціями, повинні управлятися відповідно до принципу «розсудливої людини».
- (72) Держави-члени не повинні вимагати від страхових та перестраховальних організацій інвестувати свої активи у специфічні категорії активів, оскільки така вимога може бути несумісною з лібералізацією руху капіталів, передбаченою у статті 56 Договору.
- (73) Необхідно заборонити будь-які положення, які дозволяють державам-членам вимагати віддавати у заставу активи, які покривають технічні резерви страхових та перестраховальних організацій, яку форму дана вимога не прийняла, коли страховик перестраховується страховою або перестраховою організацією, уповноваженою згідно даної Директиви, або організацією сторонньої країни, коли наглядовий режим даної сторонньої країни вважається еквівалентним.

- (74) Законодавча база поки що не забезпечила ані детальних критеріїв для розсудливої оцінки запропонованого впровадження, ані процедури для їх застосування. Тому роз'яснення критеріїв і процес розсудливої оцінки потребують забезпечення необхідної юридичної визначеності, ясності та передбачливості стосовно процесу оцінки, а також її результатів. Дані критерії і процедури були запроваджені положеннями Директиви 2007/44/ЄС. Тому стосовно страхування та перестраховування дані положення повинні бути кодифіковані й інтегровані у дану Директиву.
- (75) Критично важливою є максимальна гармонізація даних процедур і розсудливої оцінки по всій території Співтовариства. Однак положення щодо кваліфікованих часток участі не повинні перешкоджати державам-членам вимагати, щоб наглядові органи інформувались про придбання часток участі нижче порогу, вказаного у даних положеннях, за умови, що для цієї мети держава-член встановлює не більше ніж один додатковий поріг нижче 10%. Також дані положення не повинні перешкоджати наглядовим органам надавати загальні рекомендації щодо того, коли такі частки участі можуть вважатися такими, що призвели до суттєвого впливу.
- (76) Зважаючи на збільшення мобільності громадян Союзу, страхування цивільної відповідальності власників автотранспорту все більше і більше пропонується на міжнародній підставі. Щоб забезпечити постійне належне функціонування системи «Зелена карта» і угод між національними бюро автостраховиків, доречно щоб держави-члени могли вимагати від страхових організацій, які надають послуги з страхування цивільної відповідальності власників автотранспорту на їхній території, приєднатися і приймати участь у фінансуванні національного бюро, а також гарантійного фонду, встановленого в даній державі-члені. Держава-член, на території якої надаються послуги, повинна вимагати від організацій, які надають послуги зі страхування цивільної відповідальності власників автотранспорту, призначити представника на її території для збирання всієї необхідної інформації щодо позовів і представлення розглядуваної організації.
- (77) В рамках структури внутрішнього ринку в інтересах власників страхових полісів необхідно забезпечити доступ до якомога ширшого спектру страхових продуктів, доступних на території Співтовариства. Держава-член знаходження ризику, або держава-член зобов'язання повинні забезпечити, щоб в межах їхньої території ніщо не перешкоджало просуванню на ринку всіх страхових продуктів, які пропонуються для продажу на території Співтовариства, за умови, якщо вони не конфліктують з дійсним законодавством держави-члена щодо захисту загального блага, і настільки наскільки продукт загального призначення не захищається правилами держави-члена реєстрації.
- (78) Слід передбачити систему санкцій, які будуть накладатися тоді, коли у державі-члені знаходження ризику або державі-члені зобов'язання, страхова організація не відповідає будь-якому з дійсних положень щодо захисту загального блага.
- (79) На внутрішньому ринку страхування споживачі мають більш широкий і різноманітний вибір контрактів. Для отримання ними повної вигоди від цієї різноманітності і розширення конкуренції, споживачам повинна надаватися будь-яка необхідна інформація перед укладенням контракту і впродовж терміну контракту, аби дозволити їм вибрати контракт, який найбільше відповідає їхнім потребам.
- (80) Страхова організація, яка пропонує договір про надання допомоги, повинна володіти засобами, необхідними для забезпечення послуг, які вона пропонує в межах відповідного періоду часу. Для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу і абсолютної нижньої межі суми мінімального необхідного капіталу, якими дана організація повинна володіти слід затвердити спеціальні положення.
- (81) Ефективне здійснення бізнесу Співтовариства у сфері сумісного страхування для видів діяльності, які за своїм характером або розміром повинні покриватися міжнародною сумісною страховкою, має полегшуватися мінімальним обсягом гармонізації, аби перешкодити спотворенню конкуренції і різниці у обслуговуванні. У цьому контексті, провідна страхова організація повинна оцінити страхові вимоги і встановити суму технічних резервів. Крім того, у сфері сумісного страхування на території Співтовариства слід передбачити спеціальне співробітництво між наглядовими органами держав-членів і між даними органами і Комісією.
- (82) В інтересах захисту застрахованих осіб, слід гармонізувати національне законодавство щодо страхування від юридичних витрат. Будь-які конфлікти інтересів, які виникають в результаті того, що страхова організація страхує іншу особу, або страхує особу стосовно як юридичних витрат, так і надає інший клас страхування, повинні, наскільки це можливо, припинити, або вирішені. У зв'язку з цим відповідний рівень захисту власників страхових полісів може бути досягнутий різними засобами. Яке б рішення не було б застосоване, інтереси осіб, які застраховані від юридичних витрат, повинні бути захищені еквівалентними засобами безпеки.
- (83) Конфлікти між застрахованою особою і страховою організацією, яка надає послуги зі страхування від юридичних витрат, повинні бути врегульовані максимально справедливо та швидко. Тому доречно, щоб держава-член запровадила арбітражну процедуру, або процедуру, яка пропонує зівставні гарантії.
- (84) В деяких державах-членах, приватне або добровільне страхування здоров'я виступає у якості часткової або повної альтернативи медичному страхуванню, передбаченого системою соціального захисту. Особливий характер такого медичного страхування відрізняє його від інших класів страхування відшкодування збитків та страхування життя, оскільки необхідно забезпечити, щоб власники страхових полісів мали ефективний доступ до приватного медичного страхування, або медичного страхування, здійснюваного на добровільній основі незалежно від їх віку або

- профілю ризику. Враховуючи характер і соціальні наслідки контрактів медичного страхування, наглядові органи держави-члена знаходження ризику, повинні мати змогу вимагати систематичного повідомлення про загальні та спеціальні умови страхового полісу у випадку приватного або добровільного страхування здоров'я, щоб перевірити, що такі контракти є частковою або повною альтернативою медичного страхування, передбаченого системою соціального захисту. Така перевірка не повинна бути попередньою умовою для збуту продукту.
- (85) У зв'язку з цим деякі держави-члени запровадили спеціальні юридичні положення. З метою захисту загального блага, повинна існувати можливість запровадження або підтримки таких законоположень, за умови що вони не виправдано не обмежують права установи або свободи надання послуг, при цьому розуміється, що такі положення повинні застосовуватися однаково чиним. Дані законоположення можуть відрізнятися за характером відповідно до умов в кожній державі-члені. Загальне блага також можна захистити шляхом вимоги від організацій, які пропонують приватне медичне страхування чи медичне страхування, здійснюване на добровільних засадах, пропонувати стандартні поліси, які узгоджуються з страховкою, передбаченою схемами обов'язкового медичного страхування, з розміром страхового внеску, який дорівнює або нижчий за встановлений максимум, а також приймати участь у програмах компенсації втрат. Також може бути необхідно, аби технічна підстава приватного медичного страхування і медичного страхування, яке здійснюється на добровільних засадах, була подібною до технічної підстави страхування життя.
- (86) Держави-члени надання послуг повинні мати змогу вимагати від будь-якої страхової організації, яка на свій власний ризик пропонує, в межах своєї території, обов'язкове страхування від нещасних випадків на роботі, щоб вона задовольняла всім спеціальним положенням, встановленим в їх національному законодавстві щодо такого страхування. Однак, така вимога не повинна застосовуватися до положень, які стосуються фінансового нагляду, який повинен залишитися виключною відповідальністю держави-члена реєстрації.
- (87) Деякі держави-члени не застосовують до страхових угод будь-яку форму непрямого оподаткування, тоді як більшість застосовують спеціальні податки та інші форми зборів, включаючи додаткові збори, призначені для компенсаційних органів. Структура і ставка таких податків і зборів значно різняться між державами-членами, в яких вони застосовуються. Бажано усунути існуючі різниці, які призводять до спотворень конкуренції у сфері страхових послуг між державами-членами. В очікуванні подальшої гармонізації, застосування податкових систем та інших форм зборів, передбачених державами-членами знаходження ризику, або в державі-члені зобов'язання, може усунути дану проблему, і держави-члени повинні вжити заходів, щоб забезпечити збір таких податків і зборів.
- (88) Ті держави-члени, які не підпадають під застосування Регламенту (ЄС) №593/2008 Європейського Парламенту і Ради від 17 червня 2008 року "Про законодавство, яке застосовується щодо договірних зобов'язань ("Рим I")"⁽²¹⁾ повинні відповідно до даної Директиви застосовувати положення даного Регламенту, щоб визначити законодавство застосовне до контрактів у сфері страхування, які підпадають під дію статті 7 даного Регламенту.
- (89) З метою врахування міжнародних аспектів перестрахування, необхідно передбачити можливість укладати міжнародні договори з третіми країнами, з метою визначення засобів контролю/нагляду за страховими підприємствами, які здійснюють діяльність на території кожної договірної сторони. Крім того необхідно передбачити гнучку процедуру, яка б уможливила оцінку пруденційної еквівалентності третіх країн на основі положень Співтовариства, щоб покращити лібералізацію послуг з перестрахування в третіх країнах, що відбулося б через транскордонне надання послуг.
- (90) Через специфічний характер видів діяльності з обмеженого перестрахування, держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові та перестраховальні організації, які укладають договори з обмеженого перестрахування або займаються діяльністю пов'язаною з обмеженим перестрахуванням, могли правильно ідентифікувати, оцінювати і контролювати ризики, які випливають з даних договорів або видів діяльності.
- (91) Для спеціальних юридичних осіб, які беруть на себе ризики від страхових та перестраховальних організацій, не будучи страховою або перестраховальною організацією, слід запровадити відповіді правила. Суми відшкодування від спеціальної юридичної особи слід розглядати як суми, які підлягають вирахуванню згідно страховим або ретроцесивним договорам.
- (92) Спеціальні юридичні особи, які отримали дозвіл до 31 жовтня 2012 року, повинні підпадати під дію законодавства держави-члена, яка надає дозвіл спеціальній юридичній особі. Однак, щоб уникнути регуляторного арбітражу, будь-яка нова діяльність, що розпочата такою спеціальною юридичною особою після 31 жовтня 2012 року, повинна підпадати під дію положень даної Директиви.
- (93) Через посилення міжнародного характеру страхового бізнесу, розбіжності між режимами держав-членів щодо спеціальних юридичних осіб, які підпадають під дію положень даної Директиви, слід зменшити у максимально можливій степені, приймаючи до уваги їх наглядові структури.
- (94) Подальша робота стосовно спеціальних юридичних осіб повинна проводитись з урахуванням роботи здійснюваної в інших фінансових секторах.
- (95) Заходи щодо нагляду за страховими та перестраховальними організаціями в групі повинні надавати змогу органам, які здійснюють нагляд за страховими та перестраховальними організаціями, формувати більш всесторонньо обгрунтоване рішення щодо їх фінансового становища.

²¹ OB L 177, 04.07.2008, с. 6

- (96) Такий груповий нагляд повинен в необхідній мірі враховувати страхові холдингові компанії і страхові холдингові компанії зі змішаною діяльністю. Однак, ця Директива жодним чином не передбачає, що держави-члени зобов'язані здійснювати нагляд за цими компаніями, взятими окремо.
- (97) Оскільки контроль індивідуальних страхових та перестраховальних організацій залишається базовим принципом страхового нагляду, необхідно визначити, які організації підпадають під сферу нагляду на груповому рівні.
- (98) Згідно законодавства Співтовариства і національного законодавства, організації, зокрема асоціації взаємодопомоги і взаємного страхування, повинні мати змогу формувати об'єднання або групи, не шляхом зв'язування капіталів, а шляхом формалізованих сильних і стійких взаємовідносин, заснованих на контрактному або іншому матеріальному стимулюванні, яке гарантує фінансову солідарність між цими організаціями. Там де домінуючий вплив здійснюється шляхом централізованого координування, нагляд за даними організаціями повинен здійснюватися відповідно до тих самих правил, які передбачені для груп, утворених шляхом зв'язування капіталів, щоб досягнути належного рівня захисту власників страхових полісів і вирівнювання умов між групами.
- (99) Груповий нагляд слід застосовувати у будь-якому випадку на рівні кінцевої материнської організації, яка має головний офіс на території Співтовариства. Однак держави-члени повинні мати змогу дозволити своїм наглядовим органам застосовувати груповий нагляд на обмеженій кількості нижніх рівнів, там де вони вважатимуть це за потрібне.
- (100) Необхідно розраховувати платоспроможність на груповому рівні для страхових та перестраховальних організацій, формуючих частину групи.
- (101) Консолідований необхідний платоспроможний капітал для групи повинен враховувати глобальну диверсифікацію ризиків, які існують для всіх страхових та перестраховальних організацій у даній групі, щоб правильно відобразити ризики, яких зазнає дана група.
- (102) Страхові та перестраховальні організації, які належать до групи, повинні мати змогу клопотати про схвалення внутрішньої моделі, яка буде використовуватись для розрахунку платоспроможності і на груповому, і на індивідуальному рівнях.
- (103) Деякі положення даної Директиви чітко передбачають посередницьку або консультаційну роль CEIOPS (Європейський Комітет з нагляду за страхуванням та пенсійним забезпеченням), але це не повинно перешкоджати CEIOPS відігравати посередницьку або консультаційну роль стосовно інших положень.
- (104) Дана Директива відображає інноваційну наглядову модель, де ключова роль відводиться куратору групи, в той же час визнаючи та підтримуючи важливу роль індивідуального куратора. Повноваження і обов'язки кураторів пов'язуються з їхньою підзвітністю.
- (105) Всі власники страхових полісів і бенефіціарії повинні отримувати однакове відношення незалежно від їх національності чи місця проживання. Для цього, держава-член повинна забезпечити, щоб всі заходи, які здійснюються наглядовим органом на підставі національного мандату даного наглядового органу не розглядалися як такі, що суперечать інтересам держави-члена або власників страхових полісів і бенефіціаріїв у даній державі-члені. У всіх випадках врегулювання позовів і ліквідації, активи повинні бути розподілені на справедливій основі між усіма відповідними власниками страхових полісів, незалежно від їх національності чи місця проживання.
- (106) Необхідно забезпечити, щоб власні фонди належним чином розподілялись в межах групи, і, за необхідності, були доступні для захисту власників страхових полісів і бенефіціаріїв. Для цього, страхові і перестраховальні організації повинні мати достатньо власних засобів для покриття їхніх вимог щодо платоспроможного капіталу.
- (107) Всі куратори, залучені до групового нагляду, повинні розуміти прийняті рішення, зокрема у частині, де ці рішення робляться куратором групи. Як тільки відповідна інформація стане доступною для одного з кураторів, її слід донести до відома інших кураторів, щоб усі куратори могли сформувати думку на підставі однієї і тієї ж самої відповідної інформації. У випадку, якщо розглядувані куратори не можуть досягти згоди, для вирішення питання слід удатися до кваліфікованої рекомендації від CEIOPS.
- (108) На платоспроможність дочірньої страхової або перестраховальної організації страхової холдингової компанії, страхової або перестраховальної організації третьої країни можна вплинути через фінансові ресурси групи, частиною якої вона є, і розподіленням фінансових ресурсів в межах групи. Тому наглядові органи повинні бути забезпечені засобами здійснення групового нагляду і вживання відповідних заходів на рівні страхової або перестраховальної організації, платоспроможність якої зазнає, або може зазнати ризику.
- (109) Концентрації ризиків і внутрішньо-групові трансакції можуть вплинути на фінансовий стан страхових або перестраховальних організацій. Тому наглядові органи повинні мати змогу здійснювати нагляд над такими концентраціями ризиків і внутрішньо-груповими трансакціями, враховуючи характер взаємовідносин між регульованими організаціями, а також нерегульованими організаціями, включаючи страхові холдингові компанії і страхові холдингові компанії зі змішаною діяльністю, і вживати відповідних заходів на рівні страхової або перестраховальної організації, платоспроможність якої зазнає або може зазнати ризику.

- (110) Страхові та перестраховальні організації в межах групи повинні мати відповідні системи управління, які повинні підлягати наглядовій перевірці.
- (111) Всі страхові та перестрахові групи до яких застосовується груповий нагляд повинні мати куратора групи, призначеного з поміж задіяних наглядових органів. Права і обов'язки куратора групи повинні включати належне координування і повноваження прийняття рішень. Органи, задіяні у контролюванні страхових та перестраховальних організацій, які належать до однієї і тієї ж самої групи, повинні видати координаційні розпорядження.
- (112) У світлі зростаючих компетенцій групових кураторів слід забезпечити попередження самоправного обходу критеріїв по вибору куратора групи. Зокрема, у випадках, де куратор групи буде визначатися з урахуванням структури групи і відносної важливості страхової та перестраховальної діяльності на різних ринках, внутрішні групові трансакції, а також групове перестраховування не повинні зараховуватися подвійно при оцінці їхньої відносної важливості на ринку.
- (113) Куратори від усіх держав-членів, в яких засновані організації групи, повинні бути задіяні у груповому надгляді через колегію Кураторів (Колегія). Вони всі повинні мати доступ до інформації доступної для інших наглядових органів в межах Колегії, і вони повинні бути активно задіяні у прийнятті рішень на постійній основі. Слід налагодити співпрацю між органами, які відповідають за нагляд за страховими та перестраховальними організаціями, а також між органами, які відповідають за нагляд за організаціями, які провадять діяльність в інших фінансових секторах.
- (114) Діяльність Колегії повинна бути пропорційною до характеру, масштабу і складності ризиків, невід'ємно присутніх у бізнесі всіх організацій, які є частиною групи і до транскордонного виміру. Колегія повинна бути налаштована на те, щоб гарантувати, що співпраця, обмін інформацією і консультаційні процеси між наглядовими органами Колегії ефективно застосовувались відповідно до даної Директиви. Наглядові органи повинні використовувати Колегію для сприяння конвергенції їх відповідних рішень і тісно співпрацювати для виконання їх наглядової діяльності в межах групи відповідно до гармонізованих критеріїв.
- (115) Дана Директива повинна забезпечити консультаційну роль для CEIOPS. Рекомендації від CEIOPS відповідному куратору не повинні обмежувати даного куратора при прийнятті рішень. Однак при прийнятті рішення, відповідний куратор повинен надати повний звіт про дану рекомендацію і пояснити будь-яке значне відхилення від неї.
- (116) Страхові та перестраховальні організації, які є частиною групи, головний офіс якої знаходиться за межами Співтовариства, повинні підлягати еквівалентним і належним заходам з нагляду у групах. Тому необхідно забезпечити прозорість правил і обмін інформацією з органами третіх країн у всіх відповідних обставинах. Щоб забезпечити гармонізований підхід до визначення і оцінки еквівалентності страхового та перестраховального нагляду у третіх країнах, слід закласти положення, щоб Комісія винесла зобов'язуюче рішення щодо еквівалентності режимів платоспроможності у третіх країнах. Для третіх країн, щодо яких Комісією не було прийнято ніякого рішення, оцінка еквівалентності повинна здійснюватися куратором групи після консультації з іншим відповідним наглядовим органом.
- (117) Оскільки національне законодавство стосовно реорганізаційних заходів і судочинства у справах про ліквідацію не гармонізоване, доречно в рамках внутрішнього ринку забезпечити взаємне визнання реорганізаційних заходів і законодавства держав членів про ліквідацію стосовно страхових організацій, а також необхідну співпрацю, враховуючи потребу в єдності, універсальності, координації і публічності для таких заходів, і еквівалентний захист і ставлення до страхових кредиторів.
- (118) Слід забезпечити, щоб заходи з реорганізації, які були впроваджені компетентним органом держави-члена для збереження або відновлення фінансової міцності страхової організації, і щоб запобігти, наскільки можливо, ситуації ліквідації, мали максимальний ефект в межах всього Співтовариства. Однак, результати будь-яких таких реорганізаційних заходів, а також судових розглядів у справах ліквідації у третіх країнах не повинні зазнавати впливу.
- (119) Слід розрізнити компетентні органи з метою реорганізаційних заходів і процедур ліквідації та наглядові та наглядові органи страхового підприємства
- (120) Визначення філії, відповідно до існуючих принципів неплатоспроможності, повинно враховувати одну юридичну особу страхового підприємства. Законодавство держави-члена реєстрації має визначити методологію, відповідно до якої активи і пасиви незалежних осіб, які мають постійний дозвіл діяти в якості агентів страхової організації, повинні розглядатись при ліквідації страхової організації.
- (121) Слід закласти умови згідно яких процесуальні дії у справах з ліквідації, які, не будучи засновані на неплатоспроможності, включали б порядок пріоритетності стосовно сплати страхових позовів і відповідали б положенням даної Директиви. Позови працівників страхової організації, які випливають з трудових договорів і трудових відносин повинні допускати перехід шляхом суброгації до національної схеми гарантії виплати заробітної плати. Такі суброговані позови повинні отримувати вигоду від режиму визначеного законодавством держави-члена реєстрації (*lex concursus*).

- (122) Застосування реорганізаційних заходів не перешкоджає процедурам ліквідації. Процедури ліквідації можуть бути відкриті за відсутності, чи одразу після, застосування реорганізаційних заходів і можуть бути припинені через застосування інших аналогічних заходів, включаючи реорганізаційні заходи.
- (123) Лише компетентні органи держави-члена реєстрації можуть наділятися повноваженнями приймати рішення в ході процедур ліквідації страхових підприємств. Ці рішення мають поширюватись на території всього Співтовариства і мають бути визнані всіма державами-членами. Рішення повинні бути опубліковані відповідно до процедур держави-члена реєстрації і в *Офіційному віснику Європейського Союзу*. Інформація також повинна бути доведена до відома кредиторів, які розташовані на території Співтовариства, які також мають право подавати позови і представляти свої пропозиції.
- (124) При процедурі ліквідації слід враховувати всі активи і зобов'язання страхової організації.
- (125) Всі умови для відкриття, проведення і закриття процедури ліквідації повинні управлятися законодавством держави-члена реєстрації.
- (126) Щоб забезпечити координовані дії між державами-членами, наглядові органи держави-члена за місцем походження та всіх інших держав-членів інформуються невідкладно про відкриття процедур ліквідації.
- (127) Надзвичайно важливо, щоб застраховані особи, власники страхових полісів, бенефіціарії і будь-яка сторона, що зазнала шкоди, яка має пряме право подавати позов проти страхового підприємства на підставі вимог, що виникають з страхових операцій, були захищені при здійсненні процедур ліквідації, при цьому розуміється, що такий захист не має включати вимоги, що виникають не з зобов'язань відповідно до контрактів про страхування чи страхових операцій, а із цивільної відповідальності, що виникає внаслідок переговорів агента, за які, відповідно до законодавства, що застосовується до страхових договорів чи операцій, сам агент не несе відповідальності згідно такого страхового контракту чи операції. З цією метою держави-члени мають мати змогу вибирати між еквівалентними методами, щоб забезпечити спеціальний підхід до страхових кредиторів, жоден з даних методів не перешкоджає державі-члену встановити черговість між різними категоріями страхових позовів. Крім того, слід забезпечити належний баланс між захистом страхових кредиторів і інших кредиторів, що мають пільги, і захищені законодавством розглядуваної держави-члена.
- (128) Відкриття процедур ліквідації має включати відкликання дозволу на здійснення діяльності, наданого страховому підприємству, якщо тільки такий дозвіл не був відкликаний раніше.
- (129) Кредитори повинні мати право подавати позови чи письмові зауваження щодо процедур ліквідації. Поводи кредиторів-резидентів держави-члена, іншої аніж держави-члена реєстрації, розглядаються так само, як і еквівалентні позови, що подаються в державі-члені реєстрації, без будь-якої дискримінації на підставі національності чи місця резиденції.
- (130) З метою захистити правомірні сподівання і певність у певних операціях у державах-членах, інших аніж держава-член реєстрації, необхідно визначити законодавство, яке буде застосовуватись до наслідків реорганізаційних заходів і процедур ліквідації щодо незакінчених судових процесів і індивідуальних виконавчих дій, що виникають з цих судових процесів.
- (131) Заходи необхідні для застосування даної Директиви повинні запроваджуватись відповідно до Рішення Ради 1999/468/ЄС від 28 червня 1999 р., яке встановлює процедури для здійснення повноважень на виконання наданих Комісії⁽²²⁾.
- (132) Зокрема Комісія повинна мати повноваження здійснювати заходи щодо адаптації Додатків і заходів, які визначають, зокрема, наглядові повноваження і дії, які будуть здійснені, і які встановлюють більш детальні вимоги у сферах, таких як система управління, публічне розкриття, критерії оцінки у зв'язку з кваліфікаційними холдингами, розрахунок технічних резервів і вимог до капіталу, правила інвестування і груповий нагляд. Комісія також повинна бути наділена повноваженнями впроваджувати заходи з виконання, надаючи стороннім країнам статусу еквівалентності з положеннями даної Директиви. Оскільки дані заходи носять загальний характер, і призначені для зміни несуттєвих елементів даної Директиви, зокрема, шляхом доповнення її несуттєвими елементами, вони повинні запроваджуватись з ретельним розглядом відповідно до регуляторної процедури, встановленої у статті 5а Рішення 1999/468/ЄС.
- (133) Оскільки цілі даної Директиви не можуть бути досягнуті державами-членами у достатній мірі, і тому не можуть, з огляду на їхній масштаб і наслідки, бути досягнутими на рівні Співтовариства, Співтовариство може запровадити заходи відповідно до принципів делегування ініціативи, як встановлено в статті 5 Договору про заснування ЄС. Відповідно до принципу пропорційності, як встановлено у цій статті, дана Директива не виходить за межі того, що є необхідним для досягнення цих цілей.
- (134) Директива Ради 64/225/ЄЕС від 25 лютого 1964 року щодо скасування обмежень свободи підприємництва та свободи надання послуг у сфері перестрахування та ретроцесії⁽²³⁾; Директива Ради 73/240/ЄЕС від 24 липня 1973 року щодо скасування обмежень про свободу підприємницької діяльності в галузі прямого страхування (крім страхування життя)⁽²⁴⁾; Директива Ради 76/580/ЄЕС від 29 червня 1976 р., яка змінює Директиву 73/239/ЄЕС щодо узгодження положень законів, підзаконних та адміністративних актів, які стосуються отримання дозволу на заняття страховою діяльністю (крім страхування життя), та умов її здійснення⁽²⁵⁾; і Директива Ради

²² OB L 184, 17.07.1999, с. 23

²³ OB 56, 04.04.1964, с. 878

²⁴ OB L 228, 16.08.1973, с. 20

²⁵ OB L 189, 13.07.1976, с. 13

84/641/ЄЕС від 10 грудня 1984 року, яка змінює, зокрема стосовно допомоги туристам, Першу Директиву (73/239/ЄЕС) про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень щодо започаткування та ведення діяльності з прямого страхування, крім страхування життя⁽²⁶⁾ застаріли і тому повинні бути скасовані.

- (135) Зобов'язання транспонувати дану Директиву до національного законодавства повинне бути обмежене тими умовами, які представляють важливі зміни в порівнянні з попередніми Директивами. Зобов'язання транспонувати положення, які не змінюються передбачене в попередніх Директивах
- (136) Ця Директива не повинна суперечити зобов'язанням держав-членів стосовно часових рамок транспонування в національне законодавство Директив, вказаних у Додатку VI, частина В.
- (137) Комісія буде перевіряти адекватність існуючих гарантійних схем в страховому секторі і робити відповідні законодавчі пропозиції.
- (138) Частина 2 статті 17 Директиви 2003/41/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 3 червня 2003 року про діяльність і нагляд за установами професійного пенсійного забезпечення⁽²⁷⁾ стосується існуючих законодавчих положень щодо межі платоспроможності. Дані посилання повинні бути утримані для збереження існуючого положення. Комісія повинна якомога швидше провести перегляд Директиви 2003/41/ЄС згідно частини 4 статті 21 даної Директиви. Комісія, з допомогою CEIOPS, повинна розробити належну систему правил платоспроможності, які стосуються установ професійного пенсійного забезпечення, одночасно повністю відображаючи суттєву відмінність страхування і, тому не повинна завчасно виносити рішення щодо застосування даної Директиви до даних установ.
- (139) Ухвалення даної Директиви змінює профіль ризику страхової компанії щодо утримувача страхового полісу. Комісія повинна якомога швидше, і в будь-якому випадку до кінця 2010 року висунути пропозицію щодо перегляду Директиви 2002/92/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 9 вересня 2002 року щодо посередництва у галузі страхування⁽²⁸⁾, беручи до уваги наслідки даної Директиви для власників полісів.
- (140) Подальші широкомасштабні реформи регуляторної і наглядової моделі фінансового сектору ЄС є надзвичайно потрібними і повинні бути швидко впроваджені Комісією з належним урахуванням висновків, представлених групою експертів під

головуванням Жака де Ларозьєра від 25 лютого 2009 року. Комісія повинна запропонувати законодавство необхідне для подолання недоліків, виявлених щодо положень, які стосуються розпоряджень про наглядове координування і співпрацю.

- (141) Необхідно звернутися за рекомендацією до CEIOPS щодо того, як найкраще вирішити проблеми посиленого нагляду у групах і управління капіталом в межах групи страхових або перестраховальних організацій. Слід звернутися до CEIOPS з проханням надати рекомендацію, яка допоможе Комісії розробити свої пропозиції, згідно умов, що відповідають високому рівню захисту утримувача страхового полісу (і бенефіціарія) і забезпечення безпеки фінансової стабільності. У цьому відношенні Комісії слід звернутися до CEIOPS за рекомендацією щодо структури і принципів, які могли б направити потенційні майбутні поправки до даної Директиви, які можуть знадобитися, щоб ввести в дію зміни, які можуть бути запропоновані. Комісія повинна представити звіт, супроводжуваний відповідними пропозиціями до Європейського Парламенту і Ради щодо альтернативних режимів пруденційного нагляду за страховими та перестраховальними організаціями в межах груп, які посилять ефективне управління капіталом в межах групи, за умови, якщо для введення такого режиму буде передбачена адекватна підтримуюча регуляторна структура.

Зокрема бажано, щоб режим підтримки групи діяв на розумній основі, на підставі існуючих гармонізованих і адекватно фінансованих страхових гарантійних схем; гармонізованої і юридично обов'язкової структури для компетентних органів, центральних банків і міністерств фінансів щодо управління в кризових ситуаціях, резолюції і розподілу фінансових зобов'язань який вирівнює наглядові повноваження і фінансові зобов'язання; юридично зобов'язуючої структури для посередництва у наглядових суперечках; гармонізованої структури щодо раннього втручання; і гармонізованої структури щодо переміщуваності активів, неплатоспроможності і процедур з ліквідації, яка усуває бар'єри корпоративного права або правові бар'єри для національної компанії щодо переміщуваності активів. У своєму звіті, Комісія повинна також врахувати поведінку диверсифікаційних впливів з плином часу і ризик пов'язаний з приналежністю до групи, практики централізованого управління ризиками групи, функціонування внутрішніх моделей групи, а також нагляд за внутрішньо-груповими трансакціями і концентраціями ризиків.

- (142) Відповідно до пункту 34 Міжвідомчої угоди про вдосконалення законотворчої діяльності⁽²⁹⁾, держави-члени заохочуються складати, для себе і в інтересах Співтовариства, свої власні таблиці, які ілюструють, в міру можливості, кореляцію між даною Директивою і транспозиційними заходами, і опублікувати їх,

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

²⁶ ОВ L 339, 17.12.1984, с. 21

²⁷ ОВ L 235, 23.09.2003, с. 10

²⁸ ОВ L 9, 15.01.2003, с. 3

²⁹ ОВ С 321, 31.12.2003, с. 1

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I	ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА ПОЧАТКУ І ВЕДЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ПРЯМОГО СТРАХУВАННЯ І ПЕРЕСТРАХУВАННЯ	
ГЛАВА I	Предмет, сфера застосування та визначення	
СЕКЦІЯ 1	Предмет та сфера застосування	Статті 1 і 2
СЕКЦІЯ 2	Виключення зі сфери застосування Директиви	
Підсекція 1	Загальні положення	Статті 3 і 4
Підсекція 2	Страховання, не із життям	Статті з 5 по 8
Підсекція 3	Страховання життя	Статті 9 і 10
Підсекція 4	Перестраховання	Статті 11 і 12
СЕКЦІЯ 3	Визначення	Стаття 13
ГЛАВА II	Початок страхової діяльності	Статті з 14 по 26
ГЛАВА III	Наглядові органи та загальні правила	Статті з 27 по 39
ГЛАВА IV	Умови, що регулюють діяльність	
СЕКЦІЯ 1	Відповідальність адміністративних, керівних чи наглядових органів	Стаття 40
СЕКЦІЯ 2	Система управління	Статті з 41 по 50
СЕКЦІЯ 3	Розкриття інформації	Статті з 51 по 56
СЕКЦІЯ 4	Кваліфікаційна доля участі	Статті з 57 по 63
СЕКЦІЯ 5	Професійна таємниця, обмін інформацією та стимулювання наглядової конвергенції	Статті з 64 по 71
СЕКЦІЯ 6	Обов'язки аудиторів	Стаття 72
ГЛАВА V	Ведення діяльності у сфері страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям	Статті 73 і 74
ГЛАВА VI	Норми стосовно оцінки активів та пасивів, технічних резервів, власних фондів, необхідного платоспроможного капіталу, мінімального необхідного капіталу та інвестування	
СЕКЦІЯ 1	Оцінка активів і пасивів	Стаття 75
СЕКЦІЯ 2	Норми стосовно технічних резервів	Статті з 76 по 86
СЕКЦІЯ 3	Власні фонди	
Підсекція 1	Визначення власних фондів	Статті з 87 по 92
Підсекція 2	Класифікація власних фондів	Статті з 93 по 97
Підсекція 3	Відповідність власних фондів вимогам	Статті 98 і 99

СЕКЦІЯ 4	Необхідний платоспроможний капітал	
Підсекція 1	Загальні положення для необхідного платоспроможного капіталу та використання стандартної формули або внутрішньої моделі для його визначення	Статті з 100 по 102
Підсекція 2	Стандартна формула необхідного платоспроможного капіталу	Статті з 103 по 111
Підсекція 3	Повна та часткова модель необхідного платоспроможного капіталу	Статті з 112 по 127
СЕКЦІЯ 5	Мінімальний необхідний капітал	Статті з 128 по 131
СЕКЦІЯ 6	Інвестиції	Статті з 132 по 135
ГЛАВА VII	Страхові та перестраховальні організації в скрутному матеріальному становищі чи в складній ситуації	Статті з 136 по 144
ГЛАВА VIII	Право на заснування та свобода надання послуг	
СЕКЦІЯ 1	Заснування страховими організаціями	Статті з 145 по 146
СЕКЦІЯ 2	Свобода надання послуг страховими організаціями	
Підсекція 1	Загальні положення	Статті з 147 по 149
Підсекція 2	Автовильна відповідальність перед третьою стороною	Статті з 150 по 152
СЕКЦІЯ 3	Компетенція наглядових органів держави-члена перебування	
Підсекція 1	Страховання	Статті з 153 по 157
Підсекція 2	Перестраховання	Стаття 158
СЕКЦІЯ 4	Статистична інформація	Стаття 159
СЕКЦІЯ 5	Поводження з договорами, укладеними філіями, при процедурі ліквідації	Статті з 160 по 161
ГЛАВА IX	Філії, засновані на території Співтовариства, що належать страховим та перестраховальним організаціям, головні офіси яких знаходяться поза межами Співтовариства	
СЕКЦІЯ 1	Поглинання діяльності	Статті з 162 по 171
СЕКЦІЯ 2	Перестраховання	Статті з 172 по 175
ГЛАВА X	Дочірні компанії страхових та перестраховальних організацій, які керуються законами третьої країни та поглинання вкладів цими організаціями	Статті 176 і 177
РОЗДІЛ II	СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО СТРАХУВАННЯ ТА ПЕРЕСТРАХУВАННЯ	
ГЛАВА I	Регулюючі закони та умови стосовно прямих страхових договорів	
СЕКЦІЯ 1	Регулююче законодавство	Стаття 178
СЕКЦІЯ 2	Обов'язкове страхування	Стаття 179
СЕКЦІЯ 3	Загальне благо	Стаття 180
СЕКЦІЯ 4	Правила щодо умов страхування та розміри винагороди	Статті 181 і 182

СЕКЦІЯ 5	Інформація для власників полісів	
Підсекція 1	Страховання, не пов'язане із життям	Статті 183 і 184
Підсекція 2	Страховання життя	Статті 185 і 186
ГЛАВА II	Положення, що стосуються страховання, не пов'язаного із життям	
СЕКЦІЯ 1	Загальні положення	Статті з 187 по 189
СЕКЦІЯ 2	Співстраховання на території Співтовариства	Статті з 190 по 196
СЕКЦІЯ 3	Допомога	Стаття 197
СЕКЦІЯ 4	Страховання юридичних витрат	Статті з 198 по 205
СЕКЦІЯ 5	Страховання здоров'я	Стаття 206
СЕКЦІЯ 6	Страховання від нещасних випадків на роботі	Стаття 207
ГЛАВА III	Положення, що стосуються страховання життя	Статті 208 і 209
ГЛАВА IV	Правила, що стосуються перестраховання	Статті 210 і 211
РОЗДІЛ III	НАГЛЯД ЗА СТРАХОВИМИ ТА ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ У ГРУПІ	
ГЛАВА I	Груповий нагляд: визначення, випадки застосування, сфера застосування і рівні	
СЕКЦІЯ 1	Визначення	Стаття 212
СЕКЦІЯ 2	Сфера і випадки застосування	Статті 213 і 214
СЕКЦІЯ 3	Рівні	Статті з 215 по 217
ГЛАВА II	Фінансове положення	
СЕКЦІЯ 1	Платоспроможність групи	
Підсекція 1	Загальні положення	Статті 218 і 219
Підсекція 2	Вибір методу розрахунку і загальні принципи	Статті з 220 по 224
Підсекція 3	Застосування методів розрахунку	Статті з 225 по 229
Підсекція 4	Методи розрахунку	Статті з 230 по 234
Підсекція 5	Нагляд за платоспроможністю групи для страхових або перестраховальних організацій, які є дочірніми організаціями страхової холдингової компанії	Стаття 235
Підсекція 6	Нагляд за груповою платоспроможністю для груп з централізованим управлінням ризиком	Статті з 236 по 243
СЕКЦІЯ 2	Концентрація ризику та міжфірмові угоди	Статті 244 і 245
СЕКЦІЯ 3	Управління ризиком та внутрішній контроль	Стаття 246
ГЛАВА III	Заходи з полегшення нагляду за групою	Статті з 247 по 259
ГЛАВА IV	Треті країни	Статті з 260 по 264
ГЛАВА V	Страхові холдингові компанії з широкою сферою діяльності	Статті 265 і 266

РОЗДІЛ IV	РЕОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЛІКВІДАЦІЯ СТРАХОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ	
ГЛАВА I	Сфера застосування та визначення	Статті 267 і 268
ГЛАВА II	Заходи з реорганізації	Статті з 269 по 272
ГЛАВА III	Проведення у справі про ліквідацію	Статті з 273 по 284
ГЛАВА IV	Спільні положення	Статті з 285 по 296
РОЗДІЛ V	ІНШІ ПОЛОЖЕННЯ	Статті з 297 по 304
РОЗДІЛ VI	ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ	
ГЛАВА I	Перехідні положення	
СЕКЦІЯ 1	Страховання	Статті 305 і 306
СЕКЦІЯ 2	Перестраховання	Статті 307 і 308
ГЛАВА II	Прикінцеві положення	Статті з 309 по 312
<i>ДОДАТОК I</i>	КЛАСИ СТРАХУВАННЯ, НЕ ПОВ'ЯЗАНОГО ІЗ ЖИТТЯМ	
A.	Класифікація ризиків відповідно до класів страхування	
B.	Описання дозволів, наданих для більш ніж одного класу страхування	
<i>ДОДАТОК II</i>	КЛАСИ СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ	
<i>ДОДАТОК III</i>	ЮРИДИЧНІ ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЙ	
A.	Форми організацій, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям:	
B.	Форми організації, яка займається страхуванням життя:	
C.	Форми перестраховальних організацій :	
<i>ДОДАТОК IV</i>	СТАНДАРТНА ФОРМУЛА НЕОБХІДНОГО ПЛАТОСПРОМОЖНОГО КАПІТАЛУ	
1.	Розрахунок базового необхідного платоспроможного капіталу	
2.	Розрахунок модуля гарантійного ризику страхування, не пов'язаного із життям	
3.	Розрахунок модулю гарантійного ризику страхування життя	
4.	Розрахунок модуля ринкового ризику	
<i>ДОДАТОК V</i>	ГРУПИ КЛАСІВ СТРАХУВАННЯ, НЕ ПОВ'ЯЗАНОГО ІЗ ЖИТТЯМ ДЛЯ ПОТРЕБ СТАТТІ 159	
<i>ДОДАТОК VI</i>		
Частина А	Скасовані директиви зі списком їх наступних змін (зазначені у статті 310)	
Частина В	Перелік часових рамок для транспонування до національного законодавства (зазначені у статті 310)	
<i>ДОДАТОК VII</i>	КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ	

РОЗДІЛ I

**ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА ПОЧАТКУ І ВЕДЕННЯ
ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ПРЯМОГО
СТРАХУВАННЯ І ПЕРЕСТРАХУВАННЯ***ГЛАВА I****Предмет, сфера застосування та визначення***

Секція 1

Предмет та сфера застосування*Стаття 1***Предмет**

Ця Директива встановлює правила щодо:

- (1) початку і ведення самостійної діяльності у сфері страхування і перестраховання у межах Співтовариства;
- (2) нагляду за діяльністю груп страхових і перестраховальних організацій;
- (3) реорганізації і ліквідації організацій у сфері прямого страхування.

*Стаття 2****Сфера застосування***

1. Ця Директива застосовується до організацій, які займаються страхуванням життя і страхуванням, не пов'язаним із життям, та зареєстровані або мають намір зареєструватися на території держав-членів.

Вона застосовується також до перестраховальних організацій, які займаються виключно перестрахованням та зареєстровані або мають намір зареєструватися на території держав-членів, за винятком випадків, зазначених у розділі IV.

2. У сфері страхування, пов'язаного із життям, ця Директива застосовується до видів страхової діяльності, вказаних у частині А додатку I. Для потреб пункту 1 частини I страхування, не пов'язане із життям, включає в себе діяльність, яка полягає у наданні допомоги особам, що потрапили у скрутне становище під час подорожі, перебуваючи далеко від дому або місця постійного проживання. Даний вид страхування передбачає надання організацією безпосередньої допомоги бенефіціару на основі попереднього страхового внеску, згідно з договором про надання фінансової підтримки особам, які потрапили у скрутне становище в результаті непередбачуваної події у випадках та за умов, вказаних у договорі.

Допомога може полягати у здійсненні готівкових чи натуральних виплат. Надання допомоги у формі натуральних виплат може бути виконано за допомогою персоналу та обладнання особи, що їх здійснює.

Діяльність з надання допомоги не включає в себе технічне обслуговування, ремонт, гарантійне обслуговування або саме зазначення чи надання допомоги у якості посередника.

3. У сфері страхування життя, ця Директива застосовується:

(a) до наступних видів діяльності у сфері страхування життя, що здійснюються на договірній основі:

- (i) страхування життя, яке включає в себе страхування тільки на випадок досягнення передбаченого віку, страхування тільки на випадок смерті, страхування на випадок досягнення передбаченого віку або смерті до досягнення цього віку, страхування життя з поверненням страхових внесків, страхування на випадок укладення шлюбу, страхування на випадок народження дитини;

(ii) ануїтети;

(iii) додаткове страхування, що здійснюється у сфері страхування життя, зокрема, страхування на випадок травмування, включаючи непрацездатність, страхування на випадок смерті у результаті нещасного випадку і страхування на випадок недієздатності, спричиненої нещасним випадком або хворобою;

(iv) види безперервного медичного страхування, що не можуть бути анульовані і здійснюються сьогодні у Ірландії та Об'єднаному Королівстві;

(b) до наступних видів діяльності, що здійснюються на договірній основі і підлягають нагляду з боку компетентних органів, відповідальних за нагляд за приватним страхуванням:

(i) організація тонтин – асоціацій осіб, що підписали угоду, згідно з якою їхні вклади об'єднані в загальний фонд та загальна сума страховки розподіляється між членами фонду, що пережили інших, або спадкоємцями померлих;

(ii) операції з викупу капіталу, побудовані на актуарних розрахунках, на основі яких, у відповідь на попередньо узгоджені разові або періодичні виплати, передбачається виконання зобов'язань щодо виплати зазначених сум у зазначені терміни;

(iii) управління груповими пенсійними фондами, тобто операції, що складаються з управління інвестиціями та, зокрема, коштами резервних фондів, що впливають на виплату платежів у разі смерті або досягнення передбаченого віку чи закінчення або скорочення діяльності;

(iv) операції, зазначені у підпункті (iii), якщо вони супроводжуються страхуванням, що передбачає економію капіталу чи виплату з мінімальним відсотком;

(v) операції, що здійснюються страховими організаціями, зазначеними у главі 1 розділу 4 книги IV французької роботи „Code des assurances”;

(с) операції, що стосуються тривалості життя, запропоновані або передбачені соціальним страховим законодавством, здійснюються або регулюються організаціями, що надають послуги зі страхування життя на власний ризик, згідно із законодавством держави-члена ЄС.

Секція 2

Виключення зі сфери застосування Директиви

Підсекція 1

Загальні положення

Стаття 3

Законодавчі системи

Не порушуючи положень пункту (с) частини 3 статті 2, ця Директива не застосовується до страхування, що є частиною законодавчої системи соціального страхування.

Стаття 4

Виключення зі сфери застосування за критерієм обсягів страхової діяльності

1. Не порушуючи положень статті 3 та статей з 5 по 10, ця Директива не застосовується до страхових організацій, які відповідають усім наступним умовам:

- (а) прибуток від щорічного загального обсягу підписаних премій підприємства не перевищує 5 мільйонів євро;
- (б) загальний обсяг технічних резервів, включно з валовим доходом від повернення сум, які підлягають відшкодуванню, відповідно до договорів про перестраховування та зобов'язань спеціальних юридичних осіб, як зазначено у статті 76, не перевищує 25 мільйонів євро;
- (с) у випадках, коли страхова організація входить до групи, загальний обсяг технічних резервів якої визначається як валовий дохід від повернення сум, що підлягають відшкодуванню, відповідно до договорів про перестраховування та зобов'язань спеціальних юридичних осіб, який не перевищує 25 мільйонів євро;
- (д) діяльність страхових організацій не включає в себе надання послуг зі страхування чи перестраховування, які охоплюють страхування ризиків відповідальності, некредитоздатності та фінансових втрат, за винятком випадків, коли вони являють собою додаткові ризики у межах значення частини 1 статті 16;
- (е) діяльність страхових організацій не включає в себе операцій з перестраховування, фінансова вартість яких перевищує 0,5 мільйона євро від загального обсягу підписаних премій або 2,5 мільйона євро від валового доходу від повернення сум технічних резервів, які підлягають відшкодуванню, відповідно до договорів про перестраховування та зобов'язань спеціальних юридичних осіб, або більше 10 % від загального обсягу підписаних премій чи більше 10 % валового доходу від повернення сум технічних резервів, які підлягають відшкодуванню, відповідно до договорів про перестраховування та зобов'язань спеціальних юридичних осіб.

2. Якщо будь-які з сум, вказаних у частині 1, перевищувались впродовж трьох послідовних років, ця Директива застосовується, починаючи з четвертого року.

3. Як відступ від пункту 1, ця Директива застосовується до всіх організацій, які претендують на отримання ліцензій у галузі страхування і перестраховування, і очікувані фінансові показники яких на наступні п'ять років перевищують суми, вказані у частині 1 у відношенні загального обсягу підписаних премій чи валового доходу від повернення сум технічних резервів, що підлягають відшкодуванню, відповідно до договорів про перестраховування та зобов'язань спеціальних юридичних осіб.

4. Ця Директива не застосовується до страхових організацій, які, за оцінкою наглядових органів, відповідають всім наступним критеріям:

- (а) жодна із зазначених у пункті 1 граничних сум не була перевищена впродовж трьох попередніх років; і
- (б) впродовж наступних п'яти років не очікується перевищення жодної із зазначених у частині 1 граничних сум.

Впродовж терміну діяльності страхових організацій відповідно до статей з 145 по 149, частина 1 цієї статті не застосовується.

5. Частини з 1 по 4 не перешкоджають підприємствам подавати заяви на отримання ліцензій чи продовжувати термін дії ліцензій відповідно до положень цієї Директиви.

Підсекція 2

Страхування, не пов'язане із життям

Стаття 5

Операції

У сфері страхування, пов'язаного із життям, ця Директива не застосовується до наступних операцій:

- (1) операції з погашення капіталу, як передбачено законом у кожній державі-члені;
- (2) операції товариств взаємного страхування, а також закладів взаємодопомоги, де розміри страхової допомоги залежать від доступних ресурсів, а внески членів визначаються на основі однакової ставки;
- (3) операції, що здійснюються організаціями, які не є юридичними особами, з метою забезпечення взаємного страхування своїх членів без сплати премій чи створення технічних резервів; або
- (4) операції з експортного кредитного страхування при підтримці або від імені держави.

Стаття 6**Допомога**

1. Ця Директива не застосовується до діяльності з надання допомоги, яка відповідає всім наступним умовам:

- (a) допомога надається у разі аварії чи поломки автотранспортного засобу, що має місце на території держави-члена організації, яка надає страхове покриття;
- (b) у діяльності з надання допомоги відповідальність обмежується наступними операціями:
 - (i) надання допомоги на місці поломки, коли компанія, що надає страхове покриття, у більшості випадків використовує власний персонал та обладнання;
 - (ii) доставка транспортного засобу до найближчого найбільш прийняттого пункту, де його можна відремонтувати, та можливий супровід, зазвичай тими ж засобами надання допомоги, водія та пасажирів до найближчого пункту, з якого вони зможуть продовжити подорож, використовуючи інші засоби; і
 - (iii) якщо передбачено державою-членом організації, що надає страхове покриття, доставка транспортного засобу при можливому супроводі його водієм і пасажирами до їх домівки, пункту відправлення чи пункту призначення, що знаходиться на території тієї ж держави, і
- (c) допомога не надається організацією, що підпадає під дію цієї Директиви.

2. У випадках, зазначених у підпунктах (i) і (ii) частини 1(b), умова, яка полягає у тому, щоб аварія або поломка мали місце на території держави-члена організації, що надає страхове покриття, не застосовується, якщо до складу останньої входить бенефіціар, і допомога при поломках та доставках транспортного засобу забезпечується подібною організацією відповідної держави за пред'явленням членської картки та без сплати додаткової премії на основі взаємної угоди, або, якщо подія має місце у Ірландії чи Сполученому Королівстві, допомога надається єдиною організацією, що діє у обох державах.

3. Ця Директива не застосовується до операцій, зазначених у підпункті (iii) частини 1(b) у випадках, коли нещасний випадок чи поломка трапились на території Ірландії або, у випадку Сполученого Королівства, на території Північної Ірландії, і транспортний засіб, при можливому супроводі його водієм і пасажирами, перевозиться до їх домівки, пункту відправлення чи пункту призначення на будь-якій з цих територій.

4. Ця Директива не застосовується до операцій надання допомоги, що здійснюються Автомобільним клубом Великого Герцогства Люксембург у разі аварії чи поломки транспортного засобу, і допомога полягає у доставці транспортного засобу, що потрапив у аварію або зламався поза територією Великого Герцогства Люксембург, при можливому супроводі його водієм та пасажирами до їх домівки.

Стаття 7**Товариства взаємного страхування**

Ця Директива не застосовується до товариств взаємного страхування, які здійснюють страхову діяльність, не пов'язану із життям, і які уклали з іншими товариствами взаємного страхування угоду, що передбачає повне перестраховування випущених ними страхових полісів, або, відповідно до якої, концесійне підприємство повинно виконати зобов'язання за такими полісами замість підприємства, яке передає ризик у перестраховування. У такому випадку до концесійного підприємства застосовуються правила цієї Директиви.

Стаття 8**Заклади**

Ця Директива не застосовується до наступних закладів, які здійснюють страхову діяльність, не пов'язану із життям, якщо тільки до їх статутів або діючого закону не внесено зміни щодо правоздатності:

- (1) у Данії: Falck Danmark;
- (2) у Німеччині наступні напівдержавні заклади:
 - (a) Postbeamtenkrankenkasse,
 - (b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;
- (3) У Ірландії: Voluntary Health Insurance Board;
- (4) у Іспанії: Consorcio de Compensación de Seguros.

Підсекція 3**Страхування життя****Стаття 9****Операції і діяльність**

Що стосується страхування життя, ця Директива не застосовується до наступних видів діяльності:

- (1) операції товариств взаємного страхування, а також закладів взаємодопомоги, де розміри страхової допомоги залежать від доступних ресурсів, а обов'язкові внески членів визначаються на основі однакової ставки;
- (2) операції, що проводяться організаціями іншого типу, ніж зазначені у статті 2, і мета яких полягає у забезпеченні виплат найнятим особам або особам, що працюють не за наймом і зайняті у організаціях чи групах організацій або торгових компаніях чи групі торгових компаній, у разі смерті чи досягнення передбаченого віку, або припинення/скорочення діяльності, незалежно від того, чи повністю покриваються платежі, що виникають у результаті цих операцій, новими надходженнями.

(3) діяльність пенсійних страхових організацій, передбачена Пенсійним актом (TyEL) та іншими відповідними законодавчими актами Фінляндії за умов, коли:

- (a) пенсійні страхові компанії, що вже знаходяться під дією фінського законодавства, зобов'язані мати окремий бухгалтерський облік та системи управління у зв'язку з тим, що з 1 січня 1995 року їхня діяльність з реалізації пенсійного страхування має передбачати створення окремих юридичних суб'єктів для реалізації такої діяльності; і
- (b) з метою запобігання дискримінації фінські органи влади, згідно з фінським законодавством дозволяють усім громадянам і компаніям держав-членів займатися діяльністю, визначеною у статті 2, що стосується цього виключення, шляхом володіння або участі у вже існуючій компанії або групі компаній чи шляхом створення або участі у новій страховій компанії чи групі компаній, включаючи пенсійні страхові компанії.

Стаття 10

Організації, підприємства і заклади

У сфері страхування життя ця Директива не застосовується до наступних організацій, підприємств і закладів:

- (1) організації, що діють для забезпечення виплат тільки у разі смерті, коли сума такої виплати не перевищує середню вартість поховання, або якщо виплати здійснюються у матеріальній формі;
- (2) „Versorgungsverbände Wirtschaftsorganisationen” у Німеччині, якщо до їхніх статутів внесено зміни щодо їх повноважень;
- (3) „Consortio de Compensación de Seguros” у Іспанії, якщо до її статуту внесено зміни щодо сфери діяльності або повноважень.

Підсекція 4

Перестрахування

Стаття 11

Перестрахування

У сфері перестрахування, ця Директива не застосовується до діяльності з перестрахування, що здійснюється або повністю гарантується урядом держави-члена, у разі, якщо він задіяний у цій діяльності, з причин істотного суспільного інтересу, у якості перестраховальника останньої інстанції, зокрема, якщо через специфічну ситуацію на ринку не є реальним отримати адекватне комерційне покриття.

Стаття 12

Перестраховальні організації, які припиняють свою діяльність

1. Перестраховальні організації, які до 10 грудня 2007 року припинили укладення нових договорів у сфері перестрахування та ведуть справи виключно з метою припинення своєї діяльності, не підпадають під дію цієї Директиви.

2. Держави-члени складають переліки вказаних перестраховальних організацій і надають їх іншим державам-членам.

Секція 3

Визначення

Стаття 13

Визначення

Для потреб цієї Директиви застосовуються такі визначення:

- (1) „страхова організація” - організація, що відповідно до статті 14, отримала ліцензію на здійснення діяльності у сфері прямого страхування життя або страхування, не пов'язаного із життям;
- (2) „кептивна страхова організація” - страхова організація, яка знаходиться у власності фінансової організації, іншої, ніж страхова/перестраховальна організація, чи у власності групи страхових/перестраховальних організацій, у межах значення пункту (с) частини (1) статті 212, або нефінансового підприємства, метою якої є надання страхового покриття виключно щодо ризиків підприємства чи підприємств, яким вона належить, або підприємства чи групи підприємств, до складу яких вона входить.
- (3) „страхова організація третьої країни” - організація, яка потребувала б дозвіл на ведення страхової діяльності відповідно до статті 14, якби її головний офіс знаходився на території Співтовариства;
- (4) „перестраховальна організація” - організація, яка отримала ліцензію на здійснення діяльності у сфері перестрахування, відповідно до статті 14;
- (5) „кептивна перестраховальна організація” - організація, яка знаходиться у власності фінансового підприємства, іншого, аніж страхова/перестраховальна організація, або у власності групи страхових/перестраховальних організацій, у межах значення пункту (с) частини (1) статті 212, або нефінансового підприємства, метою якої є надання страхового покриття виключно щодо ризиків підприємства чи підприємств, яким вона належить, або підприємства чи групи підприємств, до складу яких вона входить.

- (6) „перестраховальна організація третьої країни”: організація, яка потребувала б дозволу на ведення перестраховальної діяльності відповідно до статті 14, якби її головний офіс знаходився на території Співтовариства;
- (7) „перестраховання”:
- (a) діяльність, яка полягає у прийнятті ризиків, переданих на перестраховання страховою організацією/страховою організацією третьої країни чи іншою перестраховальною організацією/перестраховальною організацією третьої країни; або
- (b) у випадку асоціації андеррайтерів, відомою як „Ллойдс” (Lloyd's), перестраховання також означає діяльність, яка полягає у прийнятті ризиків, переданих будь-яким членом асоціації Ллойдс страховою або перестраховальною організацією, іншим, ніж асоціація андеррайтерів, відома як Ллойдс.
- (8) „державо-член реєстрації”:
- (a) у сфері страхування, пов'язаного із життям: державо-член, у якій розташований головний офіс страхової організації, яка покриває ризики;
- (b) у сфері страхування життя: державо-член, у якій розташований головний офіс страхової організації, яка покриває зобов'язання;
- (c) у сфері перестраховання: державо-член, у якій розташований головний офіс перестраховальної організації;
- (9) „державо-член перебування”: державо-член, інша ніж державо-член реєстрації, у якій страхова чи перестраховальна організація має філію або надає послуги; у сфері страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям, державо-член надання послуг відповідно означає державо-члена виконання зобов'язань або державо-члена знаходження ризику, де ці зобов'язання або ризик покриваються страховою організацією або філією, розташованою у іншій-державі-члені;
- (10) „наглядний орган”: національний орган влади або національні органи влади, уповноважені законом або підзаконним актом здійснювати нагляд за страховими та перестраховальними організаціями;
- (11) „філія” - агентство або філія страхової або перестраховальної організації, розташована на території держави-члена іншої, аніж державо-член реєстрації;
- (12) „установа” страхової організації означає її головний офіс або філію;
- (13) „державо місцезнаходження ризику”:
- (a) держава-член, у якій знаходиться майно, у випадках, коли страхування стосується будівель або будівель та майна, що в них міститься, у тій мірі, наскільки майно охоплюється тим же страховим полісом;
- (b) держава-член реєстрації, у випадках, коли страхування стосується транспортних засобів будь-якого виду;
- (c) держава-член, у якій власник страхового полісу отримав поліс, у випадку, коли строк дії полісів, що покривають ризики, які можуть виникнути під час подорожі або відпустки, незалежно від виду, становить чотири місяці або менше;
- (d) у всіх випадках, які прямо не визначені у підпунктах (a), (b) або (c), держава-член, у якій знаходиться:
- (i) місце постійного проживання власника страхового полісу; або
- (ii) у разі, якщо власник страхового полісу є юридичною особою, установа останнього, якої стосується договір;
- (14) „державо-член зобов'язання” - держава-член, у якій знаходиться:
- (a) місце постійного проживання власника страхового полісу; або
- (b) у разі, якщо власник страхового полісу є юридичною особою, установа останнього, якої стосується договір;
- (15) „материнська організація” - материнська організація, як визначено у статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС;
- (16) „дочірня організація” - дочірня організація, як визначено у статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС, включаючи відповідні дочірні компанії;
- (17) „тісний зв'язок” - ситуація, за якої дві або більше фізичних чи юридичних особи пов'язані за допомогою контролю чи участі, або ситуація, за якої дві або більше фізичних чи юридичних особи пов'язані з однією і тією ж особою довготривалими відносинами контролю;
- (18) „контроль” - відносини між материнською і дочірньою організацією, відповідно до статті 1 Директиви 83/349/ЄЕС, або схожі відносини між фізичною чи юридичною особою та компанією.

- (19) „внутрішньогрупова угода”: будь-яка угода, у рамках якої страхова або перестраховальна організація покладається, прямо або опосередковано, на іншу організацію, що є членом цієї ж групи, або на фізичну чи юридичну особу, тісно пов'язану з організаціями, що належать до цієї групи, щодо виконання зобов'язань, будь-то договірні чи недоговірні, платіжні чи неплатіжні.
- (20) „участь” - володіння, безпосередньо або шляхом контролю, 20 чи більше відсотками права голосу або капіталу організації;
- (21) „кваліфіковане володіння”: пряме чи непряме володіння 10 і більше відсотками капіталу організації або права голосу, або можливість значно впливати на управління компанією;
- (22) „регульований ринок” має одне з наступних значень
- (a) у випадку, коли ринок розташований у державі-члені, визначення поняття „регульований ринок”, надається у пункті 14 частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС; або
 - (a) у випадку ринку, розташованого у третій країні, означає фінансовий ринок, який відповідає наступним умовам:
 - (i) ринок визнано країною реєстрації страхової організації і він відповідає вимогам, подібним до тих, які викладені у Директиві 2004/39/ЄС; і
 - (ii) фінансові документи, що знаходяться в обігу на такому ринку, повинні мати таку ж якість, що й аналогічні документи, що знаходяться в обігу на ринку, що регулюється, або на ринках держави-члена реєстрації;
- (23) „національне бюро”: національне бюро страховиків у межах значення частини 3 статті 1 Директиви 72/166/ЄЕС;
- (24) „національний гарантійний фонд” - орган, зазначений у частині 4 статті 1 Директиви 84/5/ЄЕС;
- (25) „фінансове підприємство” означає будь-яке з наступних юридичних осіб:
- (a) кредитна установа, фінансова установа або підприємство з надання допоміжних банківських послуг за визначенням частин 1, 5 і 21 статті 4;
 - (b) страхова організація, перестраховальна організація або страхова холдингова компанія в межах значення пункту (f) частини 1 статті 212;
 - (c) інвестиційна фірма або фінансова установа у межах значення пункту 1 частини 1 статті 4 Директиви 2004/39/ЄС, або
 - (d) змішана фінансова холдингова компанія у межах значення частини 15 статті 2 Директиви 2002/87/ЄС.
- (26) „спеціальна юридична особа” - будь-яка організація, інкорпорована чи ні, відмінна від існуючої страхової або перестраховальної організації, що приймає ризики від страхових або перестраховальних організацій і яка повністю фінансує свою залежність від таких ризиків за допомогою емісії боргових зобов'язань або іншого фінансового механізму, коли права на повернення коштів, що має компанія, яка надає боргове фінансування або застосовує фінансовий механізм, підпорядковуються зобов'язанням з перестраховання такої організації.
- (27) „великі ризики”:
- (a) ризики, віднесені до класів 4,5,6,7,11 і 12 частини А додатку 1;
 - (b) ризики, віднесені до класів 14 і 15 частини А додатку 1, коли власник страхового полісу професійно задіяний у промисловій чи комерційній діяльності або одній з вільних професій, а ризики пов'язані з такою діяльністю;
 - (c) ризики, віднесені до класів 3, 8, 9, 10, 13 і 16 частини А додатку 1, коли власник страхового полісу перевищує встановлені обмеження, принаймні, за двома з наступних критеріїв:
 - (i) загальний баланс: 6,2 млн. євро;
 - (ii) чистий обіг, у межах значення четвертої Директиви Ради від 25 липня 1978 року, на основі пункту (g) частини 3 статті 54 Договору щодо річної звітності певних видів компаній⁽³⁰⁾: 12,8 мільйонів євро;
 - (iii) середня кількість працюючих впродовж фінансового року: 250 чол.
- У разі, якщо власник страхового полісу належить до групи організацій, для яких складається консолідована звітність у межах значення Директиви 83/349/ЄЕС, критерій, зазначений у підпункті (c) пункту 1, застосовується на основі консолідованої звітності.
- Держави-члени можуть додати до категорії, зазначеної у підпункті (c) пункту 1 ризики, які застраховані професійними об'єднаннями, спільними підприємствами або тимчасовими групами;
- (28) «аутсорсинг» - угода, укладена у будь-якій формі між страховою або перестраховальною організацією та постачальником послуг, незалежно від того, чи є він об'єктом контролю, відповідно до якої постачальник послуг, безпосередньо чи за допомогою субпідрядників надає послуги, здійснює процес або діяльність, які у іншому випадку виконувались би самою страховою/перестраховальною організацією.

⁽³⁰⁾ ОВ L 222, 14.8.1978, С. 11.

- (29) „функція”, в рамках системи управління, означає внутрішній потенціал виконання практичних завдань; система управління включає в себе функцію управління ризиками, функцію забезпечення виконання встановлених вимог, функцію здійснення внутрішнього аудиту та актуарну функцію;
- (30) „гарантійний ризик” - ризик втрат або несприятлива зміна вартості страхових зобов'язань у результаті неадекватного визначення тарифних ставок і забезпечення відповідальності;
- (31) „ринковий ризик” - ризик втрат або несприятлива зміна фінансової ситуації, спричинені, прямо чи опосередковано, коливаннями рівня і мінливістю ринкової вартості активів, відповідальності і фінансових інструментів;
- (32) „кредитний ризик” - ризик втрат або несприятлива зміна фінансової ситуації для страхових і перестраховальних організацій, спричинені коливаннями кредитоздатності емітентів цінних паперів, контрагентів і дебіторів, що може проявлятися у формі ризику невиконання зобов'язань контрагента, ризику збільшення спреду або концентрації ринкового ризику;
- (33) „операційний ризик”: ризик втрат, який виникає в результаті неналежних або невдалих внутрішніх процесів, помилок персоналу або систем, або в результаті зовнішніх подій;
- (34) „ризик ліквідності”: ризик неможливості реалізації страховими і перестраховальними організаціями фінансових виплат та інших активів з метою виконання своїх зобов'язань при настанні терміну їх погашення;
- (35) „ризик концентрації”: загальна залежність від ризику, що включає в себе потенційні втрати, які є достатньо великими для того, щоб загрожувати платоспроможності або фінансовому стану страхових і перестраховальних організацій;
- (36) „методи зниження ризиків”: усі методи, які дозволяють страховим і перестраховальним організаціям передати частину або загальний обсяг своїх ризиків іншій стороні;
- (37) „диверсифікаційний ефект”: зниження залежності страхових і перестраховальних організацій і груп від ризику, пов'язане з диверсифікацією їх комерційної діяльності у результаті того, що негативні наслідки одного ризику можуть бути компенсовані більш сприятливими наслідками інших ризиків у разі, якщо ці ризики не повністю взаємопов'язані;
- (38) „прогноз розподілу ймовірності” - математична функція, яка визначає ймовірність реалізації повного набору взаємовиключних майбутніх подій;
- (39) „вимірювання ризику” - математична функція, що визначає грошовий еквівалент встановленого прогнозу розподілу ймовірності, яка монотонно зростає з

підвищенням рівня залежності від ризику, що лежить в основі цього прогнозу розподілу ймовірностей.

ГЛАВА II

Початок страхової діяльності

Стаття 14

Принципи ліцензування

1. Початок діяльності з прямого страхування і перестраховання, що підпадає під дію цієї Директиви, включає в себе попереднє отримання ліцензії.
2. Така ліцензія, зазначена у частині 1, надається наглядовими органами держави-члена реєстрації страхової компанії:
 - (a) будь-якій організації, що відкрила свій головний офіс на території цієї держави-члена; або
 - (b) будь-якій організації, що отримала ліцензію відповідно до частини 1 і має намір розширити свою діяльність на цілий клас страхування або класи страхування, які ще не були об'єктами ліцензування;

Стаття 15

Сфера дії ліцензії

1. Ліцензія, відповідно до статті 14, діє на території всього Співтовариства. Вона дозволяє страховим і перестраховальним організаціям здійснювати свою діяльність згідно з правом на здійснення підприємницької діяльності та свободою надання послуг.
2. Відповідно до статті 14, ліцензія надається на окремі класи прямого страхування, перелічені у частині А додатку 1 або у додатку 2. Вона охоплює весь клас страхування, окрім випадків, коли заявник бажає охопити лише окремі ризики, які відносяться до такого класу страхування.

Ризики, що відносяться до певного класу, не можуть бути включені до будь-якого іншого класу, окрім випадків, зазначених у статті 16.

Ліцензія може надаватися на два або більше класи страхування, якщо законодавство держави-члена дозволяє здійснювати такі види діяльності одночасно.

3. У сфері страхування, не пов'язаного із життям, держави-члени можуть надавати ліцензії на групи класів, перелічених у частині В додатку 1.

Наглядові органи можуть обмежити ліцензування одного з класів страхування до операцій, вказаних у програмі діяльності, зазначеної у статті 23.

4. Організації, що підлягають дії цієї Директиви, можуть брати участь у діяльності з надання допомоги, зазначеної у статті 6 лише за умови отримання ліцензії для класу 18 частини А додатку I, не порушуючи положень частини 1 статті 16. У такому випадку Директива застосовується лише до розглянутих видів діяльності.

5. У сфері перестраховання ліцензія надається для діяльності з перестраховання, не пов'язаного із життям, діяльності з перестраховання життя або усіх видів діяльності з перестраховання.

Заява про надання ліцензії розглядається у контексті програми діяльності, що пропонується відповідно до пункту (с) частини 1 статті 18, та виконання умов, встановлених щодо надання ліцензій з боку відповідної держави-члена.

Стаття 16

Додаткові ризики

1. Страхова організація, що отримала ліцензію на страхування основного ризику, який належить до одного класу або групи класів, розглянутих у додатку I, також може страхувати ризики, включені до іншого класу, без одержання ліцензії на здійснення страхування таких ризиків за умови, якщо ризики відповідають усім наступним умовам:

- (a) вони пов'язані з основним ризиком;
- (b) стосуються об'єкту, який застрахований проти основного ризику; і
- (c) покриваються договором, що страхує основний ризик.

2. Як відступ від пункту 1, ризики, включені до класів 14, 15 і 17 частини А додатку I, не розглядаються як додаткові ризики до інших класів.

Однак ризик, включений до класу 17 (страхування судових витрат), може розглядатись у якості додаткового ризику до класу 18, якщо виконуються умови, встановлені у частині I, та одна з наступних:

- (a) основний ризик стосується виключно допомоги, що надається особам, які потрапили у скрутну ситуацію під час подорожі, знаходячись далеко від дому чи місця постійного проживання; або
- (b) страхування стосується спорів або ризиків, що впливають із або пов'язані з експлуатацією морських суден;

Стаття 17

Правова форма страхових і перестраховальних організацій

1. Держава-член реєстрації вимагає від кожної організації, що має намір отримати ліцензію на основі статті 14, прийняти одну з правових форм, вказаних у додатку III.

2. Держави-члени можуть засновувати організації у формі, що регулюється суспільним правом у випадках, коли такі органи мають на меті здійснення страхових і перестраховальних операцій згідно з умовами, що є рівнозначними до умов, згідно з якими працюють організації за приватним правом.

3. Комісія може ухвалити рішення про реалізацію заходів щодо розширення переліку форм, вказаних у додатку III.

Заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, здійснюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Стаття 18 Умови отримання ліцензії

1. Держава-член реєстрації вимагає від усіх організацій, що мають намір отримати ліцензію:

- (a) від страхових організацій – обмежити свої цілі страховою та супутньою діяльністю та виключити будь-яку іншу комерційну діяльність;
- (b) від перестраховальних організацій - обмежити свої цілі перестраховальною та супутньою діяльністю; ця вимога може стосуватися функцій і діяльності холдингових компаній з огляду на діяльність у фінансовому секторі в межах значення частини 8 статті 2 Директиви 2002/87/ЄС;
- (c) надати програму діяльності відповідно до статті 23;
- (d) володіти відповідними власними базовими фондами для покриття абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу, передбаченими у пункті (d) частини 1 статті 129;
- (e) надати докази щодо можливості володіння відповідними власними базовими фондами для покриття необхідного платоспроможного капіталу у майбутньому, як передбачено у статті 100;
- (f) надати докази щодо можливості володіння відповідними власними базовими фондами для покриття мінімального необхідного капіталу у майбутньому, як передбачено у статті 128;
- (g) надати докази щодо можливості дотримання вимог системи управління, зазначеної у секції 2 глави IV;
- (h) у сфері страхування, не пов'язаного із життям – повідомляти імена та адреси усіх представників по роботі з вимогами, призначених відповідно до статті 4 Директиви 2000/26/ЄС у кожній державі-члені, окрім держави-члена, у якій звертаються за отриманням ліцензії, якщо ризики, що підлягають покриттю, відносяться до класу 10 частини А додатку I цієї Директиви і не включають у себе відповідальність перевізника.

2. Страхова організація, яка має намір отримати ліцензію на розширення своєї діяльності на інші класи, або продовжити термін дії ліцензії на страхування лише деяких ризиків, віднесених до одного класу, повинна подати на розгляд програму діяльності, відповідно до статті 23.

Крім того, від організації вимагається надання доказів щодо наявності відповідних власних фондів для покриття необхідного платоспроможного капіталу і мінімального необхідного капіталу, як передбачено у частині 1 статті 100 та у статті 128.

3. Не порушуючи положень частини 2, страхова організація, яка здійснює страхування життя і має намір отримати ліцензію на розширення своєї діяльності з метою покриття ризиків, що відносяться до класів 1 і 2 частини А додатку I, як зазначено у статті 73, надає докази про те, що вона:

- (a) володіє відповідними власними базовими фондами для покриття абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу, що стосується організацій у сфері страхування життя, і абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу, що стосується організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, як зазначено у пункті (d) частини 1 статті 129;
- (b) бере на себе відповідальність щодо покриття у майбутньому мінімальних фінансових зобов'язань, зазначених у частині 3 статті 74;

4. Не порушуючи положень частини 2, страхова організація, яка здійснює страхування ризиків у сфері страхування, не пов'язаного із життям, які відносяться до класів 1 і 2 частини А додатку I, і має намір отримати ліцензію на розширення своєї діяльності з метою покриття ризиків у сфері страхування життя, як зазначено у статті 73, надає докази про те, що вона:

- (a) володіє відповідними власними базовими фондами для покриття абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу, що стосується організацій у сфері страхування життя і абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу, що стосується організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, як зазначено у пункті (d) частини 1 статті 129;
- (b) бере на себе відповідальність щодо покриття у майбутньому мінімальних фінансових зобов'язань, зазначених у частині 3 статті 74.

Стаття 19

Тісний зв'язок

Якщо між страховою або перестраховальною організацією та іншими фізичними або юридичними особами існує тісний зв'язок, наглядові органи надають ліцензію лише у тому випадку, якщо цей зв'язок не заважає ефективному виконанню їх наглядових функцій.

Наглядові органи відмовляють у наданні ліцензії, якщо закони, підзаконні акти або адміністративні положення держави, що не є членом ЄС, також регулюють діяльність однієї чи більше фізичних або юридичних осіб, з якими страхова або перестраховальна організація має тісний зв'язок, чи існують труднощі, пов'язані з їхнім виконанням, що перешкоджають ефективному здійсненню наглядових функцій.

Наглядові органи вимагають від страхових і перестраховальних організацій регулярного повідомлення інформації, необхідної для здійснення моніторингу виконання умов, зазначених у частині 1.

Стаття 20

Головні офіси страхових і перестраховальних організацій

Держави-члени вимагають, щоб головні офіси страхових і перестраховальних організацій розташовувались у тій же країні-члені, де зареєстровано їхні офіси.

Стаття 21

Умови страхового полісу та розмір премій

1. Держави-члени не вимагають попереднього затвердження або систематичного повідомлення про загальні і конкретні умови полісів, ставки премій, технічну базу, що використовується, зокрема, для розрахунку розмірів страхових премій і виконання технічних положень, або бланки та інші друковані документи, які організація має намір використовувати у ділових стосунках з власниками страхових полісів чи організаціями-цедентами або ретроцедентами.

Однак у сфері страхування життя і виключно з метою перевірки сумісності з національними положеннями, що стосуються актуарних принципів, держава-член реєстрації може вимагати систематичного повідомлення про технічну базу, яка використовується для розрахунку розмірів страхових премій та виконання технічних положень. Ця вимога не є попередньою умовою для надання ліцензії організації, що здійснює страхування життя.

2. Держави-члени не застосовують і не запроваджують практику попереднього повідомлення або затвердження запропонованого збільшення ставок страхових премій, окрім випадків, коли це є частиною загальної системи нагляду за цінами.

3. Держави-члени можуть здійснювати контроль організацій, які отримують або вже отримали ліцензію на діяльність за класом 18 частини А додатку I, щодо їх прямих або опосередкованих ресурсів, які стосуються персоналу та обладнання, включаючи кваліфікацію медичних груп і якість обладнання, яке є в розпорядженні таких компаній для виконання зобов'язань що виникають з даного класу страхування.

4. Держави-члени можуть залишати в силі або впроваджувати закони, підзаконні акти та адміністративні положення, що вимагають ухвалення меморандуму та статуту організації, а також передачі будь-яких інших документів, що необхідні для належного здійснення нагляду.

Стаття 22

Економічні вимоги ринку

Держави-члени не вимагають, щоб будь-яка заява на видачу ліцензії розглядалась у контексті економічних вимог ринку.

Стаття 23

Програма діяльності

1. Програма діяльності, зазначена у пункті (c) частини 1 статті 18, включає в себе детальний опис або дані про:

- (a) характер ризиків, покриття яких пропонує страхова чи перестраховальна організація;
- (b) види угод у галузі перестраховання, які перестраховальна організація пропонує укласти з організаціями-цедентами;
- (c) керівні принципи щодо перестраховання і ретроцесії;

- (d) складові власних базових фондів для покриття абсолютної нижньої межі мінімального необхідного капіталу;
- (e) оцінки витрат на організацію адміністративних послуг та страхової діяльності; фінансові ресурси для покриття таких витрат і, якщо ризики, які підлягають покриттю, відносяться до класу 18 частини А додатку I, - ресурси, які знаходяться в розпорядженні страхової організації для надання обіцяної допомоги.

2. На додаток до вимог, зазначених у частині 1, програма діяльності за перші три фінансові роки містить:

- (a) прогнозований баланс компанії;
- (b) оцінку майбутнього необхідного платоспроможного капіталу, як передбачено у субсекції 1 секції 4 глави VI, на основі прогнозованого балансу компанії, зазначеного у пункті (a), а також методу розрахунків, використаного для здійснення цієї оцінки;
- (c) оцінку майбутнього мінімального необхідного капіталу, як передбачено у статтях 128 і 129, на основі прогнозованого балансу компанії, зазначеного у пункті (a), а також методу розрахунків, використаного для здійснення цієї оцінки;
- (d) оцінку фінансових ресурсів для покриття технічних резервів, мінімального необхідного капіталу та необхідного платоспроможного капіталу;
- (e) у сфері страхування, не пов'язаного із життям і перестрахування, програма діяльності також містить:
 - (i) оцінку управлінських витрат, інших, ніж витрати на установку обладнання, зокрема поточних управлінських витрат та комісійних;
 - (ii) оцінку премій чи внесків та виплат;
- (f) у сфері страхування життя, програма також включає у себе план з докладним кошторисом доходів і витрат, що стосуються діяльності з прямого страхування, прийняття і передачі перестраховальних ризиків.

Стаття 24

Акціонери та члени з кваліфікованим володінням

1. Наглядові органи держави-члена реєстрації не надають організації ліцензію на здійснення страхової або перестраховальної діяльності до тих пір, поки вони не будуть проінформовані про особи акціонерів або членів, які володіють прямою чи опосередкованою кваліфікованою часткою участі у цьому підприємстві, незалежно від того, є вони фізичними чи юридичними особами, та якого розміру частками вони володіють.

Наглядові органи відмовляють у наданні ліцензії, якщо, враховуючи потребу у забезпеченні стабільного та розумного керівництва страховою чи перестраховальною організацією, вони не задоволені кваліфікацією її акціонерів або членів.

2. Для потреб частини 1 враховується право голосу, зазначене у статтях 9 і 10 Директиви 2004/109/ЄС Європейського Парламенту і Ради від 15 грудня 2004 року про узгодження вимог до прозорості інформації, що стосується випуску цінних паперів, які мають допуск до торгівлі на регульованому ринку⁽³¹⁾, а також про умови, що стосуються агрегації, які викладені у частинах 4 і 5 вказаної Директиви.

Держави-члени не беруть до уваги право голосу або акції, якими інвестиційні фірми або кредитні установи володіють у результаті забезпечення гарантування фінансових інструментів та/або розміщення фінансових інструментів на основі твердих зобов'язань відповідно до пункту (6) секції А Директиви 2004/39/ЄС, за умови, що це право, з одного боку, не застосовується або не використовується іншим чином для втручання в управління, що здійснюється емітентом та, з іншого боку, анулюється впродовж одного року з моменту отримання.

Стаття 25

Відмова у видачі ліцензії

Будь-яке рішення про відмову у видачі ліцензії супроводжується чітким обґрунтуванням такої дії і повідомляється зазначеній організації.

Кожна держава-член передбачає право апеляції до суду, якщо така відмова має місце.

Таке положення також є необхідним у випадках, коли наглядові органи не розглянули заяву про надання ліцензії впродовж шести місяців з дати її отримання.

Стаття 26

Попередня консультація з компетентними органами інших держав-членів

1. Компетентні органи інших країн – членів, які залучені до процесу, повинні отримати консультацію перед наданням ліцензії перестраховальній компанії, яка:

- (a) є дочірньою компанією страхової чи перестраховальної організації, що отримала ліцензію у іншій державі-члені;
- (b) є дочірньою до материнської організації страхової чи перестраховальної організації, що отримала ліцензію у іншій державі-члені; або
- (c) контролюється тією ж фізичною чи юридичною особою, що здійснює контроль над страховою або перестраховальною організацією, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені.

⁽³¹⁾ ОВ L 390, 31.12.2004, С. 38.

2. Компетентні органи держави-члена, залученої до процесу, що є відповідальними за нагляд за кредитними установами чи інвестиційними фірмами, повинні отримати консультацію перед наданням ліцензії страховій чи перестраховальній організації, яка:

- (a) є дочірньою компанією кредитної установи або інвестиційної фірми, що отримала ліцензію у Співтоваристві;
- (b) є дочірньою компанією материнської організації кредитної установи або інвестиційної фірми, що отримала ліцензію у Співтоваристві; або
- (c) контролюється тією ж фізичною чи юридичною особою, що здійснює контроль над кредитною установою або інвестиційною фірмою, яка отримала ліцензію у Співтоваристві.

3. Відповідні компетентні органи, зазначені у частинах 1 і 2, повинні, зокрема, консультувати один одного при здійсненні оцінки відповідності акціонерів та кваліфікації і досвіду усіх осіб, які здійснюють фактичне управління організацією або мають інші ключові функції з управління суб'єктом у межах тієї ж групи.

Вони передають один одному будь-яку інформацію щодо відповідності акціонерів та кваліфікації і досвіду усіх осіб, які здійснюють фактичне управління організацією або мають інші ключові функції, яка має значення для інших компетентних органів при наданні ліцензії, а також для цілей поточного аналізу дотримання умов роботи.

ГЛАВА III

Наглядові органи та загальні правила

Стаття 27

Головна мета нагляду

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали необхідні ресурси і відповідний досвід, можливості та повноваження для виконання головної мети нагляду, а саме – захисту власників страхових полісів та бенефіціарів.

Стаття 28

Фінансова стабільність і проциклічність

Не відступаючи від головної мети контролю, визначеної у статті 27, держави-члени забезпечують, щоб контролюючі органи при здійсненні своїх основних обов'язків належним чином враховували потенційний вплив своїх рішень на стабільність фінансових систем, пов'язаних з Європейським Союзом, зокрема, у надзвичайних обставинах, беручи до уваги наявну у відповідний момент часу інформацію.

Здійснюючи нестандартні кроки на фінансовому ринку, наглядові органи беруть до уваги потенційний проциклічний ефект своїх дій.

Стаття 29

Загальні принципи нагляду

1. В основі нагляду лежить перспективний ризико-орієнтований підхід. Він включає в себе регулярну перевірку належного функціонування страхового чи перестраховального бізнесу та дотримання встановлених правил страховими і перестраховальними організаціями.

2. Нагляд за діяльністю страхових і перестраховальних організацій включає відповідний комплекс заходів з дистанційної перевірки та інспекції на місцях.

3. Держави-члени забезпечують, щоб вимоги, встановлені у цій Директиві, застосовувались з урахуванням характеру, обсягів і складності ризиків, пов'язаних з діяльністю страхових або перестраховальних організацій.

4. Комісія забезпечує, щоб реалізація заходів здійснювалась з урахуванням принципу пропорційності, гарантуючи тим самим пропорційне застосування цієї Директиви, зокрема, до невеликих страхових організацій.

Стаття 30

Наглядові органи і сфера нагляду

1. Відповідальність за фінансовий нагляд за діяльністю страхових і перестраховальних організацій, включно з операціями, які здійснюються ними за допомогою філій, або згідно зі свободою надання послуг, несуть виключно держави-члени реєстрації цих організацій.

2. Фінансовий нагляд, відповідно до частини 1, включає в себе перевірку загального обсягу діяльності страхової чи перестраховальної організації, стану її платоспроможності, створення технічних резервів, активів і відповідних власних фондів, згідно з встановленими правилами чи практикою, що застосовується у державі-члені реєстрації відповідно до положень, ухвалених на рівні Співтовариства.

У випадку, коли відповідна страхова організація отримала ліцензію на покриття ризиків, які відносяться до класу 18 частини А додатку I, нагляд поширюється на моніторинг технічних ресурсів, які компанія має в своєму розпорядженні для здійснення операцій з надання допомоги, якщо законодавство держави-члена реєстрації передбачає здійснення контролю за такими ресурсами.

3. Якщо наглядові органи держави-члена знаходження ризику або держави-члена зобов'язання, або, якщо мова йде про перестраховальну організацію, наглядові органи держави-члена реєстрації мають причину вважати, що діяльність страхової або перестраховальної організації може вплинути на її фінансову спроможність, вони інформують наглядові органи держави-члена реєстрації про таку організацію.

Наглядові органи держави-члена реєстрації визначають, чи відповідає організація пруденційним принципам, встановленим у цій Директиві.

Стаття 31

Прозорість і відповідальність

1. Наглядові органи виконують свої зобов'язання відповідно до принципів прозорості і відповідальності, у рамках суворого захисту конфіденційної інформації.

2. Держави-члени забезпечують розкриття такої інформації:

- (a) тексти законів, правил, адміністративних положень і загальних настанов у сфері регулювання страхової діяльності;
- (b) загальні критерії і методи, включно з інструментами, розробленими відповідно до частини 4 статті 34, які використовуються у процесі наглядової перевірки, як зазначено у статті 36;
- (c) загальні статистичні дані щодо ключових аспектів застосування пруденційної системи нагляду;
- (d) методи реалізації варіантів, передбачених у цій Директиві;
- (e) цілі нагляду, його головні функції і напрямки.

Розкриття інформації, передбачене у пункті 1, є достатнім для порівняння підходів до здійснення нагляду, схвалених різними державами-членами.

Розкриття інформації здійснюється у загальній формі, дані регулярно оновлюються. Доступ до інформації, зазначеної у підпунктах від (a) до (e) пункту 1 відкрито за окремою електронною адресою у кожній державі-члені.

3. Держави-члени забезпечують реалізацію прозорих процедур призначення і звільнення членів адміністративних і керівних структур їхніх наглядових органів.

4. Комісія ухвалює заходи, що реалізуються відповідно до частини 2, яка визначає ключові аспекти розкриття загальних статистичних даних, а також форму, структуру, зміст і дату публікації цієї інформації.

Дані заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Стаття 32

Заборона на відмову в укладенні договору перестраховування або ретроцесії

1. Держави-член реєстрації страхової організації не відмовляє в укладенні договору перестраховування з перестраховальною або страховою організацією, що отримала ліцензію відповідно до статті 14 на підставі, що безпосередньо пов'язана з фінансовою спроможністю цієї перестраховальної або страхової організації.

2. Держави-член реєстрації перестраховальної організації не відмовляє в укладенні договору ретроцесії між перестраховальною організацією та перестраховальною або страховою організацією, що отримала ліцензію відповідно до статті 14 на підставі, що безпосередньо пов'язана з фінансовою спроможністю цієї перестраховальної або страхової організації.

Стаття 33

Контроль філій, заснованих у інших державах-членах

Держави-члени забезпечують, щоб у разі, якщо страхова або перестраховальна організація, яка отримала ліцензію у іншій державі-члені і здійснює свою діяльність через філію, наглядові органи держави-члена реєстрації могли, попередньо проінформувавши наглядові органи держави-члена, у якій знаходиться філія, виконувати на місці перевірку інформації, необхідної для забезпечення фінансового нагляду за організацією самі чи через посередників, яких вони призначають для цих цілей.

Компетентні органи держави-члена, у якій знаходиться філія, можуть брати участь у такій перевірці.

Стаття 34

Загальні наглядові повноваження

1. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали повноваження для здійснення превентивних і коригуючих заходів для гарантування відповідності діяльності страхових і перестраховальних організацій законодам, підзаконним актам та адміністративним положенням, згідно яким вони повинні діяти у кожній державі-члені.

2. Наглядові органи мають повноваження для здійснення необхідних заходів, включаючи, за необхідності, заходи адміністративного або фінансового характеру стосовно страхових або перестраховальних організацій, а також членів їхніх адміністративних, керівних і наглядових органів.

3. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали повноваження вимагати надання усіх даних, необхідних для здійснення нагляду, відповідно до статті 35.

4. Держави-члени забезпечують, щоб у рамках наглядового процесу компетентні органи мали повноваження розробляти, за необхідності, на додаток до розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, кількісні інструменти, потрібні для оцінки здатності страхових чи перестраховальних організацій вирішувати проблеми, пов'язані з можливими подіями або майбутніми змінами економічних умов, які можуть мати несприятливий вплив на їхній загальний фінансовий стан. Наглядові органи мають повноваження вимагати проведення організаціями відповідних перевірок.

5. Наглядові органи мають повноваження проводити перевірки на місцях, у офісах страхових і перестраховальних організацій.

6. Наглядові повноваження здійснюються на умовах своєчасності і пропорційності.

7. Повноваження щодо страхових і перестраховальних організацій, зазначені у частинах з 1 по 5, також застосовуються до діяльності страхових і перестраховальних організацій у сфері аутсорсингу.

8. Повноваження, зазначені у частинах з 1 по 5 та у частині 7, здійснюються, у разі необхідності, у примусовому порядку та, у разі потреби, через судові канали.

Стаття 35

Інформація, що надається для цілей нагляду

1. Держави-члени вимагають від страхових і перестраховальних організацій надання наглядовим органам інформації, необхідної для цілей нагляду. У ході реалізації процесу, зазначеного у статті 36, ця інформація включає у себе, принаймні, дані, необхідні для:

- (a) оцінки задіяних організаціями систем управління і здійснюваної ними діяльності, принципів, що застосовуються для оцінки платоспроможності, ризиків, з якими вони зустрічаються, та систем управління ризиками, а також структури капіталу, потреби у фінансових ресурсах та управління ними.
- (b) ухвалення відповідних рішень на основі застосування їхніх наглядових прав і зобов'язань.

2. Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали такі повноваження:

- (a) визначати характер, зміст і форму зазначеної у частині 1 інформації, яка повинна бути надана страховими і перестраховальними організаціями у наступні моменти часу:
 - (i) у заздалегідь визначені періоди;
 - (ii) при настанні попередньо визначених подій;
 - (iii) під час дослідження ситуації у страховій чи перестраховальній організації;

(b) отримувати будь-яку інформацію, що стосується договорів, укладених за участю посередників або третіх сторін;

(c) робити запити на отримання інформації від зовнішніх експертів, наприклад, аудиторів або актуаріїв.

3. Інформація, зазначена у частинах 1 і 2, включає в себе:

- (a) якісні і кількісні елементи або будь-яке відповідне їх поєднання;
- (b) минулі, поточні або передбачувані елементи чи будь-яке відповідне їх поєднання;
- (c) дані із внутрішніх або зовнішніх джерел або будь-яке відповідне їх поєднання.

4. Інформація, зазначена у частинах 1 і 2, повинна відповідати наступним принципам:

- (a) відображати характер, обсяг і складність діяльності відповідної організації і, зокрема, ризики, пов'язані з цією діяльністю;
- (b) доступною, повною у всіх істотних аспектах, такою, що піддається порівнянню та послідовною у динаміці часу;
- (c) актуальною, надійною і зрозумілою.

5. Держави-члени вимагають від страхових і перестраховальних організацій наявності відповідних систем і структур для виконання вимог, викладених у частинах з 1 по 4, а також службових інструкцій, затверджених адміністративними, керівними або контролюючими органами страхової або перестраховальної організації для забезпечення незмінної надійності наданої інформації.

6. Комісія ухвалює необхідні заходи щодо уточнення інформації, зазначеної у частинах з 1 по 4, з метою забезпечення відповідної конвергенції наглядової звітності.

Ці заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Стаття 36

Процес наглядової перевірки

1. Держави-члени забезпечують, щоб контролюючі органи здійснювали перевірку і аналіз стратегій, процесів та процедур звітності, запроваджених страховими і перестраховальними організаціями з метою дотримання законів, підзаконних актів і адміністративних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви.

Перевірка і аналіз включають у себе оцінку якісних вимог, що стосуються системи управління, оцінку ризиків, з якими зустрічаються чи можуть зустрітися відповідні організації, та оцінку здатності цих організацій, визначати дані ризики, беручи до уваги конкретні умови діяльності.

2. Наглядові органи здійснюють, зокрема, перевірку і аналіз дотримання вимог щодо:

- (a) системи управління, включаючи оцінку власних ризиків і платоспроможності, як вказано у секції 2 глави VI;
- (b) технічних резервів, як вказано у секції 2 глави VI;
- (c) вимог до капіталу, як вказано у секціях 4 і 5 глави VI;
- (d) інвестиційних правил, як вказано у секції 6 глави VI;
- (e) якості і кількості власних фондів, як вказано у секції 3 глави VI;
- (f) повних і часткових внутрішніх моделей, вказаних у підсекції 3 секції 4 глави VI у разі, якщо страхова або перестраховальна організація застосовує повну або часткову внутрішню модель.

3. Наглядові органи мають у розпорядженні відповідні засоби моніторингу, які дозволяють їм визначити погіршення фінансового стану страхової чи перестраховальної організації та контролювати подолання цієї проблеми.

4. Наглядові органи оцінюють відповідність розроблених страховими і перестраховальними організаціями методів і практики визначення можливих подій і майбутніх змін економічних умов, що можуть негативно вплинути на загальний фінансовий стан організації.

Наглядові органи оцінюють здатність організацій протистояти цим можливим подіям або майбутнім змінам економічних умов.

5. Наглядові органи мають необхідні повноваження для того, щоб вимагати від страхових і перестраховальних організацій ліквідувати виявлені у процесі наглядової перевірки слабкі місця або недоліки.

6. Перевірки, аналіз і оцінка, зазначені у частинах 1, 2 і 4, проводяться на регулярній основі.

Наглядові органи встановлюють мінімальну періодичність і сферу застосування таких перевірок, аналізу і оцінки, беручи до уваги характер, обсяги і складність діяльності відповідних страхових чи перестраховальних організацій.

Стаття 37

Додаткові вимоги до капіталу

1. Здійснюючи процес наглядової перевірки, наглядові органи можуть у виняткових випадках ухвалити рішення про встановлення додаткових вимог до капіталу страхових і перестраховальних організацій, вказавши відповідні причини. Така можливість існує лише у наступних випадках:

- (a) наглядовий орган приходиться до висновку, що профіль ризиків страхової або перестраховальної організації істотно відхиляється від припущень, які лежать в основі необхідного платоспроможного капіталу, розрахованого за допомогою стандартної формули, відповідно до субсекції 2 секції 4 глави VI, а також:
 - (i) вимога щодо використання внутрішньої моделі, відповідно до статті 119, є недоцільною або виявилась неефективною;
 - (ii) відбувається розробка часткової або повної внутрішньої моделі, відповідно до статті 119;
- (b) наглядовий орган приходиться до висновку, що профіль ризиків страхової або перестраховальної організації істотно відхиляється від припущень, які лежать в основі необхідного платоспроможного капіталу, розрахованого за допомогою внутрішньої моделі або часткової внутрішньої моделі, відповідно до субсекції 3 секції 4 глави VI, з огляду на недостатнє охоплення певних ризиків, що піддаються кількісному вираженню, а також той факт, що застосування моделі з метою кращого відображення встановленого профілю ризиків виявилось невдалим впродовж відповідного терміну; або
- (c) наглядовий орган приходиться до висновку, що система управління страхової чи перестраховальної організації значно відхиляється від стандартів, встановлених у секції 2 глави IV, і ці відхилення перешкоджають належному здійсненню організацією визначення, вимірювання і моніторингу можливих ризиків, управління ними і підготовки звітності, а застосування інших засобів саме по собі навряд чи забезпечить істотне скорочення недоліків впродовж відповідного терміну.

2. За умов, вказаних у підпунктах (a) і (b) частини 1, додаткові вимоги до капіталу визначаються з урахуванням необхідності дотримання організацією положень частини 3 статті 101.

За умов, вказаних у пункті (c) частини 1, додаткові вимоги до капіталу є пропорційними матеріальним ризикам, зумовленим недоліками, які служать приводом для ухвалення наглядовими органами рішення про встановлення додаткових вимог до капіталу.

3. У випадках, вказаних у пунктах (b) і (c) частини 1, наглядові органи забезпечують, щоб страхові і перестраховальні організації вживали усіх необхідних заходів для того, щоб ліквідувати недоліки, що стали причиною введення додаткових вимог до капіталу.

4. Додаткові вимоги до капіталу, зазначені у частині 1, переглядаються наглядовими органами принаймні раз на рік і скасовуються у випадку виправлення організацією недоліків, що стали причиною їх запровадження.

5. Необхідний платоспроможний капітал, включно з додатковими вимогами до капіталу, замінює невідповідний необхідний платоспроможний капітал.

Незважаючи на пункт 1, необхідний платоспроможний капітал не включає у себе додаткові вимоги до капіталу, введені відповідно до пункту (с) частини 1 з метою розрахунку маржі ризику, зазначеної у частині 5 статті 77.

6. Комісія вживає заходів для подальшого уточнення обставин, що надають можливість введення додаткових вимог до капіталу, та методологій їх розрахунку.

Ці заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Стаття 38

Нагляд за аутсорсингом функцій і діяльності

1. Без шкоди положенням частини 49, держави-члени забезпечують, щоб страхові і перестраховальні організації, які здійснюють аутсорсинг функцій або видів страхової чи перестраховальної діяльності, вживали необхідних заходів для виконання наступних умов:

- (a) постачальник послуг співпрацює з наглядовими органами страхової або перестраховальної організації у питаннях, що стосуються переданих йому функцій або діяльності;
- (b) страхові і перестраховальні організації, їхні аудитори і наглядові органи повинні мати ефективний доступ до інформації, що стосується аутсорсингу функцій або діяльності;
- (c) наглядові органи повинні мати ефективний доступ до службових приміщень постачальника послуг та можливість реалізувати права на цей доступ.

2. Держава-член місцезнаходження постачальника послуг надає дозвіл страховій чи перестраховальній організації самостійно чи за допомогою посередників, яких вона залучає з цією метою, здійснювати інспекцію на місцях, у службових приміщеннях постачальника послуг. Наглядові органи страхової чи перестраховальної організації попередньо інформують відповідні органи держави-члена постачальника послуг про проведення інспекції на місці. У випадку, якщо підприємство не є об'єктом нагляду, наглядові функції покладаються на відповідний компетентний орган.

Наглядові органи держави-члена страхової чи перестраховальної організації можуть передавати повноваження щодо проведення інспекцій на місцях наглядовим органам держави-члена місцезнаходження постачальника послуг.

Стаття 39 Передача портфеля

1. Згідно з умовами, встановленими національним законодавством, кожна держава-член надає дозвіл страховим і перестраховальним організаціям, головні офіси яких знаходяться в межах її території, передавати весь портфель договорів або його частину, включно з тими, що укладені згідно права заснування підприємства чи свободи надання послуг, приймаючій організації, заснованій у межах Співтовариства.

Дозвіл на таку передачу надається лише у тому випадку, коли наглядові органи держави-члена походження приймаючої організації підтверджують, що після врахування передачі остання має необхідні власні фонди для покриття необхідного платоспроможного капіталу, зазначеного у частині 1 статті 100.

2. Щодо страхових організацій застосовуються частини 3 з по 6.

3. У випадках, коли філія пропонує передати весь чи частину свого портфеля договорів страхування, проводиться консультація з державою-членом, у якій знаходиться філія.

4. За обставин, зазначених у частинах 1 і 3, наглядові органи держави-члена походження організації, що передає договори, надають дозвіл на їх передачу після одержання згоди уповноважених органів держави-члена, у якій було укладено договори згідно права заснування підприємства чи свободи надання послуг.

5. Уповноважені органи держав-членів, з якими проводяться консультації, зобов'язані повідомити свій висновок чи дати свою згоду уповноваженим органам держави-члена організації, що передає договори, впродовж трьох місяців з моменту одержання запиту.

Відсутність будь-якої відповіді від уповноважених органів, з якими проводяться консультації, впродовж зазначеного періоду розцінюється як мовчазна згода.

6. Повідомлення про передачу портфеля, дозволена відповідно до частин з 1 по 5, публікується до чи після надання дозволу, відповідно до національного законодавства держави-члена походження організації, держави-члена місцезнаходження ризику або держави-члена зобов'язання.

Така передача повинна автоматично мати силу у відношенні власників страхових полісів, страхувальників і будь-яких інших осіб, які мають права чи зобов'язання, що виникають у результаті передачі договорів.

Положення першого і другого пунктів цієї частини не впливають на право держав-членів надавати власникам страхових полісів можливість розірвати договір впродовж встановленого терміну після його передачі.

*ГЛАВА IV***Умови, що регулюють діяльність**

Секція 1

Відповідальність адміністративних, керівних чи наглядових органів*Стаття 40***Відповідальність адміністративних, керівних чи наглядових органів**

Держави-члени гарантують, що адміністративні, керівні і наглядові органи страхової або перестраховальної організації несуть кінцеву відповідальність за дотримання даною організацією законів, підзаконних актів і адміністративних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви.

Секція 2

Система управління*Стаття 41***Загальні вимоги до управління**

1. Держави-члени вимагають від усіх страхових чи перестраховальних організацій наявності ефективної системи управління, спрямованої на забезпечення раціонального і пруденційного керівництва діяльністю.

Така система включає в себе, принаймні, відповідну прозору організаційну структуру з чітким розподілом і доцільним розділенням зобов'язань та ефективною системою забезпечення передачі інформації. Вона передбачає дотримання вимог, встановлених у статтях з 42 по 49.

Система управління є об'єктом регулярних внутрішніх перевірок.

2. Система управління є пропорційною природі, обсягам та складності діяльності страхової чи перестраховальної організації.

3. Страхові та перестраховальні організації мають службові інструкції, які стосуються, принаймні, управління ризиками, внутрішнього контролю, внутрішнього аудиту та, у відповідних випадках, аутсорсингу. Організації забезпечують виконання даних інструкцій.

Ці інструкції переглядаються принаймні один раз на рік. Вони потребують попереднього затвердження адміністративними, керівними чи наглядовими органами та адаптації до будь-яких суттєвих змін у системі чи сфері діяльності.

4. Страхові і перестраховальні організації вживають належних заходів для забезпечення безперервності та впорядкованості своєї діяльності, включаючи розробку планів дій на випадок надзвичайних ситуацій. З цією метою організації використовують належні і пропорційні системи, ресурси і процедури.

5. Наглядові органи мають відповідні засоби, методи і повноваження для контролю системи управління страхових і перестраховальних організацій, а також оцінки виявлених цими організаціями нових ризиків, що можуть загрожувати їх фінансовому благополуччю.

Держави-члени забезпечують, щоб наглядові органи мали необхідні повноваження для встановлення вимог щодо вдосконалення та зміцнення системи управління з метою забезпечення дотримання умов, вказаних у статтях з 42 по 49.

*Стаття 42***Вимоги щодо компетентності і надійності осіб, які здійснюють фактичне управління організацією або виконують інші ключові функції**

1. Страхові і перестраховальні організації забезпечують, щоб усі особи, які здійснюють фактичне управління підприємством або виконують інші ключові функції, завжди відповідали наступним вимогам:

- (a) їхня професійна кваліфікація, знання і досвід дозволяють забезпечити раціональне і пруденційне управління (компетентність); і
- (b) їхня репутація та принциповість не викликають сумнівів (надійність).

2. Страхові і перестраховальні організації повідомляють наглядовим органам про будь-які зміни статусу осіб, відповідальних за фактичне управління підприємством або здійснення інших ключових функцій, а також надають всю інформацію, необхідну для оцінки компетентності і надійності нових осіб, призначених на керівні посади підприємства.

3. Страхові і перестраховальні організації повідомляють наглядовим органам про будь-які кадрові зміни, що стосуються осіб, зазначених у частинах 1 і 2, звільнених в результаті недотримання ними вимог, зазначених у частині 1.

*Стаття 43***Підтвердження надійної репутації**

1. У випадках, коли держава-член вимагає від своїх громадян підтвердження надійної репутації або/ї відсутності попередніх фактів банкрутства, достатнім доказом у відношенні громадян інших держав-членів визнається пред'явлення довідки про відсутність судимості або іншого аналогічного документу, виданого компетентним судовим або адміністративним органом держави-члена походження чи держави-члена попереднього перебування іноземного громадянина, що засвідчує дотримання вказаних вимог.

2. У випадку, якщо держава-член походження або держава-член попереднього перебування іноземного громадянина не видає документ, зазначений у частині 1, він може бути замінений заявою під присягою або, якщо подібна практика не передбачена законодавством держави-члена, - офіційною заявою, що здійснюється іноземним громадянином перед компетентним судовим або адміністративним органом або, за необхідності, у присутності нотаріуса держави-члена походження чи держави-члена попереднього перебування іноземного громадянина.

Компетентний орган або нотаріус видають довідку, що підтверджує достовірність заяви під присягою або офіційної заяви.

Заява про відсутність попередніх фактів банкрутства, зазначена у пункті 1, може бути здійснена також перед компетентним професійним або торговим органом у відповідній країні.

3. Документи і довідки, зазначені у частинах 1 і 2, пред'являються не пізніше, ніж впродовж трьох місяців з дати їх видачі.

4. Держави-члени визначають компетентні органи і установи, що мають право видавати документи, зазначені у частинах 1 і 2, та негайно інформують про це інші держави-члени та Комісію.

Кожна держава-член інформує інші держави-члени і Комісію про компетентні органи або установи, яким надаються на розгляд документи, зазначені у частинах 1 і 2, що обґрунтовують прохання про здійснення на території цієї держави-члена діяльності, зазначеної у статті 2.

Стаття 44

Управління ризиками

1. Страхові і перестраховальні організації володіють ефективною системою управління ризиками, що включає в себе стратегії, процеси і процедури звітності, необхідні для безперервного визначення, оцінки, моніторингу, управління і обліку можливих ризиків на індивідуальному чи загальному рівні, та їх взаємозалежності.

Ця система управління ризиками ефективно та належним чином інтегрується в організаційну структуру та процес ухвалення рішень страхової чи перестраховальної організації, забезпечуючи належну оцінку професіоналізму осіб, які здійснюють фактичне управління підприємством або виконують інші ключові функції.

2. Система управління ризиками охоплює ризики, які включено до розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, як вказано у частині 4 статті 101, а також ризики, які не включено або не повністю включено до даного розрахунку.

Система управління ризиками охоплює, щонайменше, наступні сфери діяльності:

- (a) андеррайтинг та формування резервів;
- (b) управління активами і пасивами;
- (c) інвестиції, зокрема, деривативи та подібні зобов'язання;

- (d) управління ліквідністю та концентрацією ризиків;
- (e) управління операційними ризиками;
- (f) перестраховування та інші методи зменшення ризиків.

Письмові інструкції щодо управління ризиками, зазначені у частині 3 статті 41, охоплюють методи, що мають відношення до підпунктів від (a) до (f) пункту 2 цієї частини.

3. З точки зору інвестиційного ризику страхові і перестраховальні організації демонструють дотримання положень секції 6 глави VI.

4. Страхові і перестраховальні організації забезпечують виконання функції управління ризиками, яка структурована таким чином, щоб сприяти впровадженню системи управління ризиками.

5. У страхових і перестраховальних організаціях, які використовують часткову або повну внутрішню модель, затверджену відповідно до статей 112 і 113, функція управління ризиками охоплює такі додаткові завдання:

- (a) розробити і запровадити внутрішню модель;
- (b) перевірити і затвердити внутрішню модель;
- (c) задокументувати дані про внутрішню модель та будь-які суттєві зміни, внесені до неї;
- (d) проаналізувати ефективність внутрішньої моделі та підготувати відповідні підсумкові звіти;
- (e) проінформувати адміністративні, керівні або наглядові органи про реалізацію внутрішньої моделі та внести пропозиції щодо сфер діяльності, які потребують вдосконалення, а також повідомити цим компетентним органам про досягнуті успіхи щодо усунення раніше виявлених недоліків.

Стаття 45

Власна оцінка ризиків і платоспроможності

1. У рамках системи управління ризиками кожна страхова та перестраховальна організація здійснює свою власну оцінку ризиків і платоспроможності.

Така оцінка, принаймні, включає в себе:

- (a) загальні потреби з точки зору платоспроможності, враховуючи особливий профіль ризиків, затверджені межі ризику і стратегію діяльності підприємства;
- (b) постійне дотримання вимог до капіталу, встановлених у частинах 4 і 5 глави VI, та вимог щодо технічних резервів, встановлених у секції 2 глави VI;

(с) значення, з яким профіль ризиків відповідного підприємства відхиляється від припущень, що лежать в основі необхідного платоспроможного капіталу, як встановлено у частині 3 статті 101, розрахованого за стандартною формулою, відповідно до субсекції 2 секції 4 глави VI, або за допомогою часткової або повної внутрішньої моделі, відповідно до субсекції 3 секції 4 глави VI.

2. Для потреб пункту (а) частини 1 підприємство, якого це стосується, має у своєму розпорядженні засоби, що є пропорційними природі, масштабу та складності ризиків, притаманних його діяльності, і які дають змогу належним чином визначити і оцінити ризики, з якими воно зустрічається у короткостроковій і довгостроковій перспективі і яких воно зазнає чи може зазнати. Підприємство демонструє методи, використані при здійсненні цієї оцінки.

3. У випадку, зазначеному у пункті (с) частини 1, коли використовується внутрішня модель, оцінка здійснюється разом з повторним калібруванням, що змінює показники внутрішнього ризику на оцінку і калібрування необхідного платоспроможного капіталу.

4. Власна оцінка ризиків та платоспроможності є невід'ємною складовою стратегії діяльності і завжди береться до уваги у процесі ухвалення стратегічних рішень підприємства.

5. Страхові і перестраховальні організації здійснюють оцінку, зазначену у частині 1, регулярно і без будь-яких затримок після істотної зміни профілю ризиків.

6. Страхові і перестраховальні організації інформують наглядові органи про результати власної оцінки ризиків і платоспроможності у рамках звітності відповідно до статті 35.

7. Власна оцінка ризиків і платоспроможності не використовується для розрахунку потреб у капіталі. Необхідний платоспроможний капітал встановлюється лише відповідно до статті 37, статей з 231 по 233 та статті 238.

Стаття 46

Внутрішній контроль

1. Страхові і перестраховальні організації мають у своєму розпорядженні ефективну систему внутрішнього контролю.

Ця система включає в себе, принаймні, адміністративні процедури і методи ведення звітності, структуру внутрішнього контролю, відповідний механізм надання звітності на всіх рівнях підприємства та функцію дотримання нормативних вимог.

2. Функція дотримання нормативних вимог включає в себе консультування адміністративних, керівних і наглядових органів щодо дотримання законів, підзаконних актів і адміністративних положень, ухвалених відповідно до цієї Директиви. Вона також включає в себе оцінку можливого впливу будь-яких змін нормативної бази на діяльність підприємства, а також визначення і оцінку ризику нормативно-правової невідповідності.

Стаття 47 **Внутрішній аудит**

1. Страхові і перестраховальні організації забезпечують виконання ефективної функції внутрішнього аудиту.

Функція внутрішнього аудиту включає в себе аналіз адекватності і ефективності системи внутрішнього контролю та інших елементів системи управління.

2. Функція внутрішнього аудиту є об'єктивною і незалежною від операційних функцій.

3. Будь-які висновки чи рекомендації внутрішнього аудиту повідомляються адміністративному, керівному чи наглядовому органу, який визначає, яких заходів слід вжити, щодо кожного висновку і рекомендації внутрішнього аудиту, та забезпечує виконання цих заходів.

Стаття 48

Актурна функція

1. Страхові і перестраховальні організації забезпечують виконання ефективної актурної функції з метою:

- (а) координації розрахунку технічних резервів;
- (б) гарантування відповідності використаних методологій і основних моделей, а також припущень у розрахунку технічних резервів;
- (с) оцінки достатності і якості даних, використаних для розрахунку технічних резервів;
- (д) порівняння найкращих оцінок щодо практичних результатів;
- (е) інформування адміністративних, керівних чи наглядових органів щодо надійності та адекватності розрахунку технічних резервів;
- (ф) контролю розрахунку технічних резервів у випадках, вказаних у статті 82;
- (г) вираження думки щодо загальної політики андеррайтингу;
- (х) вираження думки щодо адекватності заходів у сфері перестраховання; і
- (і) сприяння ефективній реалізації системи управління ризиками, зазначеної у статті 44, особливо що стосується моделювання ризиків, яке лежить в основі розрахунку потреб у капіталі, вказаних у секціях 4 і 5 глави VI, а також щодо оцінки, зазначеної у статті 45.

2. Актурна функція виконується особами, які мають достатній обсяг знань у галузі актуарної і фінансової математики, що відповідають природі, масштабу та складності ризиків, притаманних діяльності страхової чи перестраховальної організації, і які можуть продемонструвати належний досвід, що відповідає професійним та іншим стандартам.

Стаття 49

Аутсорсинг

1. Держави-члени забезпечують, щоб страхові і перестраховальні організації зберігали повну відповідальність за виконання усіх своїх зобов'язань у рамках цієї Директиви, якщо вони передають виконання функцій або будь-якої страхової чи перестраховальної діяльності третій стороні.

2. Аутсорсинг критичних або важливих операційних функцій чи діяльності здійснюється у спосіб, який не призводить до наступних наслідків:

- (a) суттєве погіршення якості системи управління відповідного підприємства;
- (b) невиправдане зростання операційного ризику;
- (c) зменшення можливостей наглядових органів контролювати дотримання підприємством своїх зобов'язань;
- (d) порушення умови щодо безперервного і належного обслуговування власників страхових полісів;

3. Страхові і перестраховальні організації своєчасно повідомляють наглядовим органам про запланований аутсорсинг критичних чи важливих функцій або діяльності, а також про будь-які подальші практичні розробки, що стосуються цих функцій або діяльності.

Стаття 50

Вжиті заходи

1. Комісія вживає заходів для подальшого уточнення:
 - (a) елементів систем, зазначених у статтях 41, 44, 46 і 47, зокрема, сфер діяльності, що охоплюються політикою управління активами і пасивами та інвестиційною політикою страхових і перестраховальних організацій, як зазначено у частині 2 статті 44;
 - (b) функцій, зазначених у статті 44 та статтях з 46 по 48;
 - (c) вимог, вказаних у статті 42 та пов'язаних з ними завдань;
 - (d) умов здійснення аутсорсингу, що стосуються, зокрема, передачі діяльності постачальникам послуг, які знаходяться у третій країнах.

2. У разі, якщо необхідно забезпечити конвергенцію оцінки, зазначеної у пункті (а) частини (1) статті 45, Комісія може вжити заходів для подальшого уточнення складових цієї оцінки.

3. Ці заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом їх доповнення, ухвалюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Секція 3

Розкриття інформації

Стаття 51

Звіт про платоспроможність та фінансовий стан: зміст

1. Беручи до уваги інформацію, зазначену у частині 3 і принципи, вказані у частині 4 статті 35, держави-члени вимагають від страхових і перестраховальних організацій щорічного оприлюднення звіту про платоспроможність і фінансовий стан.

Цей звіт містить наступну інформацію, представлену або в повному обсязі, або у вигляді посилань на аналогічну інформацію, як щодо характеру, так і щодо сфери розгляду, оприлюднену відповідно до інших законодавчих чи нормативних вимог:

- (a) опис діяльності та характеристика підприємства;
- (b) опис системи управління та оцінка її відповідності профілю ризиків підприємства;
- (c) окремий опис кожної категорії ризиків, впливу, концентрації, зменшення і ступеня важливості ризиків;
- (d) окремий опис активів, технічних резервів та інших пасивів, базових принципів і методів, що використовуються для їхньої оцінки, поряд з роз'ясненням будь-яких значних розбіжностей щодо базових принципів і методів, які використовуються для їхньої оцінки у фінансовій звітності;
- (e) опис управління капіталом, який, принаймні, включає в себе:
 - (i) структуру і обсяги власних ресурсів та їхню якість;
 - (ii) обсяг необхідного платоспроможного капіталу та мінімального необхідного капіталу;
 - (iii) варіант, вказаний у статті 304, що використовується для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу;

- (iv) інформацію, що дозволяє правильно зрозуміти головні відмінності між припущеннями, що лежать в основі стандартної формули, та припущеннями, що лежать в основі внутрішньої моделі, яка використовується підприємством для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу;
- (v) загальний обсяг будь-яких, навіть згодом урегульованих розбіжностей з мінімальним необхідним капіталом та значних розбіжностей з необхідним платоспроможним капіталом впродовж звітного періоду, пояснення їх причин і наслідків, а також дані щодо проведених коригуючих заходів.

2. Опис управління капіталом, зазначений у підпункті (e)(i) частини 1, включає в себе аналіз будь-яких значних змін, порівняно з попереднім звітним періодом, і пояснення будь-яких значних відмінностей щодо значення цих елементів у фінансовій звітності, а також коротку характеристику трансферабельності капіталу.

Розкриття інформації про необхідний платоспроможний капітал, зазначений у підпункті (e)(ii) частини 1, окремо характеризує обсяг ресурсів, розрахований відповідно до субсекцій 2 і 3 секції 4 глави VI та додаткові вимоги до капіталу, встановлені відповідно до статті 37, або вплив конкретних параметрів, які страхові або перестраховальні організації мають використовувати відповідно до статті 110, поряд з короткою інформацією щодо його підтвердження відповідними наглядовими органами.

Однак, без шкоди положенням про розкриття інформації, що є обов'язковим, відповідно до інших законодавчих і нормативних вимог, держави-члени можуть запроваджувати умови, за яких, незважаючи на розкриття інформації про необхідний платоспроможний капітал, зазначений у підпункті (e)(ii) частини 1, додаткові вимоги до капіталу або вплив конкретних параметрів, які страхові або перестраховальні організації мають використовувати відповідно до статті 110, не потребують окремого розголошення впродовж перехідного періоду, який закінчується не пізніше 31 жовтня 2017 року.

Розкриття інформації про необхідний платоспроможний капітал супроводжується, за необхідності, вказівкою про подальшу оцінку його остаточного обсягу наглядовими органами.

Стаття 52

Інформація для CEIOPS та звітність CEIOPS

1. Держави-члени вимагають від наглядових органів щорічного надання наступної інформації для CEIOPS:

- (a) середні додаткові вимоги до капіталу для окремого підприємства та розподіл додаткових вимог до капіталу, встановлених наглядовими органами впродовж попереднього року, що вимірюються у відсотках від необхідного платоспроможного капіталу окремо для:
 - (i) усіх страхових і перестраховальних організацій;
 - (ii) страхових організацій, що здійснюють страхування життя;
 - (iii) страхових організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям;

- (iv) страхових організацій, що здійснюють як страхування життя, так і страхування, не пов'язане із життям;

- (v) перестраховальних організацій;

- (b) для кожної категорії даних, вказаної у підпункті (a), кількісне співвідношення додаткових вимог до капіталу, встановлене відповідно до підпунктів (a), (b) і (c) частини 1 статті 37.

2. CEIOPS щорічно оприлюднює наступну інформацію:

- (a) загальний для всіх держав-членів розподіл додаткових вимог до капіталу, що вимірюються у відсотках від необхідного платоспроможного капіталу для:
 - (i) усіх страхових і перестраховальних організацій;
 - (ii) страхових організацій, що здійснюють страхування життя;
 - (iii) страхових організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям;
 - (iv) страхових організацій, що здійснюють як страхування життя, так і страхування, не пов'язане із життям;
 - (v) перестраховальних організацій;
- (b) для кожної держави-члена окремо розподіл додаткових вимог до капіталу, що вимірюються у відсотках від необхідного платоспроможного капіталу для усіх страхових і перестраховальних організацій у цій державі-члені;
- (c) для кожної категорії даних, зазначеної у підпунктах (a) і (b), кількісне співвідношення додаткових вимог до капіталу, встановлене відповідно до підпунктів (a), (b) і (c) частини 1 статті 37.

3. CEIOPS надає інформацію, зазначену у частині 2, Європейському Парламенту, Раді і Комісії разом з доповіддю про рівень наглядової конвергенції у сфері додаткових вимог до капіталу між наглядовими органами у різних державах-членах.

Стаття 53

Звіт про платоспроможність і фінансовий стан: відповідні принципи

1. Наглядові органи дозволяють страховим і перестраховальним організаціям не оприлюднювати інформацію, якщо:

- (a) у разі оприлюднення такої інформації конкуренти підприємства отримують істотні неправомірні переваги;
- (b) існують зобов'язання перед власниками страхових полісів або інші відносини з контрагентами, що зобов'язують підприємство дотримуватись секретності або конфіденційності.

2. Якщо дозвіл на нерозголошення інформації надається наглядовими органами, підприємства подають заяву з цього приводу у рамках звіту про платоспроможність і фінансовий стан, вказуючи причини.

3. Наглядові органи дозволяють страховим і перестраховальним організаціям застосовувати або посилатися на інформацію, розкрити відповідно до інших законодавчих чи нормативних вимог за умови, що вона за характером і сферою застосування є еквівалентною інформації, розкриття якої вимагається відповідно до статті 51.

4. Частина 1 і 2 не застосовуються до інформації, зазначеної у пункті (е) частини 1 статті 51.

Стаття 54

Звіт про платоспроможність і фінансовий стан: доповнення і додаткова рекомендована інформація

1. У випадку, якщо певна значна подія суттєво впливає на релевантність інформації, розкритої відповідно до статей 51 і 53, страхові і перестраховальні організації надають відповідні дані, що стосуються характеру і наслідків цієї значної події.

Для потреб пункту 1 значними вважаються, принаймні, наступні події:

- (а) виявлено невідповідність мініальному необхідному капіталу, і наглядові органи вважають, що підприємство не зможе надати на розгляд реалістичний короткостроковий фінансовий план, або не отримують такий план впродовж одного місяця з дати виявлення порушення.
- (б) виявлено значну невідповідність необхідному платоспроможному капіталу, і наглядові органи не отримують реалістичний план дій щодо ліквідації недоліків впродовж одного місяця з дати виявлення порушення.

Що стосується підпункту (а) пункту 2, наглядові органи вимагають від відповідного підприємства без зволікань розкрити інформацію про кількість порушень, разом з поясненням їх причин і наслідків, та повідомленням про заходи, вжиті для ліквідації недоліків. Якщо, всупереч тому, що короткостроковий фінансовий план спочатку було визнано реалістичним, питання невідповідності мініальному необхідному капіталу не було вирішено впродовж трьох місяців з дати виявлення порушення, про цей факт слід повідомити в кінці цього періоду, разом з поясненням його причин і наслідків та повідомленням про заходи, вжиті для ліквідації недоліків, а також про інші подібні заплановані заходи.

Що стосується підпункту (б) пункту 2, наглядові органи вимагають від відповідного підприємства без зволікань розкрити інформацію про кількість порушень, разом з поясненням їх причин і наслідків, та повідомленням про заходи, вжиті для ліквідації недоліків. Якщо, всупереч тому, що план дій щодо ліквідації недоліків спочатку було визнано реалістичним, питання значної невідповідності необхідному платоспроможному капіталу не було вирішено впродовж шести місяців з дати виявлення порушення, про цей факт слід повідомити в кінці цього періоду, разом з поясненням його причин і наслідків та повідомленням про

заходи, вжиті для ліквідації недоліків, а також про інші подібні заплановані заходи.

2. Страхові і перестраховальні організації можуть добровільно розкривати будь-яку інформацію або надавати роз'яснення, що стосуються їх платоспроможності і фінансового стану, що не підлягають обов'язковому розголошенню відповідно до статей 51 і 53 та частини 1 цієї статті.

Стаття 55

Звіт про платоспроможність і фінансовий стан: інструкції і затвердження

1. Держави-члени вимагають від страхових і перестраховальних організацій наявності відповідних систем і структур для дотримання вимог, встановлених у статтях 51 і 53 та частини 1 статті 54, а також письмових інструкцій з метою забезпечення постійної відповідності будь-якої інформації, розкритої відповідно до статей 51, 53 і 54.

2. Звіт про платоспроможність і фінансовий стан підлягає затвердженню адміністративними, керівними чи наглядовими органами страхової чи перестраховальної організації та публікується лише після цього затвердження.

Стаття 56

Звіт про платоспроможність і фінансовий стан: вжиті заходи

Комісія вживає заходів для подальшого уточнення інформації, що підлягає розкриттю, та засобів виконання цього завдання.

Ці заходи, спрямовані на внесення змін до другорядних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, ухвалюються відповідно до нормативних процедур під контролем, зазначеним у частині 3 статті 301.

Секція 4

Кваліфікаційна доля участі

Стаття 57

Поглинання

1. Держави-члени повинні вимагати від будь-якої фізичної чи юридичної особи або осіб, якщо вони діють спільно (заявлений покупець), які прийняли рішення придбати, прямо чи опосередковано, кваліфікаційну долю участі в страховій чи перестраховальній організації, або збільшити, прямо чи непрямо опосередковано, цю кваліфікаційну долю участі в страховій чи перестраховальній організації, в результаті чого, пропорційне співвідношення контрольного пакету акцій чи капіталу досягне або перевищить 20%, 30% чи 50% або якщо страхова чи перестраховальна організація стане їх дочірньою компанією (заявлене поглинання), спершу повідомити в письмовій формі наглядові органи страхової чи перестраховальної організації, в якій вони прагнуть придбати чи збільшити кваліфікаційну долю участі, вказуючи розмір цієї долі та необхідну інформацію, як зазначено в частині 4, статті 59.

Держави-члени не повинні застосовувати 30 % ліміт, якщо, відповідно до пункту а, частини 3, статті 9 Директиви 2004/109/ЄС, вони застосовують ліміт в обсязі однієї третини.

2. Держави-члени повинні вимагати від будь-якої фізичної чи юридичної особи, яка вирішила продати, прямо чи непрямо, кваліфікаційну долю участі в страховій чи перестраховальній організації, спершу повідомити в письмовій формі наглядові органи своєї держави-члена, вказавши розмір частки цієї особи після запланованого продажу. Ця особа також повинна повідомити наглядові органи про рішення скоротити власну кваліфікаційну частку, в результаті чого, пропорційне співвідношення контрольного пакету акцій чи капіталу знизиться до 20 %, 30 % чи 50 %, або ця страхова чи перестраховальна організація припинить бути дочірньою компанією цієї особи. Держави-члени не повинні застосовувати 30% ліміт, якщо, відповідно до пункту а, частини 3, статті 9 Директиви 2004/109/ЄС, вони застосовують ліміт у обсязі однієї третини.

Стаття 58

Оцінювальний період

1. Наглядові органи повинні відразу та у будь-якому випадку протягом двох робочих днів після отримання повідомлення, як вимагає частина 1, статті 57, так і після можливого наступного отримання інформації, зазначеної в частині 2, підтвердити заявленому покупцю її отримання в письмовій формі.

Наглядові органи повинні мати максимум 60 робочих днів від дати письмового підтвердження отримання повідомлення та усіх документів, які держави-члени вимагають додавати до повідомлення на основі списку, зазначеного в частині 4, статті 59 (оцінювальний період), для оцінювання, передбаченого в частині 1, статті 59 (оцінювання).

Наглядові органи повинні повідомити заявленому покупцю дату закінчення оцінювального періоду при отриманні підтвердження.

2. Наглядові органи можуть протягом оцінювального періоду, якщо це доцільно, але не пізніше ніж на 50-ий робочий день цього періоду, робити запит будь-якої іншої інформації, необхідної для завершення оцінювального періоду. Такий запит повинен робитись в письмовій формі та точно визначати необхідну додаткову інформацію.

У зв'язку з періодом між датою запиту інформації наглядовими органами та отриманням відповіді заявленим покупцем оцінювальний період повинен бути перерваний. Перерва не повинна перевищувати 20 робочих днів. Будь-які інші запити наглядових органів стосовно остаточного оформлення чи з'ясування інформації повинні робитись на їх розсуд, але не повинні спричиняти переривання оцінювального періоду.

3. Наглядові органи можуть продовжити перерву, зазначену в 2 пункті, частини 2 до 30 робочих днів, якщо заявлений покупець:

- (а) знаходиться або регламентується за межами Співтовариства; або
- (б) фізична чи юридична особа, яка не є суб'єктом спостереження відповідно до цієї Директиви, Директиви Ради 85/611/ЄЕС від 20 грудня 1985 року про узгодження законів, регламентів та адміністративних положень стосовно організацій колективного інвестування в перевідні цінні папери (UCITS) (³²), Директиви 2004/39/ЄС, чи Директиви 2006/48/ЄС.

4. Якщо наглядові органи, після закінчення оцінювального періоду, вирішать виступити проти заявленого поглинання, вони повинні протягом двох робочих днів, не перевищуючи оцінювального періоду, повідомити заявленого покупця в письмовій формі, вказавши причини. Залежно від національного законодавства, відповідний звіт про причини цього рішення може бути відкритим для громадськості на вимогу заявленого покупця. Це не повинно перешкоджати державі-члену дозволяти наглядовим органам оприлюднювати даний звіт за відсутності вимоги заявленого покупця.

5. Якщо наглядові органи не виступають проти заявленого поглинання протягом оцінювального періоду в письмовій формі, поглинання вважається схваленим.

6. Наглядові органи можуть встановлювати максимальний період для завершення заявленого поглинання та подовжувати його, якщо це буде доцільним.

7. Держави-члени не повинні встановлювати вимоги для наглядових органів стосовно повідомлення та схвалення прямого чи непрямого поглинання контрольного пакету акцій чи капіталу, які є жорсткішими ніж ті, що встановлені в цій Директиві.

8. Комісія не повинна затверджувати заходи, які спричинять подальше коригування критеріїв, встановлених в частині 1, статті 59, з метою врахування перспектив розвитку та гарантування однакового застосування статей з 57 по 63.

Заходи, призначені для виправлення несуттєвих моментів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні затверджуватись згідно з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3, статті 301.

Стаття 59

Оцінювання

1. При оцінюванні повідомлення, передбаченого в частині 1, статті 57, та інформації, зазначеної в частині 2, статті 58, наглядові органи, з метою гарантування законного та розважливого управління страховою чи перестраховальною організацією, придбання акцій чи капіталу якої заявлено, та беручи до уваги ймовірний вплив заявленого покупця на страхову чи перестраховальну організацію, повинні визначити відповідність заявленого покупця та фінансового обґрунтування заявленого придбання наступним критеріям:

- (а) репутація заявленого покупця;

³² ОВ L 375, 31.12.1985, С. 3.

- (b) репутація та досвід особи, що керуватиме справами страхової чи перестраховальної організації в результаті заявленого придбання;
- (c) фінансова обґрунтованість заявленого покупця, зокрема відносно виду діяльності, який передбачається вестись в страховій чи перестраховальній організації, придбання якої заявлене;
- (d) чи страхова або перестраховальна організація виконує та продовжуватиме виконувати пруденційні вимоги, на основі цієї Директиви, та в разі доцільності, інших Директив, зокрема, Директиви 2002/87/ЄС, а також, чи група, частиною якої вона стане, має структуру, що дозволяє здійснювати ефективний нагляд, ефективно обмінюватись інформацією з наглядовими органами та визначати розподіл зобов'язань серед наглядових органів;
- (e) чи є вагомі підстави підозрювати, що у зв'язку із заявленим придбанням, здійснюється відмивання грошей або фінансування тероризму в розумінні статті 1 Директиви 2005/60/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 жовтня 2005 року про запобігання використанню та спробам використання фінансової системи з метою відмивання грошей чи фінансування тероризму⁽³³⁾, або якщо заявлене придбання збільшує ризик цього.
2. Наглядові органи можуть виступати проти заявленого придбання тільки якщо існують вагомі підстави для цього, на основі критеріїв, встановлених в частині 1 або якщо інформація, надана заявленим покупцем, є неповною.
3. Держави-члени не повинні ні висувати будь-яких попередніх умов стосовно рівня частки, ні дозволяти своїм наглядовим органам здійснювати перевірку доцільності заявленого придбання для економічних потреб ринку.
4. Держави-члени повинні зробити відкритим список, який визначає інформацію, необхідну для проведення оцінювання та для подання наглядовим органам під час повідомлення, зазначеного в частині 1, статті 57. Необхідна інформація повинна бути пропорційною та адаптованою до типу заявленого покупця та заявленого придбання. Держави-члени не повинні вимагати надати інформацію, яка не має стосунку до пруденційної оцінки.
5. Незважаючи на частину 1, 2 та 3 статті 58, якщо про дві та більше заявок на придбання чи збільшення кваліфікаційної долі участі однієї страхової чи перестраховальної організації було повідомлено наглядовим органам, останні повинні

розглядати кандидатури заявлених покупців без дискримінації.

Стаття 60

Придбання підконтрольними фінансовими організаціями

1. Відповідні наглядові органи повинні працювати консультуючись один з одним при проведенні оцінки, якщо заявленим покупцем є:

- (a) кредитна установа, страхова чи перестраховальна організація, інвестиційна чи управлінська компанія, відповідно до визначення в підпункті 2, статті 1a Директиви 85/611/ЄЕС (UCITS управлінська компанія), уповноважена в іншій державі-члені або секторі, відмінному від того, в якому заявлене придбання;
- (b) компанія-засновник кредитної установи, страхової або перестраховальної організації, інвестиційної компанії чи UCITS управлінської компанії, уповноважена в іншій державі-члені чи секторі, відмінному від того, в якому заявлене придбання; або
- (c) фізична або юридична особа, яка керує кредитною установою, страховою чи перестраховальною організацією, інвестиційною компанією або UCITS управлінською компанією, уповноваженою в іншій державі-члені чи секторі, відмінному від того, в якому заявлене придбання;

2. Наглядові органи повинні, без надмірного зволікання, надати один одному будь-яку інформацію, яка є важливою та доцільною для оцінки. В зв'язку з цим, наглядові органи повинні повідомити на прохання один одному усю важливу інформацію, або повідомити її зі своєї власної ініціативи. У рішенні наглядових органів, яке надало повноваження страховій чи перестраховальній організації, придбання акцій якої заявлене, повинні зазначатися будь-які точки зору та застереження, висловлені наглядовими органами, відповідальними за заявленого покупця.

Стаття 61

Інформація, надана страховою чи перестраховальною організацією для наглядових органів

Отримавши інформацію, страхова чи перестраховальна організація повинна повідомити наглядові органи власної держави-члена про будь-які придбання чи продаж акцій капіталу, що спричинило зниження чи перевищення цими акціями ліміту, зазначеного в статті 57 та частинах з 1 по 7 статті 58.

Страхова або перестраховальна організація повинна також, щонайменше раз на рік, повідомляти наглядовим органам власної держави-члена імена акціонерів та власників кваліфікаційної долі акцій, розмір цієї долі акцій, як показано на прикладі інформації, отриманої на щорічних загальних зборах акціонерів та партнерів або в результаті виконання положень, що стосуються компаній,

³³ OB L 309, 25.11.2005, С. 15

зарєєстрованих на фондових біржах.

*Стаття 62***Кваліфікаційна доля участі, повноваження наглядових органів**

Держави-члени повинні вимагати, у випадку, якщо вплив осіб, зазначених в статті 57, ймовірно направлений проти законного та розважливого управління страховою чи перестраховальною організацією, щоб наглядові органи держави-члена тієї організації, в якій збільшується кваліфікаційна доля участі або про це було зроблено запит, вживали усіх відповідних заходів для виправлення такої ситуації. Такі заходи можуть складатись, наприклад, з судових заборон, штрафів для директорів та менеджерів, або призупинення дії права голосу акціонерів або партнерів стосовно їх частки.

Схожі заходи повинні вживатись стосовно фізичних та юридичних осіб, які не виконують зобов'язань, встановлених в статті 57.

Якщо частка акцій купується, не зважаючи на заперечення наглядових органів, держави-члени, попри усі інші санкції, повинні передбачити:

- (1) призупинення дії відповідного права голосу; або
- (2) визнання недійсними усіх голосів або можливість їх скасування.

*Стаття 63***Право голосу**

Для потреб цієї секції, право голосу, зазначене в статтях 9 і 10 Директиви 2004/109/ЄС, та вимоги стосовно укрупнення, встановлені в частинах 4 та 5, статті 12 цієї Директиви, повинні братися до уваги.

Держави-члени не повинні брати до уваги право голосу та частки акцій, які інвестиційні компанії чи кредитні установи можуть одержати в результаті страхування фінансових активів та/або розміщення фінансових активів на основі безумовного зобов'язання, відповідно до підпункту 6 секції А додатку I до Директиви 2004/39/ЄС, за умови, що це право голосу, з однієї сторони не використовується, або не застосовується іншим способом для втручання в управління видавця цінних паперів та скасоване протягом першого року придбання з іншої сторони.

Секція 5

Професійна таємниця, обмін інформацією та стимулювання наглядової конвергенції*Стаття 64***Професійна таємниця**

Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі особи, які працюють або працювали у наглядових органах, так і аудиторів та експертів, які діяли від імені цих органів, були зобов'язані зберігати професійну таємницю.

Без шкоди справам, які проводяться відповідно до кримінального законодавства, будь-яка конфіденційна інформація, отримана цими особами при виконанні своїх обов'язків, не повинна розголошуватись жодним іншим особам чи органам, окрім необхідності підведення підсумків та у загальній формі так, щоб ці страхові чи перестраховальні організації не можна було ідентифікувати.

Проте, якщо страхова чи перестраховальна організація оголошується банкрутом або примусово ліквідується, конфіденційна інформація, що не стосується третіх сторін, які мають відношення до спроб врятувати цю організацію, може бути розголошена при громадському та комерційному розгляді.

*Стаття 65***Обмін інформацією між наглядовими органами держав-членів**

Стаття 64 не повинна робити неможливим обмін інформацією між наглядовими органами різних держав-членів. Ця інформація не є предметом зобов'язання збереження професійної таємниці, встановленої в статті 64.

*Стаття 66***Договори про співпрацю з третіми країнами**

Держави-члени повинні укладати договори про співпрацю стосовно обміну інформацією з наглядовими органами третіх країн або установами чи органами влади третіх країн, як встановлено в частинах 1 та 2 статті 68, якщо інформація, яку збираються оприлюднити, є предметом гарантування збереження професійної таємниці або принаймні рівноцінної їй, як зазначено в цій секції. Такий обмін інформацією призначений для виконання наглядових функцій органами чи установами.

Якщо інформація, яку держава-член збирається оприлюднити третім країнам, стосується іншої держави-члена, то вона не повинна оприлюднюватись без згоди наглядових органів цієї держави-члена та, в разі доцільності, виключно для цілей, для яких дав згоду цей орган.

*Стаття 67***Використання конфіденційної інформації**

Наглядові органи, які отримують конфіденційну інформацію, відповідно до статті 64 або 65, можуть використовувати її лише при виконанні своїх обов'язків та для наступних цілей:

- (1) перевірки того, що вимоги, які регламентують ведення страхової чи перестраховальної діяльності, дотримані та для полегшення контролю за веденням цього бізнесу, особливо, стосовно моніторингу технічних резервів, необхідного платоспроможного капіталу, мінімального необхідного капіталу та системи управління;
- (2) накладання санкцій;
- (3) в адміністративних апеляціях стосовно рішення наглядових органів;
- (4) в судовому розгляді, відповідно до цієї Директиви.

*Стаття 68***Обмін інформацією з іншими органами**

1. Статті 64 та 67 не повинні бути перешкодою для:

- (a) обміну інформацією між кількома наглядовими органами однієї держави-члена при виконанні ними наглядових функцій;
- (b) обміну інформацією, при виконанні наглядових функцій, між наглядовими органами та іншими структурами, які знаходяться в цій державі-члені, такими як:
 - (i) наглядові органи, відповідальні за контроль кредитних установ та інших фінансових організацій та органи, відповідальні за спостереження за фінансовими ринками;
 - (ii) органи, які займаються ліквідацією та процесом банкрутства страхових та перестраховальних організацій, а також іншими подібними процедурами;
 - (iii) особи, відповідальні за проведення аудиторських перевірок бухгалтерії страхових організацій, перестраховальних організацій та інших фінансових установ;
- (c) розкриття органам, які регулюють примусовий процес ліквідації та гарантують фонди, інформації, необхідної для виконання їх обов'язків.

Обмін інформацією, зазначений в підпунктах b та c, може також відбуватись між різними державами-членами.

Інформація, отримана цими органами, установами та особами, є предметом збереження професійної таємниці, встановленої в статті 64.

2. Статті з 64 по 67 не повинні перешкоджати державам-членам дозволяти обмін інформацією між наступними наглядовими органами:

- (a) органами, відповідальними за контроль за установами, які займаються процесом ліквідації або банкрутства страхових організацій, перестраховальних організацій, а також іншими подібними процедурами;
- (b) органами, відповідальними за контроль осіб, які проводять аудиторські перевірки бухгалтерії страхових організацій, перестраховальних організацій та інших фінансових установ;
- (c) незалежними фахівцями із страхових розрахунків страхових чи перестраховальних організацій, які здійснюють законний контроль цих організацій, а також органами, відповідальними за контроль цих фахівців.

Держави-члени, які застосовують перший пункт, повинні вимагати дотримання принаймні наступних вимог:

- (a) інформація повинна бути використана для здійснення

контролю або законного спостереження, зазначеного в першому пункті;

- (b) отримана інформація є предметом збереження професійної таємниці, встановленої в статті 64;
- (c) якщо інформація стосується іншої держави-члена, вона не повинна оприлюднюватись без дозволу наглядових органів держави, та, за необхідності, виключно для цілей, для яких цей орган дав розрешення.

Держави-члени повинні повідомити Комісії та іншим державам-членам назви органів, осіб та установ, які можуть отримувати інформацію відповідно до першого та другого пунктів.

3. Статті з 64 по 67 не повинні забороняти державам-членам, з метою зміцнення стабільності та цілісності фінансової системи, дозволяти обмін інформацією між наглядовими органами та органами чи установами, відповідальними за виявлення та розслідування порушень закону про компанії.

Держави-члени, які застосовують перший пункт, повинні вимагати дотримання, принаймні, наступних вимог:

- (a) інформація повинна використовуватись з метою виявлення та розслідування, як зазначено в першому пункті;
- (b) отримана інформація є предметом збереження професійної таємниці, встановленої в статті 64;
- (c) якщо інформація стосується іншої держави-члена, вона не повинна оприлюднюватись без дозволу наглядових органів держави, якої ця інформація стосується, та, за необхідності, виключно для цілей, для яких цей орган дав розрешення.

Якщо, на території держави-члена, органи чи установи, зазначені в першому пункті, виконують своє завдання по виявленню та розслідуванню із залученням осіб, незайнятих в державному секторі та призначених, у зв'язку з їх особливою компетенцією, для цих цілей, обмін інформацією, передбачений в першому пункті може поширюватись і на таких осіб за умов, встановлених в другому пункті.

З метою виконання підпункту c другого пункту, органи або установи, зазначені в першому пункті, повинні повідомити наглядовим органам, від яких отримали інформацію, імена та точні обов'язки осіб, яким ця інформація надсилається.

4. Держави-члени повинні повідомити Комісії та іншим державам-членам назви органів, осіб чи установ, які можуть отримувати інформацію, відповідно до частини 3.

*Стаття 69***Оприлюднення інформації для державних управлінь, відповідальних за фінансове законодавство**

Статті з 64 по 67 не повинні забороняти державам-членам, відповідно до положень, встановлених цим законом, оприлюднення

відповідної інформації іншим установам центральних державних управлінь, відповідальних за контроль кредитних установ, фінансових інституцій, інвестиційних служб та страхових чи перестраховальних організацій, а також інспекторам, які діють від імені цих управлінь.

Дане оприлюднення повинно застосовуватись лише для здійснення пруденційного контролю. Держави-члени повинні, проте, забезпечити, щоб інформація, отримана відповідно до статті 65 та частини 1 статті 68, та інформація, одержана шляхом перевірки на місці, зазначеної в статті 32, могла оприлюднюватись лише за згоди наглядових органів, які надали цю інформацію або наглядових органів держави-члена, в якій дана перевірка проводилась на місці.

Стаття 70

Передача інформації центральним банкам та грошово-кредитним органам

Без шкоди даній секції, наглядові органи можуть передавати інформацію, необхідну для виконання їх обов'язків, наступним установам:

- (1) центральним банкам та іншим установам зі схожими функціями, таким як грошово-кредитні органи;
- (2) у разі доцільності, іншим державним органам, відповідальним за контроль платіжних систем.

Дані органи та установи можуть також повідомляти наглядовим органам усю інформацію, яку вони вважають необхідною для цілей статті 67. Інформація, отримана у даному контексті, повинна бути предметом положень про професійну таємницю, встановлених в цій секції.

Стаття 71

Наглядова конвергенція

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при здійсненні повноважень наглядовими органами брався до уваги, належним чином, розмір Європейського Союзу

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при виконанні своїх обов'язків, наглядові органи дотримувалися конвергенції стосовно наглядових інструментів та норм при застосуванні законів, регламентів та адміністративних вимог, прийнятих відповідно до цієї Директиви. З цією метою, держави-члени повинні забезпечити, щоб наглядові органи брали участь у функціонуванні Комітету Європейських органів нагляду за діяльністю в області страхування та недержавного пенсійного забезпечення (CEIOPS), відповідно до Директиви 2009/79/ЄС та належним чином брали до уваги його вказівки та рекомендації, зазначені в частині 3 цієї статті.

3. CEIOPS повинен, у разі доцільності, надавати юридично необов'язкові вказівки та рекомендації стосовно виконання положень цієї Директиви та її заходів для посилення конвергенції наглядової діяльності. В доповнення, CEIOPS повинен регулярно та, принаймні, кожні два роки доповідати Європейському Парламенту, Раді

та Комісії стосовно прогресу наглядової конвергенції у Співтоваристві.

Секція 6

Обов'язки аудиторів

Стаття 72

Обов'язки аудиторів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, принаймні, особи, уповноважені Восьмою Директивою Ради 84/253/ЄЕС від 10 квітня 1984 року, на основі пункту g, частини 3, статті 54 Договору про затвердження осіб, відповідальних за проведення статутної ревізії облікової документації (³⁴), які проводять в страховій чи перестраховальній організації статутну ревізію, зазначену в статті 51 Директиви 78/660/ЄЕС, статті 37 Директиви 83/349/ЄЕС чи статті 31 Директиви 85/611/ЄЕС або будь-яке інше статутне завдання, мали за обов'язок негайно доповісти наглядовим органам будь-які обставини чи рішення, які стосуються цієї організації, про які вони дізнались, виконуючи одне із своїх завдань, та яка ймовірно здійснила наступне:

- (a) суттєве порушення законів, регламентів чи адміністративних положень, які встановлюють вимоги, що регулюють повноваження, або які індивідуально регулюють діяльність страхових чи перестраховальних організацій;
- (b) порушення безперервної діяльності страхової чи перестраховальної організації;
- (c) відмова засвідчити бухгалтерію або її приховування;
- (d) недотримання необхідного платоспроможного капіталу;
- (e) недотримання мінімального необхідного капіталу.

Особи, зазначені в першому пункті, повинні також повідомляти обставини чи рішення, про які вони дізнались, виконуючи одне із своїх завдань, як передбачено в першому пункті, в організації, яка має близькі зв'язки в результаті взаємозв'язку контролю із страховою чи перестраховальною організацією, з якою вони виконують це завдання.

2. Повідомлення з чесними намірами наглядовим органам, особами, уповноваженими Директивою 84/253/ЄЕС, будь-яких обставин чи рішень, зазначених в частині 1, не повинно бути порушенням будь-яких обмежень стосовно оприлюднення інформації, накладених контрактом чи будь-якими законодавчими, регуляторними або адміністративними положеннями, та не повинно притягати цих осіб до будь-якої відповідальності.

³⁴ ОВ L 126, 12.5.1984, С. 20

ГЛАВА V

Ведення діяльності у сфері страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям**Стаття 73****Страхування життя та страхування, не пов'язане із життям**

1. Страхувальним організаціям заборонено одночасно займатись страхуванням життя та страхуванням, не пов'язаним із життям.

2. Як відступ від частини 1, держави-члени можуть дозволити, щоб:

- (a) організації, яким дозволено проводити страхування життя, могли отримати дозвіл для страхування, не пов'язаного із життям для ризиків, перерахованих в категоріях 1 та 2, частини А, додатку I;
- (b) організації, ліцензовані проводити виключно страхування ризиків, перерахованих в категоріях 1 та 2 частини А додатку I, можуть отримати ліцензію для страхування життя.

Проте, кожен вид такої діяльності повинен регулюватись окремо, відповідно до статті 74.

3. Держави-члени можуть передбачити, щоб організації, зазначені в частині 2, виконували бухгалтерські норми, що регулюють діяльність організацій, що займаються страхуванням життя, для всіх видів своєї діяльності. До запровадження координації в цьому відношенні, держави-члени можуть також дозволяти, беручи до уваги норми стосовно ліквідації, щоб діяльність, що стосується ризиків, перерахованих в категоріях 1 та 2 частини А додатку I, якою займаються ці підприємства, регулювалась нормами, які застосовуються при страхуванні життя.

4. Якщо організація, що займається страхуванням, не пов'язаним із життям, має фінансові, комерційні чи адміністративні зв'язки з організацією, яка займається страхуванням життя, наглядові органи цієї держави-члена повинні забезпечити, щоб облікова документація цих організацій не була спотворена через угоди між цими організаціями або через будь-які домовленості, які могли б впливати на розподіл витратків та прибутків.

5. Організації, які протягом наступних періодів, займались одночасно страхуванням життя та страхуванням, не пов'язаним із життям, на які розповсюджується дана Директива, можуть продовжувати займатись цими видами діяльності одночасно, за умови, що кожен вид цієї діяльності регулюється окремо, відповідно до статті 74:

- (a) 1 січня 1981 року організації, ліцензовані у Греції;
- (b) 1 січня 1986 року організації, ліцензовані в Іспанії та Португалії;
- (c) 1 січня 1995 року організації, ліцензовані в Австрії, Фінляндії та Швеції;
- (d) 1 травня 2004 року організації, ліцензовані в республіці Чехія, Естонії, Кіпрі, Латвії, Литві, Угорщині, Мальті, Польщі та Словенії;

- (e) 1 січня 2007 року організації, ліцензовані у Болгарії та Румунії;
- (f) 15 березня 1979 року усі організації.

Держава-член реєстрації може вимагати від своїх страхових організацій припинити, протягом терміну, визначеного цими державами-членами, одночасне проведення страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям, яким вони займались на період, зазначений в першому пункті.

Стаття 74**Відокремлення управління страхуванням життя та страхуванням, не пов'язаним із життям**

1. Відокремлене управління, зазначене в статті 73, повинно бути організоване таким чином, щоб діяльність зі страхування життя чітко відрізнялась від діяльності у сфері страхування, не пов'язаного із життям.

Відповідні інтереси власників полісів страхування життя та страхування, не пов'язаного із життям не повинні зазнавати шкоди, та, зокрема, доходи від страхування життя повинні приносити користь власникам полісів страхування життя, якщо організація зі страхування життя займалась лише діяльністю зі страхування життя.

2. Без шкоди статтям 100 та 128, страхові підприємства, зазначені в частинах 2 та 5 статті 73, повинні розраховувати:

- (a) номінальний рівень нормативної маржі платоспроможності стосовно діяльності зі страхування життя чи його перестрахування, вирахований за умови того, що дане підприємство займається цією діяльністю на основі окремої облікової документації, зазначеної в частині 6; та
- (b) номінальний рівень нормативної маржі платоспроможності стосовно діяльності із страхування, не пов'язаного із життям, чи перестрахування, вирахований за умови того, що дане підприємство займається цією діяльністю на основі окремої облікової документації, зазначеної в частині 6.

3. Як мінімум, страхова організація, зазначена в частині 2 та 5 статті 73, повинна покривати еквівалентною кількістю основних власних коштів наступне:

- (a) номінальний рівень нормативної маржі платоспроможності стосовно діяльності зі страхування життя;
- (b) номінальний рівень нормативної маржі платоспроможності стосовно діяльності із страхування, не пов'язаного із життям.

Мінімальні фінансові зобов'язання, зазначені в першому пункті, стосовно діяльності зі страхування життя та діяльності зі страхування, не пов'язаного із життям, не повинні виконуватись за рахунок іншого виду діяльності.

4. Як тільки мінімальні фінансові зобов'язання, зазначені в частині 3, виконанні та надані наглядовим органам, організація може використовувати для покриття необхідного платоспроможного капіталу, зазначеного в статті 100, власні прями кошти, доступні для тієї або іншої діяльності.

5. Наглядові органи повинні перевірити результати діяльності як зі страхування життя так і з страхування, не пов'язаного із життям для гарантування виконання вимог частин 3 і 4.

6. Облікова документація повинна вестись для окремого представлення документації результатів діяльності зі страхування життя та зі страхування, не пов'язаного із життям. Увесь прибуток, зокрема премії, платежі перестраховальників та інвестиційний дохід, і видатки, зокрема страхові виплати, додатки до технічних резервів, перестраховальні премії та операційні витрати страхових компаній повинні бути розподілені відповідно до походження. Пункти, спільні для обох видів діяльності, повинні бути занесені в облікову документацію, згідно з методом розподілу, для прийняття наглядовими органами.

Страхові організації повинні, на основі облікової документації, підготувати звіт, в якому чітко вказати усі основні власні фонди для покриття номінальної нормативної маржі платоспроможності, як зазначено в частині 2, згідно з частиною 4 статті 98.

7. Якщо обсяг основних власних прийнятних коштів стосовно одного з видів діяльності є недостатнім для покриття мінімальних фінансових зобов'язань, зазначених в першому пункті частини 3, наглядові органи повинні вжити стосовно дефіцитного виду діяльності заходів, передбачених цією Директивою, якими б не були результати іншого виду діяльності.

Як відступ від другого пункту частини 3, ці заходи можуть включати дозвіл на перенаправлення наявних основних власних коштів з одного виду діяльності на іншу.

ГЛАВА VI

Норми стосовно оцінки активів та пасивів, технічних резервів, власних фондів, необхідного платоспроможного капіталу, мінімального необхідного капіталу та інвестування

Секція 1

Оцінка активів та пасивів

Стаття 75

Оцінка активів та пасивів

1. Держави-члени повинні забезпечити, якщо не встановлено інакше, щоб страхові та перестраховальні організації оцінювали активи та пасиви наступним чином:

(a) активи повинні оцінюватись на основі суми, на яку вони можуть обмінюватись між обізнаними сторонами в рамках угоди між незалежними партнерами;

(b) пасиви повинні оцінюватись на суму, на яку вони можуть бути переведені або урегульовані, між обізнаними сторонами в рамках угоди між незалежними партнерами.

Оцінюючи пасиви відповідно до підпункту (b), жодне коригування, враховуючи власне кредитне положення страхової чи перестраховальної організації, не повинно відбуватись.

2. Комісія повинна прийняти заходи для встановлення методів та формул щодо визначення активів та пасивів, як встановлено в частині 1.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті згідно з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Секція 2

Норми стосовно технічних резервів

Стаття 76

Загальні положення

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові та перестраховальні організації запровадили технічні резерви всіх страхових та перестраховальних зобов'язань перед власниками полісів та бенефіціарами страхових чи перестраховальних угод.

2. Обсяг технічних резервів повинен відповідати поточній сумі, яку страхові чи перестраховальні організації змушені будуть сплатити, в разі якщо вони передадуть власні страхові та перестраховальні зобов'язання іншій страховій чи перестраховальній організації.

3. Розрахунок технічних резервів повинен використовувати та узгоджуватись з інформацією, отриманою від фінансових ринків, та загально доступними даними стосовно гарантійних ризиків (ринкова узгодженість).

4. Технічні резерви повинні розраховуватись в розважливий, достовірний та об'єктивний спосіб.

5. Слідуючи нормам, встановленим в частинах 2, 3 і 4, та беручи до уваги норми, встановлені в частині 1 статті 75, розрахунок технічних резервів повинен проводитись згідно зі статтями з 77 по 82 та 86.

Стаття 77

Розрахунок технічних резервів

1. Вартість технічних резервів повинна дорівнювати сумі найкращої оцінки та маржі ризику, як встановлено в частинах 2 та 3.

2. Найкраща оцінка повинна відповідати ймовірно визначеній середній величині майбутнього руху грошової маси, беручи до уваги часову цінність грошей (очікувана поточна вартість майбутніх грошових потоків), використовуючи відповідну безризикову процентну ставку терміновості.

Розрахунок найкращої оцінки повинен базуватись на найновішій і достовірній інформації та реалістичних припущеннях, і повинен відбуватись з використанням адекватних, доречних та релевантних актуарних і статистичних методів.

При проектуванні руху грошової маси, що використовується для розрахунку найкращої оцінки, до уваги необхідно брати притік та відтік грошової маси, необхідних для дотримання страхових та перестраховальних зобов'язань протягом усього терміну їх дії.

Найкраща оцінка повинна розраховуватись сумарно, без відрахування суми, отриманої від перестраховальних угод та спеціалізованих фінансових структур. Ці суми повинні розраховуватись окремо, згідно зі статтею 81.

3. Маржа ризику повинна бути такою, щоб гарантувати, що вартість технічних резервів є еквівалентом суми, яку очікувано вимагали б від страхових та перестраховальних організацій для прийняття та виконання страхових та перестраховальних зобов'язань.

4. Страхові та перестраховальні організації повинні оцінювати найкращу оцінку та маржу ризику окремо.

Проте, якщо майбутній рух готівкових грошей, пов'язаний із страховими та перестраховальними зобов'язаннями, може достовірно повторюватись, використовуючи фінансові інструменти, для яких достовірна ринкова вартість є визначеною, ціна технічних резервів, пов'язаних із майбутнім рухом готівкових грошей, повинна бути визначена на основі ринкової вартості цих фінансових інструментів. В такому випадку, окремий розрахунок найкращої оцінки та маржі ризику не є обов'язковим.

5. Якщо страхові та перестраховальні організації розраховують найкращу оцінку та маржу ризику окремо, маржа ризику повинна розраховуватись шляхом визначення вартості забезпечення прийнятих власних фондів, що дорівнює необхідному платоспроможному капіталу, яка є необхідною для дотримання страхових та перестраховальних зобов'язань протягом всього терміну їх дії.

Тариф, що використовується при визначенні вартості забезпечення прийнятих власних фондів (значення відсоткової вартості капіталу), повинен бути однаковим для всіх страхових та перестраховальних організацій та періодично переглядатись.

Значення процентної вартості капіталу повинно дорівнювати вартості додаткового тарифу, перевищувати безризикову процентну ставку, яку страхова чи перестраховальна організація прийняла б, володіючи власними прийнятними фондами, як встановлено в секції 3, та бути рівнозначним необхідному платоспроможному капіталу, необхідного для дотримання страхових та перестраховальних зобов'язань протягом терміну дії цих зобов'язань.

Стаття 78

Інші елементи, на які потрібно зважати при розрахунку технічних резервів

В доповнення до статті 77, при розрахунку технічних резервів, страхові та перестраховальні організації повинні брати до уваги наступне:

- (1) усі збитки, яких доведеться зазнати, обслуговуючи страхові та перестраховальні зобов'язання;
- (2) інфляція, включаючи витратну та збиткову інфляцію;
- (3) усі виплати власникам полісів та бенефіціарам, включаючи майбутні дискреційні бонуси, які очікуються від страхових та перестраховальних організацій, незалежно від того, чи були ці виплати гарантовані згідно договору, за винятком тих виплат, які підпадають під частину 2, статті 91.

Стаття 79

Оцінювання фінансових гарантій та прав, включених в договори зі страхування та перестраховування

Розраховуючи технічні резерви, страхові та перестраховальні організації повинні брати до уваги ціну фінансових гарантій та прав, включених в страховий чи перестраховальний поліс.

Усі припущення страхових та перестраховальних організацій стосовно імовірності того, що власники полісів користуватимуться правами при їх втраті та відмові від них, повинні бути реалістичними та базуватись на актуальній та достовірній інформації. Припущення повинні враховувати, прямо чи опосередковано, вплив, який майбутні зміни фінансових та нематеріальних умов можуть мати на користування цими правами.

Стаття 80

Сегментація

Страхові та перестраховальні організації повинні розділити власні страхові та перестраховальні зобов'язання на однорідні групи ризику, та, як мінімум, по видах діяльності при розрахунку технічних резервів.

*Стаття 81***Кошти, отримані з договорів перестрахування та спеціалізованих фінансових структур**

Підрахунок страховими та перестраховальними організаціями коштів, отриманих від договорів перестрахування та спеціалізованих фінансових структур, повинен погоджуватись із статтями з 76 по 80.

Підраховуючи кошти, отримані від договорів перестрахування та спеціалізованих фінансових структур, страхові та перестраховальні організації повинні враховувати різницю в часі між отриманими коштами та прямими платежами.

Результати підрахунку повинні коригуватись для врахування очікуваних втрат, зумовлених дефолтом контрагента. Це коригування повинне базуватись на оцінці можливості дефолту контрагента та середніх втрат при цьому (втрати у випадку дефолту).

*Стаття 82***Якість даних та використання приблизних значень, включаючи індивідуальний підхід, для технічних резервів**

Держави-члени повинні гарантувати, що внутрішні процеси та процедури страхових та перестраховальних організацій знаходяться на відповідному рівні для забезпечення відповідності, повноти та точності розрахунку технічних резервів.

Якщо, за особливих обставин, страхові та перестраховальні організації мають недостатньо інформації для застосування певного актуарного методу до групи або підгрупи власних страхових чи перестраховальних зобов'язань, або коштів, отриманих від договорів перестрахування та спеціалізованих фінансових структур, відповідні приблизні значення, включаючи підхід в індивідуальному порядку, можуть використовуватись при розрахунку найкращої оцінки.

*Стаття 83***Порівняння з аналізом**

Процеси та процедури страхових та перестраховальних організацій повинні знаходитись на відповідному рівні для гарантування того, що найкращі оцінки та коригування, які лежать в основі розрахунку найкращих оцінок, регулярно порівнюються з аналізом.

Якщо порівняння встановлює систематичне відхилення між аналізом та розрахунками найкращої оцінки страхових чи перестраховальних організацій, то дана організація повинна зробити відповідні коригування актуарних методів, що використовувались та/або зроблених припущень.

*Стаття 84***Відповідність рівня технічних резервів**

На вимогу наглядових органів, страхові та перестраховальні організації повинні довести відповідність рівня власних положень, як і придатність та обґрунтованість застосованих методів, та достовірність основних статистичних даних, що використовувались.

*Стаття 85***Збільшення технічних резервів**

У випадку, якщо розрахунок технічних резервів страхових та перестраховальних організацій не відповідає статтям з 76 по 83, наглядові органи можуть вимагати від страхових та перестраховальних організацій збільшити суму технічних резервів, щоб вони відповідали рівню, визначеному, відповідно до цих статей.

*Стаття 86***Вжиті заходи**

Комісія повинна вжити заходів для встановлення:

- (a) актуарних та статистичних методологій для визначення найкращої оцінки, зазначеної в частині 2, статті 77;
- (b) відповідної безризикової процентної ставки терміновості, використаної для розрахунку найкращої оцінки, зазначеної в частині 2 статті 77;
- (c) обставин, за яких технічні резерви розраховуються як єдине ціле, або як сума найкращої оцінки та маржі ризику, та методів, які використовуватимуться у випадку, якщо технічні резерви розраховуються як єдине ціле;
- (d) методів та припущень для розрахунку маржі ризику, включаючи визначення розміру власних прийнятних фондів, необхідних для дотримання страхових та перестраховальних зобов'язань та калібрування значення відсоткової вартості капіталу;
- (e) видів діяльності, на основі яких страхові та перестраховальні зобов'язання повинні бути розподілені на групи з метою розрахунку технічних резервів;
- (f) відповідних стандартів стосовно забезпечення відповідності, повноти та точності даних, що використовуються при розрахунку технічних резервів, та особливих обставин, за яких доречним було б використання приблизних значень, включаючи підхід в індивідуальному порядку, при розрахунку найкращої оцінки;

- (g) методологій для розрахунку врегулювання дефолту контрагента, зазначеного в статті 81, призначених для покриття очікуваних збитків у зв'язку дефолтом контрагента;
- (h) у разі доцільності, спрощені методи та технології для розрахунку технічних резервів, з метою гарантування того, що актуарні та статистичні методи, зазначені в підпунктах а та d пропорційні характеру, ступеню та складності ризиків, що підтримуються страховими та перестраховальними організаціями, включаючи підконтрольні страхові та перестраховальні організації.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом доповнення її, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеною в частині 3, статті 301.

Секція 3

Власні фонди

Підсекція 1

Визначення власних фондів

Стаття 87

Власні фонди

Власні фонди охоплюють суму всіх основних фондів, зазначених в статті 88 та додаткових власних фондів, зазначених в статті 89.

Стаття 88

Основні власні фонди

Основні власні фонди складаються з наступних пунктів:

- (1) перевищення активів над пасивами, визначене згідно зі статтею 75 та секцією 2;
- (2) залучені пасиви.

Надлишок, зазначений в підпункті 1, повинен бути скорочений за рахунок власних цінних паперів, які має страхова чи перестраховальна організація.

Стаття 89

Додаткові власні фонди

1. Додаткові власні фонди складаються з пунктів, відмінних від пунктів основних власних фондів, які можуть використовуватись для покриття втрат.

Додаткові власні фонди можуть включати наступні пункти, за умови, що вони не є частиною основних власних фондів:

- (a) несплачена частина акціонерного капіталу чи початкові кошти, що не використовувались;
- (b) кредитні листи та гарантійні листи;
- (c) будь-які інші юридично обов'язкові платежі, отримані страховими чи перестраховальними організаціями.

У випадку спільного зв'язку з перемінними внесками, додаткові власні фонди можуть також включати будь-які наступні претензії, які цей зв'язок може мати проти його членів через звернення до додаткових внесків, протягом наступних 12 місяців.

2. Якщо один з пунктів додаткових власних фондів був внесений на поточний рахунок або використовувався, він повинен вважатися активом та припиняє бути частиною пунктів додаткових власних фондів.

Стаття 90

Схвалення додаткових власних фондів наглядовими органами

1. Розмір додаткових власних фондів, на який потрібно звертати увагу при визначенні власних фондів, є предметом попереднього схвалення наглядовими органами.

2. Розмір, визначений для кожного пункту додаткових власних фондів, повинен відображати здатність поглинати збитки цього пункту та ґрунтуватись на розважливих та реалістичних припущеннях. Якщо пункт додаткових власних фондів має фіксоване номінальне значення, розмір цього пункту повинен дорівнювати його номінальному значенню, якщо він адекватно відображає здатність поглинати збитки.

3. Наглядові органи повинні схвалити один з двох наступних пунктів:

- (a) грошовий розмір для кожного пункту додаткових власних фондів;
- (b) метод визначення розміру кожного пункту додаткових власних фондів, у випадку чого, схвалення наглядовими органами розміру, визначеного відповідно до цього методу, повинно надаватись на визначений період часу.

4. В основу схвалення кожного пункту додаткових власних фондів наглядові органи закладають оцінку:

- (a) статусу контрагентів, стосовно їх здатності та готовності платити;
- (b) вірогідності стягнення коштів, беручи до уваги юридичну форму пункту, так і будь-якої ситуації, яка заважала б успішній сплаті цього пункту чи його використанню;

(с) будь-якої інформації про результати попередніх внесків коштів, які страхові та перестраховальні організації проводили для додаткових власних фондів, за умови, що ця інформація може з достовірністю використовуватись для визначення очікуваних прибутків від майбутніх внесків.

Стаття 91

Резервні фонди

1. Резервні фонди накопичують прибутки, які не були доступними для виплат власникам полісів та бенефіціарам.
2. Схвалені національним законодавством, резервні фонди вже не вважаються страховими чи перестраховальними пасивами, за умови, що вони відповідають критеріям, встановленим в частині 1, статті 94.

Стаття 92

Вжиті заходи

1. Комісія повинна затвердити заходи для визначення:
 - (a) критеріїв схвалення наглядовими органами, відповідно до статті 90;
 - (b) ставлення до співучасті, в розумінні третього пункту, частини 2, статті 212, у фінансових та кредитних установах за рахунок встановлення власних фондів.
Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3, статті 301.
2. Співучасть у фінансових та кредитних інститутах, як зазначено в частині 1(b) включає наступне:
 - (a) співучасть страхових та перестраховальних організацій в:
 - (i) кредитних інститутах та фінансових інститутах, в розумінні частин 1 та 5, статті 4 Директиви 2006/48/ЄС,
 - (ii) інвестиційних компаніях, відповідно до підпункту 1, частини 1, статті 4 Директиви 2004/39/ЄС;
 - (b) підпорядковані вимоги та інструменти, зазначені в статті 63 та частині 3 статті 64 Директиви 2006/48/ЄС, якими страхові та перестраховальні організації володіють відносно суб'єктів, визначених в підпункті (a) цієї частини, в яких вони є співучасниками.

Підсекція 2

Визначення власних фондів

Стаття 93

Ознаки та властивості класифікації власних фондів на рівні

1. Пункти власних фондів класифікуються на три рівні. Класифікація цих фондів залежить від того, чи є вони основними фондами чи додатковими, та наступних ознак:
 - (a) пункт фонду є доступним, або може бути залученим на вимогу, як для повного покриття втрат безперервної діяльності, так і у випадку припинення діяльності. (постійна готовність);
 - (b) у випадку ліквідації, загальна сума фонду стає доступною для покриття втрат, проте у виплаті власникам відмовлено доки усі інші зобов'язання, включаючи страхові та перестраховальні зобов'язання перед власниками полісів та бенефіціарами страхових та перестраховальних договорів, не будуть виконані (підпорядкування).
2. Оцінюючи ознаки пунктів фондів, встановлені в підпунктах (a) та (b) частини 1, на даний момент та в майбутньому, слід приділити належну увагу терміну пункту фондів, зокрема чи є пункт датованим чи ні. Якщо пункт власного фонду є датованим, потрібно розглянути відносний термін дії цього пункту порівняно з терміном дії страхових та перестраховальних зобов'язань організації. (достатній термін дії).

В доповнення необхідно розглянути наступні ознаки:

- (a) чи є даний пункт звільнений від умов та пільг для відшкодування номінальної суми (відсутність пільг для відшкодування);
- (b) чи є даний пункт звільнений від обов'язкових фіксованих платежів (відсутність обов'язкових витрат на обслуговування);
- (c) чи є даний пункт під заставою (відсутність застави).

Стаття 94

Основні критерії класифікації на рівні

1. Пункти основних власних фондів відповідають рівню 1, якщо вони по суті відповідають ознакам, встановленим в пункті (a) та (b), частини 1, статті 93, зважаючи на властивості, встановлені в частині 2, статті 93.
2. Пункти основних власних фондів відповідають рівню 2, якщо вони по суті відповідають ознакам, встановленим в пункті (b), частини 1, статті 93, зважаючи на властивості, встановлені в частині 2, статті 93.

Пункти додаткових власних фондів відповідають рівню 2, якщо вони по суті відповідають ознакам, встановленим в пункті (а) та (b), частини 1, статті 93, зважаючи на властивості, встановлені в частині 2, статті 93.

3. Всі інші пункти основних та додаткових фондів, які не відповідають частинам 1 та 2, відносяться до рівня 3.

Стаття 95

Класифікація власних фондів на рівні

Держави-члени повинні гарантувати, що страхові та перестраховальні організації розподілять власні фонди по рівнях, на основі критеріїв, встановлених в статті 94.

Для цих цілей страхові та перестраховальні організації повинні в разі доцільності посилатися на список пунктів власних фондів, зазначений в пункті а, частини 1, статті 97.

Якщо даний пункт власних фондів не занесений до цього списку, він повинен оцінюватись та класифікуватись страховими та перестраховальними організаціями, згідно з першою частиною. Дана класифікація є предметом затвердження наглядовими органами.

Стаття 96

Класифікація спеціальних страхових пунктів власних фондів

Без шкоди статтям 95 та пункту а, частини 1, статті 97, для потреб даної Директиви застосовується наступна класифікація:

- (1) надлишкові фонди, які підпадають під частину 2 статті 91, відносяться до рівня 1;
- (2) кредитні та гарантійні листи, якими керує по довіреності на користь страхових кредиторів довірена особа, та, які надані кредитними установами згідно з Директивою 2006/48/ЄС, відносяться до рівня 2;
- (3) будь-які наступні вимоги, які спільні асоціації судновласників зі змінними внесками для страхування виключно ризиків, перерахованих в класах 6, 12, та 17 частини А додатку I, можуть мати до своїх членів через звернення до додаткових внесків протягом наступних 12 місяців, відносяться до рівня 2.

Згідно з частиною 2 статті 94, будь-які наступні вимоги, які спільні асоціації судновласників зі змінними внесками для страхування виключно ризиків, перерахованих в класах 6, 12, та 17 частини А додатку I, можуть мати до своїх членів через звернення до додаткових внесків протягом наступних 12 місяців, та, які не підпадають під підпункт 3 першого пункту відносяться до рівня 2, якщо вони по суті мають ознаки, встановлені в пунктах (а) та (b), частини 1, статті 93, беручи до уваги властивості, встановлені в частині 2 статті 93.

Стаття 97

Вжиті заходи

1. Комісія повинна затвердити заходи, що встановлюють:

- (a) список пунктів власних фондів, включаючи ті, що зазначені в статті 96, які відповідають критеріям, встановленим в статті 94, що містить точний опис властивостей кожного пункту власних фондів, який визначає його рівень згідно класифікації;
- (b) методи наглядових органів по затвердженню оцінювання та рівня класифікації пунктів власних фондів, що не містяться в списку, зазначеному в підпункті (a).

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3, статті 301.

2. Комісія повинна регулярно переглядати та, в разі необхідності, оновлювати список, зазначений в пункті (a), частини 1, в світлі ринкового розвитку.

Підсекція 3

Відповідність власних фондів вимогам

Стаття 98

Відповідність вимогам та ліміти, що застосовуються до рівнів 1, 2 та 3

1. Як тільки досягнуто виконання необхідного платоспроможного капіталу, відповідні пункти фондів рівнів 2 та 3, стають об'єктом кількісних лімітів. Ці ліміти повинні бути такими, щоб забезпечити виконання принаймні наступних умов:

- (a) пропорційне відношення відповідних пунктів власних фондів рівня 1 перевищує одну третину від загальної суми відповідних власних фондів;
- (b) відповідна сума пунктів рівня 3 менше ніж одна третина загальної суми відповідних власних фондів.

2. Як тільки досягнуто виконання необхідного платоспроможного капіталу, сума пунктів основних власних фондів рівня 2, здатна покрити мінімальний необхідний капітал, стає об'єктом кількісних лімітів. Ці ліміти повинні бути такими, щоб забезпечити як мінімум таке пропорційне відношення, в якому пункти відповідних основних власних фондів рівня 1 перевищували б більше ніж на половину загальну суму відповідних основних власних фондів.

3. Відповідна сума власних фондів для покриття необхідного платоспроможного капіталу, встановленого в статті 100, повинна дорівнювати відповідній сумі рівня 1, відповідній сумі рівня 2 та відповідній сумі рівня 3.

4. Відповідна сума основних власних фондів для покриття мінімального необхідного капіталу, встановленого в статті 128, повинна дорівнювати відповідній сумі рівня 1, та відповідній сумі пунктів основних власних фондів рівня 2.

Стаття 99

Вжиті заходи

Комісія повинна затвердити заходи, що встановлюють:

- (a) кількісні ліміти, зазначені в частині 1 та 2 статті 98;
- (b) коригування, які необхідно зробити для відображення браку оборотоздатності цих пунктів власних фондів, що можуть бути використані лише для покриття втрат від зобов'язань відповідного класу або від специфічних ризиків (зарезервовані фонди).

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3, статті 301.

Секція 4

Необхідний платоспроможний капітал

Підсекція 1

Загальні положення для необхідного платоспроможного капіталу та використання стандартної формули або внутрішньої моделі для його визначення

Стаття 100

Загальні положення

Держави-члени повинні вимагати, щоб страхові та перестраховальні організації володіли відповідними власними фондами для покриття необхідного платоспроможного капіталу.

Необхідний платоспроможний капітал повинен підраховуватись або згідно із стандартною формулою в підсекції 2, або з використанням внутрішньої моделі, як встановлено в підсекції 3.

Стаття 101

Розрахунок необхідного платоспроможного капіталу

- 1. Необхідний платоспроможний капітал повинен розраховуватись згідно з частинами з 2 по 5.
- 2. Необхідний платоспроможний капітал повинен розраховуватись на припущенні, що організація

займатиметься діяльністю на постійній основі.

3. Необхідний платоспроможний капітал повинен бути відкалібрований таким чином, щоб гарантувати, що усі кількісно визначені ризики, якими займається страхова чи перестраховальна організація, брались до уваги. Вона повинна покривати як усі діючі види діяльності, так і нові, які очікують реєстрації протягом наступних 12 місяців. Що стосується діючих видів діяльності, вона повинна покривати лише непередбачені втрати.

Вона відповідає вартісній мірі ризику основних власних фондів страхової чи перестраховальної організації, яка є 99,5% рівнем впевненості на період одного року.

4. Необхідний платоспроможний капітал повинен покривати принаймні наступні ризики:

- (a) гарантійний ризик, не пов'язаний із життям;
- (b) гарантійний ризик життя;
- (c) гарантійний ризик здоров'я;
- (d) ринковий ризик;
- (e) кредитний ризик;
- (f) операційний ризик.

Операційний ризик, як зазначено в підпункті (f) першого пункту, включає нормативно-правовий ризик та виключає ризики від прийняття стратегічних рішень та ризики втрати ділової репутації.

5. Розраховуючи необхідний платоспроможний капітал, страхові та перестраховальні організації повинні брати до уваги вплив технічних прийомів зменшення ризику, за умови, що кредитний ризик та усі інші ризики, через використання таких технологій, належним чином будуть відображені у необхідному платоспроможному капіталі.

Стаття 102

Частота розрахунків

1. Страхові та перестраховальні організації повинні вираховувати необхідний платоспроможний капітал щонайменше один раз на рік та доповідати результати розрахунку наглядовим органам.

Страхові та перестраховальні організації повинні володіти відповідними власними фондами, які покривають останній повідомлений необхідний платоспроможний капітал.

Страхові та перестраховальні організації повинні контролювати розмір відповідних власних фондів та необхідний платоспроможний капітал на постійній основі.

Якщо ступінь ризику страхової чи перестраховальної організації істотно відхиляється від останнього повідомленого необхідного платоспроможного капіталу, то дана організація повинна без зволікання перерахувати останній повідомлений необхідний платоспроможний капітал та доповісти його наглядовим органам.

2. Якщо є підстави вважати, що ступінь ризику страхової чи перестраховальної організації змінився в значній мірі від дати останнього повідомленого необхідного платоспроможного капіталу, наглядові органи можуть вимагати від даної організації перерахувати необхідний платоспроможний капітал.

Підсекція 2

Стандартна формула необхідного платоспроможного капіталу

Стаття 103

Структура стандартної формули

Необхідний платоспроможний капітал, вирахований на основі стандартної формули, є сумою наступних пунктів:

- (a) базового необхідного платоспроможного капіталу, як встановлено в статті 104;
- (b) об'єму капіталу, необхідного для операційного ризику, як встановлено в статті 107;
- (c) результату коригування здатності технічних резервів та відкладених податків покривати витрати, як встановлено в статті 108.

Стаття 104

Модель базового необхідного платоспроможного капіталу

1. Базовий необхідний платоспроможний капітал повинен включати індивідуальні елементи ризику, зібрані в єдине ціле, згідно з підпунктом 1 додатку IV.

Він складається щонайменше з наступних ступенів ризику:

- (a) гарантійного ризику, не пов'язаного із життям;
- (b) гарантійного ризику життя;
- (c) гарантійного ризику здоров'я;
- (d) ринкового ризику;
- (e) ризику дефолту контрагента.

2. Для потреб підпунктів (a), (b) та (c) частини 1, страхові та перестраховальні операції повинні бути віднесені до тих елементів гарантійного ризику, які найкраще відображають технічний характер гарантованих ризиків.

3. Коефіцієнти кореляції сукупності елементів ризику, зазначених в частині 1, та калібрування вимог щодо капіталу для кожного модуля ризику, становлять сукупний необхідний платоспроможний капітал, який узгоджується із принципами, встановленими в статті 101.

4. Кожен елемент ризику, зазначений в частині 1, повинен бути відкалібрований із застосуванням економічної вартості ризику з рівнем впевненості 99,5 % на період одного року.

В разі доцільності, потрібно зважати на впливи диверсифікації при моделюванні кожного модуля ризику.

5. Такі ж моделі та специфікації елементів ризику повинні застосовуватись для усіх страхових та перестраховальних організацій, як стосовно базового необхідного платоспроможного капіталу так і будь-яких спрощених розрахунків, як встановлено в статті 109.

6. Що стосується ризиків внаслідок катастроф, географічних характеристик, в разі доцільності, можна застосовувати розрахунок елементів гарантійного ризику життя, майна та здоров'я.

7. Страхові та перестраховальні організації можуть, в межах структури стандартної формули, замінити ряд її параметрів параметрами, специфічними для даної організації, при розрахунку елементів гарантійного ризику життя, майна та здоров'я, що є предметом затвердження наглядовими органами.

Такі параметри можуть бути відкалібровані на основі внутрішніх даних цієї організації, або даних, які безпосередньо стосуються операцій даної організації, із використанням стандартизованих методів.

При наданні затвердження наглядові органи повинні перевірити повноту, точність та відповідність використаних даних.

Стаття 105

Розрахунок базового необхідного платоспроможного капіталу

1. Базовий необхідний платоспроможний капітал розраховується згідно з частинами з 2 по 6.

2. Елемент гарантійного ризику, не пов'язаного із життям повинен відображати ризик внаслідок не пов'язаних із життям страхових зобов'язань, відносно небезпек та способів, які застосовують при веденні справ.

Він також повинен враховувати похибку в результатах страхових та перестраховальних організацій, що мають відношення як до існуючих страхових та перестраховальних зобов'язань, так і до нових видів діяльності, які очікують реєстрації протягом наступних 12 місяців.

Він повинен розраховуватись, згідно з підпунктом 2 додатку, як поєднання вимог щодо капіталу щонайменше для наступних субелементів:

- (a) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок коливання періоду, частоти та важкості застрахованих подій, та у виборі часу і врегулюванні вимог (не пов'язаний із життям преміальний та резервний ризик);

(b) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань внаслідок значної похибки ціноутворюючого та резервного припущень, пов'язаних з надзвичайними та винятковими подіями (ризик катастрофи, не пов'язаний із життям).

3. Елемент гарантійного ризику життя повинен відображати ризик, який виникає в результаті страхових зобов'язань життя, відносно небезпек та способів, які застосовують при веденні бізнесу.

Він повинен розраховуватись, згідно з підпунктом 3 додатку IV, як поєднання вимог щодо капіталу принаймні для наступних субелементів:

(a) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості відсотка смертності, якщо збільшення відсотка смертності призводить до підвищення вартості страхових зобов'язань (ризик смертності);

(b) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості відсотка смертності, якщо зменшення відсотка смертності призводить до підвищення вартості страхових зобов'язань (ризик довголіття);

(c) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості недієздатності, хвороби та відсотка смертності (ризик недієздатності-смертності);

(d) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості витрат, взятих на себе згідно обслуговуючих страхових чи перестраховальних договорів (ризик вартості життя);

(e) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості частоти перегляду щорічного доходу, зумовлених змінами в правовій сфері або стані здоров'я застрахованої особи (ризик перегляду);

(f) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні чи нестійкості частоти втрати, скасування, відновлення чи відмови від страхового поліса (ризик втрати);

(g) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань внаслідок значної похибки ціноутворюючого та резервного припущень, пов'язаних з надзвичайними чи нерегулярними подіями (життєво-катастрофічний ризик).

4. Елемент страхування ризику здоров'я повинен відображати ризик, який виникає в результаті гарантування страхових зобов'язань стосовно здоров'я, незалежно від того, надається він на подібній технічній базі що й для страхування життя чи ні, стосовно небезпек та способів, які застосовують при веденні бізнесу.

Він повинен покривати щонайменше наступні ризики:

(a) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок змін в рівні, тенденції чи нестійкості витрат, взятих на себе згідно обслуговуючих страхових чи перестраховальних договорів (ризик вартості життя);

(b) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань, внаслідок нестійкості в часі, частоті та серйозності застрахованих випадків, а також в часі та вартості врегулювання вимог під час виділення резервів на їх покриття;

(c) ризик втрат або несприятливих змін у вартості страхових зобов'язань внаслідок значної похибки ціноутворюючого та резервного припущень, пов'язаних зі спалахом масштабних епідемій та нагромадження ризиків за таких надзвичайних обставин.

5. Елемент ринкового ризику повинен відображати ризик, який виникає внаслідок рівня чи нестійкості ринкових цін фінансових інструментів, які мають вплив на розмір активів та пасивів організації. Він повинен належним чином вказувати на незбіг активів і пасивів за строками погашення, зокрема стосовно їх тривалості.

Він повинен розраховуватись, згідно з підпунктом 4 додатку IV, як поєднання вимог щодо капіталу щонайменше для наступних субелементів:

(a) чутливість розміру активів, пасивів та фінансових інструментів до змін в терміновості розміру процентної ставки, або в нестійкості розмірів процентної ставки (ризик розміру процентної ставки);

(b) чутливість розміру активів, пасивів та фінансових інструментів до змін в рівні та нестійкості ринкових цін на акції (акційний ризик);

(c) чутливість розміру активів, пасивів та фінансових інструментів до змін в рівні чи нестійкості ринкових цін на нерухомість (ризик нерухомості);

(d) чутливість розміру активів, пасивів та фінансових інструментів до змін в рівні чи нестійкості кредитного спреду над строковістю безризикової процентної ставки (ризик спреду);

(e) чутливість розміру активів, пасивів та фінансових інструментів до змін в рівні чи нестійкості обмінного курсу валют (валютний ризик);

(f) додатковий ризик для страхових чи перестраховальних організацій, пов'язаний або з браком диверсифікації в портфелі активів або значним піддаванням ризику дефолту одним емітентом цінних паперів або групою пов'язаних емітентів (ринковий ризик концентрації).

6. Елемент ризику дефолту контрагента повинен відображати можливі втрати, у зв'язку з несподіваним дефолтом, або погіршенням кредитного положення, контрагентів або дебіторів страхових чи перестраховальних організацій протягом наступних 12 місяців. Елемент ризику дефолту контрагента повинен охоплювати договори зменшення ризику, такі як перестраховальні домовленості, конверсію кредитів та активів у ліквідні цінні папери та похідні цінні папери та дебіторську заборгованість фінансових посередників, так і будь-які інші кредитні ризики, не включені в елемент ризику спреду. Він повинен враховувати належним чином додаткове або інше забезпечення, отримане страховою чи перестраховальною організацією або за її рахунок, та ризики, пов'язані з цим.

Для кожного контрагента елемент ризику дефолту повинен враховувати загальний рівень піддавання ризику даної страхової чи перестраховальної організації відносно цього контрагента, незалежно від правової форми його договірних зобов'язань цієї організації.

Стаття 106

Розрахунок елементу акційного ризику: механізм симетричного коригування

1. Елемент акційного ризику, вирахований згідно із стандартною формулою, повинен включати симетричне коригування величини акційного капіталу, використаного для покриття ризиків, які виникають внаслідок змін рівня цін на акції.

2. Симетрично відкоригована стандартна величина акційного капіталу, відкалібрована згідно з частиною 4 статті 104, покриваючи ризики, які виникають внаслідок змін рівня цін на акції, повинна базуватись на функції поточного рівня відповідного індексу акцій та середньозваженого рівня цього індексу. Середньозважений рівень повинен розраховуватись через відповідний період часу, який має бути однаковим для всіх страхових та перестраховальних організацій.

3. Симетрично відкоригована стандартна величина акційного капіталу, яка покриває ризик, що виникає внаслідок змін рівня цін на акції, не повинна мати наслідком застосування величини акційного капіталу, яка на 10 відсоткових пунктів нижча або на 10 відсоткових пунктів вища ніж стандартна величина акційного капіталу.

Стаття 107

Вимоги щодо капіталу при операційному ризику

1. Вимоги щодо капіталу при операційному ризику повинні відображати операційні ризики, за умови, що вони вже не відображені в модулях ризику, зазначених в статті 104. Ці вимоги повинні бути відкалібровані згідно з

частиною 3 статті 101.

2. Що стосується договорів страхування життя, якщо інвестиційний ризик беруть на себе власники полісів, розрахунок вимог щодо капіталу при операційному ризику повинен враховувати розмір щорічних втрат, понесених за рахунок цих страхових зобов'язань.

3. Що стосується страхових та перестраховальних операцій, відмінних від тих, що зазначені в частині 2, розрахунок вимог щодо капіталу при операційному ризику повинен враховувати розмір цих операцій стосовно зароблених премій та технічних резервів, яких дотримуються згідно із страховими та перестраховальними зобов'язаннями. В такому випадку, вимоги щодо капіталу при операційних ризиках не повинні перевищувати 30% базового необхідного платоспроможного капіталу відносно цих страхових та перестраховальних операцій.

Стаття 108

Коригування здатності покривати втрати технічних резервів та відстрочених податків

Коригування, зазначене в пункті (с) статті 103, здатності покривати втрати технічних резервів та відстрочених податків повинно відображати потенційне відшкодування непередбачених витрат шляхом одночасного зменшення технічних резервів або відстрочених податків, чи поєднанням обох.

Коригування повинно враховувати ефект зменшення ризику за рахунок майбутніх побічних прибутків від страхових договорів, за умови, що страхові та перестраховальні організації можуть встановити, що зменшення таких прибутків може бути використаним для покриття непередбачених втрат при їх виникненні. Ефект зменшення ризику за рахунок майбутніх побічних прибутків не повинен перевищувати суму технічних резервів та відстрочених податків відносно цих майбутніх побічних прибутків.

Для потреб другої частини, розмір майбутніх побічних прибутків за несприятливих обставин повинен дорівнювати розміру цих прибутків відповідно до основних припущень при розрахунку найкращої оцінки.

Стаття 109

Спрощення в стандартній формулі

Страхові та перестраховальні організації можуть застосовувати спрощений розрахунок для специфічного субелементу чи елементу ризику, якщо тип, ступінь та складність ризиків, з якими вони мають справу, виправдовують це, та якщо непропорційно було б вимагати від усіх страхових та перестраховальних організацій застосовувати стандартизований розрахунок.

Спрощені розрахунки повинні бути відкалібровані згідно з частиною 3 статті 101.

*Стаття 110***Істотне відхилення від припущень, оснований на стандартній формулі розрахунку**

В разі недоцільності розрахунку необхідного платоспроможного капіталу відповідно до стандартної формули, як встановлено в підсекції 2, якщо ступінь ризику даної страхової чи перестраховальної організації істотно відхиляється від припущень, оснований на стандартній формулі розрахунку, наглядові органи можуть, шляхом прийняття рішення, що встановлює причини, вимагати від даної організації замінити ряд параметрів, які використовують в стандартній формулі розрахунку, параметрами, специфічними для даної організації при розрахунку гарантованих елементів ризику життю, майну та здоров'ю, як встановлено в частині 7 статті 104. Ці специфічні параметри повинні розраховуватись таким способом, щоб гарантувати, що організація дотримується частини 3 статті 101.

*Стаття 111***Вжиті заходи**

1. Для гарантування того, що застосовується однаковий підхід до всіх страхових та перестраховальних організацій, розрахунок необхідного платоспроможного капіталу на основі стандартної формули, або щодо врахування ринкового розвитку, Комісія повинна прийняти заходи з метою забезпечення:

- (a) стандартної формули, згідно із статтями 101 та з 103 по 109;
- (b) будь-яких необхідних субмодулів для покриття більш точних ризиків, які підпадають під модулі відповідного ризику, зазначені в статті 104, та будь-яких наступних поновлень;
- (c) методів, припущень та стандартних параметрів при розрахунку кожного модуля ризику чи субмодуля базового необхідного платоспроможного капіталу, встановленого в статтях 104, 105 та 304, механізму симетричного коригування та відповідного періоду часу, вираженого в числі місяця, як зазначено в статті 106, та відповідного підходу щодо інтегрування методу, зазначеного в статті 304, необхідного платоспроможного капіталу, розрахованого відповідно до стандартної формули;
- (d) параметрів кореляції, включаючи, в разі необхідності, тих, що встановлені в додатку IV, та процедур для оновлення цих параметрів;
- (e) якщо страхові та перестраховальні організації використовують техніку зменшення ризику, методів та припущень, які застосовують для оцінки змін в степені ризику даної організації та коригування розрахунку необхідного платоспроможного капіталу;
- (f) якісних критеріїв, якими техніка зі зменшення ризику, зазначена в підпункті (e), повинна регулюватись для гарантування того, що ризик був ефективно переданий третій стороні;

- (g) методів та параметрів, які застосовують для оцінки вимог щодо капіталу при операційному ризику, встановленому в статті 107, відсоткове відношення, зазначене в частині 3 статті 107;
- (h) методів та коригування, які застосовують для відображення зменшених меж при диверсифікації ризику страховими чи перестраховальними організаціями, пов'язаними із зарезервованими фондами;
- (i) методу, який застосовується при розрахунку коригування здатності покривати втрати технічних резервів чи відстрочених податків, як встановлено в статті 108;
- (j) ряду стандартних параметрів в модулях гарантійних ризиків життя, майна та здоров'я, які можуть бути замінені на параметри, специфічні для даної організації, як встановлено в частині 7 статті 104;
- (k) стандартизованих методів, яку використовуються страховою чи перестраховальною організацією для розрахунку специфічних для даної організації параметрів, зазначених в підпункті (j), та будь-яких критеріїв, стосовно повноти, точності та відповідності використаних даних, яких необхідно дотримуватись для схвалення наглядовими органами;
- (l) спрощеного розрахунку, передбаченого специфічними субмодулями та модулями ризику, та критеріїв, яких страхові та перестраховальні організації, включаючи каптивні страхові та перестраховальні організації, повинні дотримуватись з метою отримання права на використання цих спрощень, як встановлено в статті 109;
- (m) підходів, які використовують стосовно пов'язаних організацій, в розумінні статті 212, щодо розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, зокрема розрахунку субмодуля акційного ризику, зазначеного в частині 5 статті 105, зважаючи на ймовірне зниження нестійкості вартості цих пов'язаних організацій, яке виникає внаслідок стратегічного типу цих інвестицій та впливу організації-учасника на ці пов'язані організації.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3, статті 301.

2. Комісія може приймати заходи, що встановлюють кількісні ліміти та відповідні критерії активів з метою адресації ризиків, які не покриваються певним субмодулем належним чином. Такі заходи повинні бути застосовані до активів, що покривають технічні резерви, за виключенням активів, які утримують для договорів страхування життя, якщо інвестиційний ризик беруть на себе власники полісів. Ці заходи повинні переглядатись Комісією в світлі розвитку стандартної формули та фінансових ринків.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

Підсекція 3
**Повна та часткова модель необхідного
платоспроможного капіталу**

Стаття 112

**Загальні положення для схвалення повної та часткової
внутрішньої моделі**

1. Держави-члени повинні гарантувати, що страхові чи перестраховальні організації можуть розраховувати необхідний платоспроможний капітал використовуючи повну або часткову внутрішню модель, схвалену наглядовими органами.
2. Страхові та перестраховальні організації можуть застосовувати часткову внутрішню модель для розрахунку одного або більше наступних пунктів:
 - (a) одного або більше модулів чи субмодулів ризику базового необхідного платоспроможного капіталу, як встановлено в статтях 104 та 105;
 - (b) вимог щодо капіталу при операційному ризику, як встановлено в статті 107;
 - (c) коригувань, зазначених в статті 108.

В доповнення, часткове моделювання може застосовуватись як до всієї діяльності страхових та перестраховальних організацій так і до одного або більше її видів.

3. У будь-якій заяві стосовно отримання схвалення, страхові та перестраховальні організації повинні навести, як мінімум, документальні докази того, що внутрішні моделі задовольняють вимоги, встановлені в статтях з 120 по 125.

Якщо заява на отримання схвалення стосується часткової внутрішньої моделі, вимоги, встановлені в статтях з 120 по 125 повинні бути пристосовані враховуючи обмежені рамки заяви стосовно моделі.

4. Наглядові органи повинні прийняти рішення стосовно заяви протягом 6 місяців після тримання повної заяви.
5. Наглядові органи повинні схвалити заяву, тільки якщо вони переконані, що системи страхової чи перестраховальної організації із визначення, вимірювання, моніторингу, керування та звітування ризиків є адекватними, та, зокрема, що внутрішня модель задовольняє вимоги, зазначені в частині 3.
6. Рішення наглядових органів відхилити заяву стосовно використання внутрішньої моделі повинне вказувати причини, на яких воно базується.

7. Після отримання схвалення наглядових органів стосовно застосування внутрішньої моделі, від страхових та перестраховальних організацій можуть шляхом рішення, що визначає причини, вимагати надати наглядовим органам приблизну оцінку необхідного платоспроможного капіталу, визначену згідно із стандартною формулою, як встановлено в підсекції 2.

Стаття 113

**Специфічні положення для схвалення часткових
внутрішніх моделей**

1. У випадку часткової внутрішньої моделі, схвалення наглядовими органами повинне надаватись лише якщо модель задовольняє вимоги, встановлені в статті 112, та наступні додаткові вимоги:
 - (a) причини обмежених рамок моделі в заяві належним чином були обгрунтовані організацією;
 - (b) підсумковий необхідний платоспроможний капітал більш точно відображає ступінь ризику організації, та зокрема задовольняє принципи, встановлені в підсекції 1;
 - (c) її проект є сумісним із принципами, встановленими в підсекції 1, для дозволу повної інтеграції часткової внутрішньої моделі в стандартну формулу необхідного платоспроможного капіталу.

2. Оцінюючи заяву на застосування часткової внутрішньої моделі, яка покриває лише окремі субмодулі специфічних модулів ризику, або деякі види діяльності страхової чи перестраховальної організації стосовно специфічних модулів ризику, чи включно обох, наглядові органи можуть вимагати від страхових та перестраховальних організацій подати реалістичний перехідний план розширення рамок моделі.

Перехідний план повинен встановлювати спосіб, яким страхові та перестраховальні організації планують розширяти межі моделі для інших субмодулів чи видів діяльності, з метою гарантування того, що модель включатиме переважну частину їхніх страхових операцій стосовно даного модуля специфічного ризику.

Стаття 114

Вжиті заходи

Комісія повинна прийняти заходи, що встановлюють:

- (1) процедуру, якої необхідно дотримуватись для схвалення внутрішньої моделі;

(2) адаптацію, якої необхідно дотримуватись для стандартів, встановлених в статтях з 120 по 125, з метою врахування обмежених рамок часткової внутрішньої моделі заяви.

Заходи, призначені для зміни незначних модулів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

Стаття 115

Політика зміни повних та часткових моделей

Як частина попереднього процесу схвалення внутрішньої моделі, наглядові органи повинні схвалити політику зміни моделі страхової чи перестраховальної організації. Страхові та перестраховальні організації можуть змінювати власну внутрішню модель згідно з цією політикою.

Політика включає специфікації другорядних та основних змін внутрішньої моделі.

Основні зміни внутрішньої моделі, як і зміни в політиці, повинні завжди бути предметом попереднього схвалення наглядовими органами, як встановлено в статті 112.

Другорядні зміни внутрішньої моделі не є предметом попереднього схвалення наглядовими органами, оскільки вони були зроблені відповідно до цієї політики.

Стаття 116

Обов'язки адміністративних, управлінських та наглядових органів

Адміністративні, управлінські та наглядові органи страхових та перестраховальних організацій повинні затвердити як заяву, призначену наглядовим органам, з метою схвалення внутрішньої моделі, зазначеної в статті 112, так і заяву стосовно будь-яких наступних основних змін цієї моделі.

Адміністративні, управлінські та наглядові органи є відповідальними за введення в дію систем, та які гарантували б, що внутрішня модель функціонує належним чином на постійній основі.

Стаття 117

Повернення до стандартної формули

Отримавши схвалення, згідно із статтею 112, страхові та перестраховальні організації не повинні повертатись до розрахунку всієї або лише частини необхідного платоспроможного капіталу відповідно до стандартної формули, як встановлено в підсекції 2, окрім належно обґрунтованих обставин, та, коли це є предметом схвалення наглядовими органами.

Стаття 118

Невідповідність внутрішньої моделі

1. Якщо після отримання схвалення наглядових органів стосовно використання внутрішньої моделі, страхові та перестраховальні організації припиняють виконувати вимоги, встановлені в статтях із 120 по 125, вони повинні без зволікання або представити наглядовим органам план відновлення виконання вимог протягом відповідного періоду часу, або довести, що вплив цієї невідповідності є нематеріальним.

2. У випадку, якщо страхові та перестраховальні організації провалили виконання плану, зазначеного в частині 1, наглядові органи можуть вимагати від страхових та перестраховальних організацій повернутись до розрахунку необхідного платоспроможного капіталу відповідно до стандартної формули, як встановлено в підсекції 2.

Стаття 119

Істотні відхилення від припущень, оснований на стандартній формулі розрахунку

Якщо проводити розрахунок необхідного платоспроможного капіталу відповідно до стандартної формули, як встановлено в підсекції 2, є недоцільним, тому що ступінь ризику даної страхової чи перестраховальної організації істотно відхиляється від припущень, оснований на стандартній формулі розрахунку, наглядові органи можуть шляхом прийняття рішення, що вказує причини, вимагати від даної організації використовувати внутрішню модель для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, або відповідних модулів ризику.

Стаття 120

Перевірка застосування

Страхові та перестраховальні організації повинні довести, що внутрішня модель широко застосовується та відіграє важливу роль у власній системі управління, зазначеній в статтях з 41 по 50, зокрема в:

- (a) своїй системі управління ризиком, як встановлено в статті 44 та процесі прийняття рішень;
- (b) оцінюванні економічного капіталу і його платоспроможності та процесах розподілу коштів, включаючи оцінювання, зазначене в статті 45.

В доповнення, страхові та перестраховальні організації повинні довести, що частота розрахунку необхідного платоспроможного капіталу із застосуванням внутрішньої моделі відповідає частоті, з якою вони застосовують власну внутрішню модель для інших цілей, врахованих в першій частині.

Адміністративні, управлінські та наглядові органи є відповідальними за гарантування існуючої доцільності проекту та операцій внутрішньої моделі, та за те, щоб внутрішня модель продовжувала належним чином відображати ступінь ризику даних страхових та перестраховальних організацій.

*Стаття 121***Статистичні стандарти якості**

1. Внутрішня модель та, зокрема, прогноз ймовірного розподілу доходів, що лежить в її основі, повинні задовольняти критерії, встановлені в частинах з 2 по 9.

2. Методи, які застосовують для розрахунку прогнозу ймовірного розподілу доходів, повинні базуватись на адекватних, відповідних та обґрунтованих актуарних та статистичних технічних прийомах та бути сумісними із методами, які застосовують для розрахунку технічних резервів.

Методи, які використовують для розрахунку можливості прогнозу розподілу доходів, повинні базуватись на актуальній та достовірній інформації та реалістичних припущеннях.

Страхові та перестраховальні організації повинні мати змогу підтвердити припущення, що лежать в основі їхньої внутрішньої моделі, наглядовим органам.

3. Дані, що застосовують для внутрішньої моделі повинні бути точні, повні та доречні.

Страхові та перестраховальні організації повинні поновлювати файли даних, які застосовують у прогнозі ймовірного розподілу доходів, щонайменше один раз на рік.

4. Для розрахунку можливості прогнозу ймовірного розподілу доходів не встановлений жоден особливий метод..

Незалежно від вибраного методу розрахунку, здатність внутрішньої моделі класифікувати ризик повинна бути достатньою для гарантування того, що вона широко застосовуватиметься та відіграватиме важливу роль в системі управління страхових та перестраховальних організацій, зокрема у власній системі управління ризиком і процесі прийняття рішень та в розподілі коштів, згідно із статтею 120.

Внутрішня модель повинна охоплювати усі матеріальні ризики, яким піддаються страхові та перестраховальні організації. Внутрішні моделі повинні охоплювати щонайменше ризики, встановлені в частині 4 статті 101.

5. Що стосується впливів диверсифікації, страхові та перестраховальні організації можуть враховувати у власній внутрішній моделі залежності категорії ризику, за умови, що наглядові органи переконані в тому, що система, яка застосовується для визначення цих ефектів диверсифікації, є адекватною.

6. Страхові та перестраховальні організації можуть враховувати вплив технічних прийомів зменшення ризику у власній внутрішній моделі, за умови, що кредитний ризик або інші ризики, які виникають внаслідок використання технічних прийомів зменшення ризику, належним чином відображені в цій внутрішній моделі.

7. Страхові та перестраховальні організації повинні

точно оцінити специфічні ризики, пов'язані із фінансовими гарантіями та будь-якими договірними правами, у власній внутрішній моделі, за умови, що вони є матеріальними. Вони також повинні оцінити ризики, пов'язані з власниками полісів та договірними правами, для страхових та перестраховальних організацій. З цією метою вони повинні враховувати вплив, який майбутні зміни фінансових та нефінансових умов можуть мати на дотримання цих прав.

8. У власній внутрішній моделі страхові та перестраховальні організації можуть враховувати майбутні управлінські заходи, які вони обґрунтовано вживатимуть у випадку специфічних обставин.

У випадку, встановленому в першому пункті, даній організації необхідно зважати на час, необхідний для виконання цих заходів.

9. У власній внутрішній моделі страхові та перестраховальні організації повинні враховувати усі виплати власникам полісів та бенефіціарам, які вони планують здійснити, незалежно від того, чи були ці виплати гарантовані договором.

*Стаття 122***Калібрування стандартів**

1. Страхові та перестраховальні організації можуть використовувати період часу чи заходи ризику, що відрізняються від встановлених в частині 3 статті 101, для цілей внутрішнього моделювання, за умови, що результати внутрішньої моделі можуть використовуватись цими організаціями для розрахунку необхідного платоспроможного капіталу способом, що гарантує власникам полісів та бенефіціарам рівень захисту, еквівалентний рівню, встановленому в статті 101.

2. В разі доцільності, страхові та перестраховальні організації повинні одержати необхідний платоспроможний капітал прямо із прогнозу ймовірного розподілу доходів, створеного на основі внутрішньої моделі цих організацій, із застосуванням вартісної міри ризику, встановленої в частині 3 статті 101.

3. Якщо страхові та перестраховальні організації не можуть одержати необхідний платоспроможний капітал прямо із можливості прогнозу розподілу доходів, створеного на основі внутрішньої моделі, наглядові органи можуть дозволити використання приблизних значень у процесі розрахунку необхідного платоспроможного капіталу, за умови, що ці організації можуть довести наглядовим органам що власникам полісів гарантований рівень захисту, який є еквівалентним рівню, передбаченому в статті 101.

4. Наглядові органи можуть вимагати від страхових та перестраховальних організацій перенести їхню внутрішню модель на відповідні контрольні портфелі активів та застосування припущень, що базуються скоріше на зовнішніх ніж внутрішніх даних, з метою перевірки того, що калібрування внутрішньої моделі та її специфікацій відповідають загальноприйнятій ринковій практиці.

*Стаття 123***Визначення прибутків та втрат**

Страхові та перестраховальні організації повинні щонайменше один раз на рік переглядати причини та джерела прибутків та втрат для кожного основного виду діяльності.

Вони повинні вказати, як поділ ризику на категорії, обраного у внутрішній моделі, пояснює причини та джерела прибутків та втрат. Поділ ризику на категорії та визначення прибутків та втрат повинні відображати ступінь ризику страхових та перестраховальних організацій.

*Стаття 124***Перевірка стандартів**

Страхові та перестраховальні організації повинні мати регулярний цикл перевірки моделі, що включає контроль функціонування внутрішньої моделі, перегляд існуючої відповідності її специфікацій та тестування цих результатів порівняно з досвідом.

Модель перевірки процесу повинна включати ефективний статистичний процес перевірки внутрішньої моделі, що дає змогу страховим та перестраховальним організаціям доводити наглядовим органам, що результати перевірки вимог щодо капіталу є відповідними.

Застосовані статистичні методи повинні перевіряти відповідність можливості прогнозу ймовірного розподілу коштів порівняно не лише з аналізом збитковості, але й з усіма матеріалами нових даних та пов'язаної з цим інформації.

Модель перевірки процесу повинна включати аналіз стабільності внутрішньої моделі та, зокрема, перевірку чутливості результатів внутрішньої моделі до зміни основних припущень. Вона також включає оцінювання точності, повноти та доцільності використання даних у внутрішній моделі.

*Стаття 125***Документація стандартів**

Страхові та перестраховальні організації повинні документувати структуру та операційні деталі власної внутрішньої моделі.

Документація повинна відповідати статтям з 120 по 124.

Документація повинна надавати детальну схему теорії, припущень та математичних і емпіричних баз, що лежать в основі внутрішньої моделі.

Документація повинна вказувати будь-які обставини, за яких внутрішня модель не працює ефективно.

Страхові та перестраховальні організації повинні документувати усі основні зміни у внутрішній моделі, як встановлено в статті 115.

*Стаття 126***Зовнішня модель та дані**

Використання моделі чи даних, одержаних від третьої сторони, не повинно вважатись обґрунтуванням для вилучення будь-яких вимог стосовно внутрішньої моделі, як встановлено в статтях з 120 по 125.

*Стаття 127***Вжиті заходи**

Комісія, з метою забезпечення узгодженого підходу до використання внутрішньої моделі у всьому Співтоваристві та поліпшення оцінювання ступеня ризику, управління діяльністю страхових та перестраховальних організацій, повинна вживати відповідні заходи відповідно до статей з 120 по 126.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

Секція 5

Мінімальний необхідний капітал*Стаття 128***Загальні положення**

Держави-члени повинні вимагати від страхових та перестраховальних організацій утримувати відповідні основні власні фонди для покриття мінімального необхідного капіталу.

*Стаття 129***Розрахунок мінімального необхідного капіталу**

1. Мінімальний необхідний капітал повинен розраховуватись відповідно до наступних принципів:

- (a) він повинен розраховуватись простим та зрозумілим методом, у спосіб, який би гарантував можливість аудиторської перевірки;
- (b) він повинен відповідати розміру основних власних фондів, відповідно до розміру яких страховим та перестраховальним організаціям було дозволено продовжувати власну діяльність, та нижче рівня яких власники полісів та бенефіціари зазнаватимуть неприпустимого рівня ризику;

- (c) лінійна функція, зазначена в частині 2, що використовується для розрахунку мінімального необхідного капіталу, повинна бути відкалібрована із застосуванням вартісної міри ризику основних власних фондів страхової чи перестраховальної організації з 85% рівнем впевненості на період одного року;
- (d) він повинен мати абсолютний нижній рівень:
- (i) EUR 2 200 000 для організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, включаючи кептивні страхові організації, за виключенням покриття усіх або деяких ризиків, включених в один із класів з 10 по 15, перерахованих в частині А додатку 1, у випадку чого він повинен становити не менше 3 200 000,
 - (ii) EUR 3 200 000 для організацій, що займаються страхуванням життя, включаючи підконтрольні страхові організації,
 - (iii) EUR 3 200 000 для перестраховальних організацій, окрім підконтрольних перестраховальних організацій, у випадку яких мінімальний необхідний капітал повинен бути не меншим EUR 1 000 000,
 - (iv) сума розмірів, встановлених в підпунктах (i) та (ii) для страхових організацій, як зазначено в частині 5 статті 73.

2. За умовами частини 3 мінімальний необхідний капітал повинен розраховуватись як лінійна функція цілої групи або підгрупи змінних величин: технічних резервів організації, прийнятих премій, капіталу, що знаходиться в групі ризику, відстрочених податків та адміністративних виплат. Змінні величини, що використовуються, повинні визначатись без врахування перестраховування.

3. Без шкоди пункту d частини 1, мінімальний необхідний капітал не повинен ні падати нижче 25% ні перевищувати 45% необхідного платоспроможного капіталу організації, розрахованого згідно з Главою VI, секції 4, підсекції 2 або 3, та включати будь-який додатковий капітал, визначений згідно із статтею 37.

Держави-члени повинні дозволяти наглядовим органам протягом періоду, який закінчується не пізніше 31 жовтня 2014, вимагати від страхової чи перестраховальної організації застосовувати відсоткове відношення, зазначене в першому пункті, виключно для необхідного платоспроможного капіталу підприємства, розрахованого відповідно до глави VI, секції 4, підсекції 2.

4. Страхові та перестраховальні організації повинні розраховувати мінімальний необхідний капітал щонайменше кожного кварталу та доповідати результати розрахунку наглядовим органам.

Якщо кожен з лімітів, зазначених в частині 3, визначає мінімальний необхідний капітал організації, організація повинна надати наглядовим органам інформацію, яка б дала можливість правильно зрозуміти причини цього.

5. Комісія повинна передати Європейському Парламенту та Комітету Європейських органів нагляду за діяльністю в області страхування та недержавного пенсійного забезпечення, який буде створено Рішенням Комісії 2004/9/ЄС³⁵ до 31 жовтня 2017, доповідь стосовно норм держав-членів та усталеної практики наглядових органів, прийнятих відповідно до частин з 1 по 4.

В доповіді необхідно звернути увагу, зокрема на верхній та нижній рівень, встановлений в частині 3, та усі проблеми, з якими довелось зіткнутись наглядовим органам та організаціям при застосуванні цієї статті.

Стаття 130

Вжиті заходи

Комісія повинна вживати відповідні заходи для точного визначення розрахунку мінімального необхідного капіталу, зазначеного в статтях 128 та 129.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

Стаття 131

Перехідні заходи стосовно дотримання мінімального необхідного капіталу

Як відступ від статей 139 та 144, якщо страхові та перестраховальні організації дотримуються необхідної маржі платоспроможності, зазначеної в статті 28 Директиви 2002/83/ЄС, статті 16а Директиви 73/239/ЄЕС або статей 37, 38 чи 39 Директиви 2005/68/ЄС до 31 жовтня 2012 року відповідно, але не володіють відповідними основними власними фондами, достатніми для покриття мінімального необхідного капіталу, організації повинні дотримуватись статті 128 до 31 жовтня 2013.

Якщо цій організації не вдалось дотримуватись статті 128 протягом періоду, встановленого в першій частині, ліцензія даної організації повинна бути скасована, що підлягає запровадженню процесів, передбачених національним законодавством.

Секція 6

Інвестиції

Стаття 132

Принцип «розумної поведінки»

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові та перестраховальні організації інвестували власні активи відповідно до принципу «розумної поведінки», як встановлено в частинах 2, 3 та 4.

³⁵ ОВ L 3, 7.1.2004, С. 34

2. Що стосується усього портфелю активів, страхові та перестраховальні організації повинні інвестувати лише в активи та інструменти, ризики яких організація може належним чином ідентифікувати, визначити, спостерігати, керувати, контролювати і звітувати, та зважати на оцінювання загальних потреб платоспроможності, відповідно до підпункту а, другого пункту, частини 1, статті 45.

Усі активи, зокрема ті, що покривають мінімальний необхідний та необхідний платоспроможний капітал, повинні бути інвестовані таким чином, що гарантувати безпеку, якість, ліквідність та рентабельність портфелю в цілому.

Активи для покриття технічних резервів повинні також бути інвестовані відповідно до походження та тривалості страхових та перестраховальних пасивів. Ці активи повинні бути інвестовані в інтересах власників полісів та бенефіціарів, враховуючи будь-які названі завдання страхового полісу.

У випадку конфлікту інтересів, страхові організації або юридична особа, яка управляє їхнім портфелем активів повинні забезпечити, щоб інвестиції були зроблені в інтересах власників полісів та бенефіціарів.

3. Без шкоди частині 2, що стосується активів, які лежать в основі договорів страхування життя, якщо інвестиційний ризик падає на власників полісів, у такому випадку повинні застосовуватись другий, третій та четвертий пункти цієї частини.

Якщо прибуток від договору прямо пов'язаний із вартістю видів в UCITS, як визначено в Директиві 85/611/ЄС, або із вартістю активів, що містяться у внутрішніх фондах страхових організацій, які зазвичай поділяються на види, технічні резерви стосовно цього прибутку повинні бути представлені якомога ближче цими видами, або у випадку невстановлення цих видів – активами.

Якщо прибутки від договору прямо пов'язані із індексом акцій або іншою вихідною вартістю, відмінною від тієї, що зазначена в другому пункті, технічні резерви стосовно цих прибутків повинні бути представлені якомога ближче цими видами, які, як вважається, відбивають вихідну вартість, або у випадку невстановлення цих видів – активами відповідних резервів та вимог ринку, які найближче відповідають тим, що лежать в основі вихідної вартості.

Якщо прибутки, зазначені в другому та третьому пунктах містять гарантію результатів капіталовкладення або будь-який інший гарантований прибуток, активи для покриття відповідних додаткових технічних резервів регулюються частиною 4.

4. Без шкоди частині 2, стосовно активів, відмінних від тих, що вказані в частині 3, повинні застосовуватись пункти з другого по п'ятий цієї частини.

Використання вторинних інструментів є можливим в тій мірі, в якій вони сприяють зменшенню ризиків чи полегшують ефективне управління портфелем.

Інвестиції та активи, що не допущені до комерційної діяльності на регульованому фінансовому ринку, повинні дотримуватись розумних рівнів.

Активи повинні бути належним чином диверсифіковані таким чином, щоб уникнути надмірної впевненості в будь-якому окремому активі, емітенті цінних паперів чи групі організацій, або географічному регіоні та надмірного нагромадження ризиків в портфелі в цілому.

Інвестиції в активи, випущені тим же емітентом чи емітентами, що належать до однієї групи, не повинні піддавати страхові організації надмірній концентрації ризику.

Стаття 133

Свобода інвестицій

1. Держави-члени не повинні вимагати від страхових та перестраховальних організацій інвестувати в певну категорію активів.

2. Держави-члени не повинні піддавати рішення стосовно інвестицій страхової чи перестраховальної організації або її керівника будь-якому попередньому затвердженню або плановому порядку повідомлення.

3. Ця стаття не завдає шкоди вимогам держав-членів стосовно обмеження типів активів чи вихідної вартості, з якими прибутки від страхування можуть бути пов'язані. Усі норми повинні застосовуватись, якщо інвестиційний ризик падає на власника полісу, який є фізичною особою, та не можуть бути більш обмежувальними ніж ті, що встановлені в Директиві 85/611/ЄС.

Стаття 134

Локалізація активів та заборона застави активів

1. Що стосується страхових ризиків на території Співтовариства, держави-члени не повинні вимагати, щоб активи для покриття технічних резервів, пов'язаних із цими ризиками, були локалізовані в межах Співтовариства або в будь-якій окремій державі-члені.

При цьому, що стосується стягнень від перестраховальних договорів з організацій, уповноважених відповідно до цієї Директиви, у яких головний офіс знаходиться у третій країні, чий режим платоспроможності вважається еквівалентним відповідно до статті 172, держави-члени не повинні вимагати локалізувати в межах Співтовариства активи, що відображають ці стягнення.

2. Держави-члени не повинні підтримувати чи запроваджувати для створення технічних резервів систему значного резервування страхових запасів, яка вимагала б застави активів для покриття незароблених премій та ресурсів для покриття нерегулярних збитків, у випадку, якщо перестраховальник є страховою чи перестраховальною організацією, уповноваженою згідно з цією Директивою.

Стаття 135

Вжиті заходи

1. З метою гарантування однакового застосування цієї Директиви Комісія може запровадити заходи для визначення якісних вимог в наступних сферах:

- (a) ідентифікація, визначення, спостереження, управління та звітування ризиків, які виникають внаслідок інвестицій, що стосуються першого пункту, частини, 2 статті 132;
- (b) ідентифікація, визначення, спостереження, управління та звітування ризиків, які виникають внаслідок інвестицій у вторинні інструменти та активи, зазначені в другому пункті, частини 4, статті 132.

2. З метою гарантування міжгалузевої узгодженості та уникнення розбіжності інтересів компаній, що “перепаковують” кредити в обігові цінні папери чи інші фінансові інструменти (ініціатори) та інтересів страхових та перестраховальних організацій, що інвестують в такі цінні папери та інструменти, Комісія повинна прийняти заходи, що встановлюють:

- (a) вимоги, яких потрібно дотримуватись ініціатору для того, щоб страховій чи перестраховальній організації було дозволено інвестувати в ці цінні папери чи інструменти, випущені після 1 січня 2011, включаючи вимоги, які гарантували б, що ініціатор зберігає економічний інтерес чистого прибутку не менше 5%;
- (b) якісні вимоги, яких повинні дотримуватись страхові чи перестраховальні організації, що інвестують в цінні папери та інструменти.

3. Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

ГЛАВА VII

Страхові та перестраховальні організації в скрутному матеріальному становищі чи в складній ситуації

Стаття 136

Встановлення та повідомлення про погіршення фінансових умов страховою та перестраховальною організацією

Страхові та перестраховальні організації повинні володіти процедурами для встановлення погіршення фінансових умов та повинні негайно повідомляти наглядові органи, коли таке погіршення трапляється.

Стаття 137

Невиконання положень технічних резервів

Якщо страхова чи перестраховальна організація не виконує секцію 2, глави VI, наглядові органи держави-члена реєстрації цієї організації можуть заборонити вільне розпорядження активами після повідомлення своїх намірів наглядовим органам держави-члена перебування цієї організації. Наглядові органи держави-члена реєстрації цієї організації повинні визначати активи, для яких необхідно запровадити дані заходи.

Стаття 138

Невиконання необхідного платоспроможного капіталу

1. Страхові та перестраховальні організації повинні негайно повідомити наглядові органи як тільки вони помічають, що необхідний платоспроможний капітал не виконується, або у випадку виникнення ризику його невиконання протягом наступних трьох місяців.

2. Протягом двох місяців після спостереження невиконання необхідного платоспроможного капіталу дана страхова чи перестраховальна організація повинна передати реалістичний план відновлення наглядовим органам з метою його затвердження.

3. Наглядові органи повинні вимагати від цієї страхової чи перестраховальної організації вживати усіх необхідних заходів для досягнення, протягом шести місяців від дати спостереження невиконання необхідного платоспроможного капіталу, відновлення рівня відповідних власних фондів для покриття необхідного платоспроможного капіталу або зменшення ступеня ризику для гарантування дотримання необхідного платоспроможного капіталу.

Наглядові органи можуть, в разі доцільності, продовжити цей період на три місяці.

4. У випадку виняткового падіння фінансових ринків, наглядові органи можуть продовжити період, встановлений в другому пункті частини 3, на відповідний період, беручи до уваги усі значущі фактори.

Страхові та перестраховальні організації повинні кожні три місяці передавати звіт стосовно прогресу власним наглядовим органам, встановлюючи вжиті заходи та прогрес, зроблений для відновлення рівня відповідних власних фондів, що покривають необхідний платоспроможний капітал, або зменшення ступеня ризику для гарантування дотримання необхідного платоспроможного капіталу.

Продовження, зазначене в першому пункті, повинне бути скасоване, якщо звіт стосовно прогресу вказує, що істотного прогресу не було досягнуто у відновленні рівня відповідних власних фондів для покриття необхідного платоспроможного капіталу чи зменшенні ступеня ризику для гарантування дотримання необхідного платоспроможного капіталу між датою спостереження невиконання необхідного платоспроможного капіталу та датою подання звіту стосовно прогресу.

5. За виняткових обставин, якщо наглядовий орган вважає, що фінансове становище даної організації буде погіршуватись в подальшому, він може обмежити або заборонити вільне розпорядження активами цієї організації. Цей наглядовий орган повинен повідомити наглядові органи держави-члена перебування цієї організації про усі вжиті заходи. Ці органи повинні, на вимогу наглядового органа держави-члена реєстрації цієї організації, вжити таких же заходів. Наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен визначати активи для яких необхідно запровадити дані заходи.

Стаття 139

Невиконання мінімального необхідного капіталу

1. Страхові та перестраховальні організації повинні негайно повідомити наглядові органи, як тільки вони помічають, що мінімальний необхідний капітал не виконується або у випадку виникнення ризику його невиконання протягом наступних трьох місяців.

2. Протягом одного місяця після спостереження невиконання мінімального необхідного капіталу дана страхова чи перестраховальна організація повинна передати короткостроковий реалістичний фінансовий проект відновлення на три наступні місяці після дати спостереження відповідних основних власних фондів щонайменше до рівня мінімального необхідного капіталу або зменшення ступеня ризику для гарантування дотримання мінімального необхідного капіталу.

3. Наглядовий орган держави-члена реєстрації може обмежити або заборонити вільне розпорядження активами страхової чи перестраховальної організації. Він повинен повідомити наглядові органи країни-члена її перебування. На вимогу наглядового органа держави-члена реєстрації ці органи повинні вжити таких же заходів. Наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен визначати активи для яких необхідно запровадити дані заходи.

Стаття 140

Заборона вільного розпорядження активами, розміщеними на території держави-члена

Держави-члени повинні вжити заходів, відповідно до національного законодавства, необхідних для можливості заборони вільного розпорядження активами, розміщеними на їх території на вимогу, у випадках, передбачених в статтях з 137 по 139 та частині 2 статті 144, держави-члена реєстрації цієї організації, яка повинна визначити активи для яких необхідно запровадити дані заходи.

Стаття 141

Наглядові повноваження при погіршенні фінансових умов

Незважаючи на статті 138 та 139, якщо становище платоспроможності організації продовжує погіршуватись, наглядові органи повинні мати права для прийняття всіх заходів, необхідних для захисту інтересів власників полісів у випадку договорів зі страхування або зобов'язань, які виникають внаслідок укладення договорів із перестраховання.

Ці заходи повинні бути пропорційними і належним чином відображати рівень та тривалість погіршення становища платоспроможності даної страхової та перестраховальної організацій.

Стаття 142

План відновлення та фінансовий проект

1. План відновлення, зазначений в частині 2 статті 138 та фінансовий проект, зазначений в частині 2 статті 139, повинні щонайменше включати деталі або свідчення стосовно:

- (a) оцінки управлінських витрат, зокрема поточних витрат та комісійних винагород;
- (b) оцінки прибутків та видатків відносно прямої діяльності, згоди на перестраховання та передачі перестраховання;
- (c) прогнозу балансового звіту;
- (d) оцінки фінансових ресурсів, спрямованих на покриття технічних резервів, необхідного платоспроможного капіталу та мінімального необхідного капіталу;
- (e) загальної політики перестраховання.

2. Якщо наглядові органи вимагають план відновлення, зазначений в частині 2 статті 138 або фінансовий проект, зазначений в частині 2 статті 139, відповідно до частини 1 цієї статті, вони повинні утримуватись від видачі сертифікату, згідно із статтею 39, до тих пір, доки, як вони вважають, права власників полісів або договірні зобов'язання знаходяться під загрозою.

Стаття 143
Вжиті заходи

Комісія повинна прийняти заходи, які визначали б фактори, які необхідно враховувати при застосуванні частини 4 статті 138, включаючи відповідний максимальний період часу, виражений в загальній кількості місяців, який повинен бути однаковим для усіх страхових та перестраховальних організацій, як зазначено в першому пункті, частини 4, статті 138.

В разі необхідності посилення конвергенції, Комісія може приймати заходи, що встановлюють наступні специфікації стосовно плану відновлення, зазначеного в частині 2 статті 138, фінансового проекту, зазначеного в частині 2 статті 139 та стосовно статті 141, вживаючи належні заходи для уникнення ефекту збільшення циклічних коливань.

Заходи, призначені для зміни незначних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті відповідно до регуляторної процедури з детальним розглядом, зазначеної в частині 3 статті 301.

Стаття 144
Скасування ліцензії

1. Наглядові органи держави-члена реєстрації організації можуть скасувати ліцензію, надану цій страховій чи перестраховальній організації, в наступних випадках:

- (a) дана організація не використовує ліцензію протягом 12 місяців, прямо відмовляється або припиняє власну діяльність більше ніж на шість місяців, якщо держава-член цієї організації не передбачила припинення дії ліцензії в таких випадках;
- (b) дана організація більше не виконує умов ліцензування;
- (c) дана організація в значній мірі не виконує власних зобов'язань згідно із регламентами, діяльність якої вони регулюють.

Наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен скасувати ліцензію, надану страховій чи перестраховальній організації у випадку, якщо ця організація не виконує мінімального необхідного капіталу, і наглядовий орган вважає, що переданий фінансовий проект, є явно недосконалим або дана організація не виконує затверджений проект протягом трьох місяців від дати спостереження невиконання мінімального необхідного капіталу.

2. У випадку скасування або припинення дії ліцензії наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен повідомити наглядові органи інших держав-членів, а ці органи повинні вжити необхідних заходів для запобігання початку нових операцій страховою чи перестраховальною організацією на власній території.

Наглядовий орган держави-члена реєстрації разом із іншими наглядовими органами повинні вживати усіх заходів, необхідних для захисту інтересів застрахованих

осіб та, зокрема, повинні обмежити вільне розпорядження активами страхової організації відповідно до статті 140.

3. Будь-яке рішення про скасування ліцензії повинне у повній мірі визначати причини та повинне бути повідомлене даній страховій чи перестраховальній організації.

ГЛАВА VIII

Право на заснування та свобода надання послуг

Секція 1

Заснування страховими організаціями

Стаття 145
Умови заснування філій

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб страхова організація, яка пропонує заснувати філію на території іншої держави-члена, повідомляла наглядові органи держави-члена, де вона зареєстрована.

Будь-яка постійна присутність організації на території держави-члена повинна розцінюватись як філія, навіть якщо ця присутність не набуває форми філії, та складається лише із офісу, який управляється власним штатом організації або особою, яка є незалежною, але має постійні повноваження діяти від імені організації, як це робило б представництво.

2. Держави-члени повинні вимагати, щоб кожна страхова організація, що пропонує заснувати філію на території іншої держави-члена, надавала наступну інформацію, здійснюючи повідомлення, передбачене в частині 1:

- (a) держава-член, на території якої вона планує заснувати філію;
- (b) проект операцій, який встановлює, щонайменше, тип передбаченого виду діяльності та структурну організацію філії;
- (c) ім'я особи, яка володіє достатніми повноваженнями створювати, відносно третіх сторін, страхову організацію, або у випадку страхувальників «Ллойдс», та представляти її або їх у органах влади та судах держави-члена її або їх перебування (ліцензований представник);
- (d) адреса держави-члена перебування, з якої можна одержувати документи та на яку їх можна надсилати, включаючи усі засоби зв'язку із уповноваженим представником.

Що стосується «Ллойдс», у випадку будь-якого судового позову на території держави-члена перебування, який є наслідком підписаних зобов'язань, до застрахованих осіб не повинні відноситись з меншою прихильністю ніж у випадку, якби судовий позов був направлений проти обумовленого в договорі типу діяльності.

3. Якщо організація, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, має намір використовувати власну філію для покриття ризиків класу 10, частини А, Додатку I, виключаючи відповідальність транспортного перевізника, вона повинна пред'явити декларацію, що вона стала членом національного бюро та національного гарантійного фонду держави-члена її перебування.

4. У випадку зміни будь-яких деталей, повідомлених відповідно до підпунктів (b), (c) або (d) частини 2, страхова організація повинна надати письмове повідомлення про цю зміну наглядовим органам держави-члена реєстрації цієї організації та державі-члену, в якій знаходиться ця філія, щонайменше за місяць до внесення цих змін, для того, щоб наглядові органи держави-члена перебування цієї філії могли виконати відповідні зобов'язання відповідно до умов статті 146.

Стаття 146

Повідомлення інформації

1. Якщо наглядові органи держави-члена реєстрації мають причини піддавати сумніву адекватність системи управління чи фінансову ситуацію страхової організації або відповідні вимоги, відповідно до статті 42, уповноваженого представника, беручи до уваги заплановану діяльність, вони повинні протягом трьох місяців після отримання усієї інформації, зазначеної в частині 2 статті 145, повідомити усю інформацію наглядовим органам держави-члена перебування цієї організації, а також проінформувати власне саму страхову організацію.

Наглядові органи держави-члена реєстрації організацій повинні також підтвердити, що страхові організації покривають необхідний платоспроможний та мінімальний капітал, розраховані відповідно до статей 100 та 129.

2. Якщо наглядові органи держави-члена реєстрації відмовляються повідомити інформацію, зазначену в частині 2 статті 145 наглядовим органам держави-члена перебування, вони повинні повідомити причини їхньої відмови даній страховій організації протягом трьох місяців від дати отримання усієї вищезгаданої інформації.

Така відмова або відсутність дій є приводом для звернення в суди держави-члена реєстрації.

3. Перед тим, як філія страхової організації розпочне свою діяльність, наглядові органи держави-члена перебування повинні, в разі доцільності, протягом двох місяців після отримання інформації, зазначеної в частині 1, повідомити наглядовому органу держави-члена реєстрації умови, відповідно до яких, в загальних інтересах, повинна проводитись ця діяльність на території держави-члена перебування. Наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен повідомити цю інформацію даній страховій організації.

Страхова організація може заснувати філію та розпочати свою діяльність відразу після дати отримання наглядовим органом держави-члена її реєстрації цього повідомлення або, у разі неотримання цього повідомлення, по закінченню терміну, передбаченого в першому пункті.

Секція 2

Свобода надання послуг страховими організаціями

Підсекція 1

Загальні положення

Стаття 147

Попереднє повідомлення держави-члена реєстрації

Будь-яка страхова організація, яка має намір займатись діяльністю вперше в одній або більше державах-членах, згідно із свободою надання послуг повинна спершу повідомити наглядові органи держави-члена реєстрації, вказуючи тип ризиків або зобов'язань, які вона пропонує покривати.

Стаття 148

Повідомлення державами-членами реєстрації

1. Протягом місяця після повідомлення, передбаченого в статті 147, наглядові органи держави-члена реєстрації повинні повідомити державі-члену або державам-членам, на території яких страхова організація має намір розпочати свою діяльність згідно із свободою надання послуг, наступну інформацію:

- (a) сертифікат, який підтверджує, що страхова організація покриває необхідний платоспроможний капітал та мінімальний необхідний капітал, розраховані згідно із статтями 100 та 129;
- (b) класи страхування, які страхова організація уповноважена пропонувати;
- (c) тип ризиків або зобов'язань, який страхова компанія пропонує покривати на території держави-члена перебування.

При цьому, наглядові органи держави-члена реєстрації повинні інформувати дану страхову інформацію про це повідомлення.

2. Держави-члени, на території яких організація, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, має намір, згідно із свободою надання послуг, покривати ризики класу 10, частини А, додатку I, окрім відповідальності транспортного перевізника, можуть вимагати від страхової організації подавати наступні відомості:

- (a) ім'я та адресу представника, зазначеного в пункті а, частині 1, статті 18;
- (b) декларація про те, що дана організація стала членом національного бюро та національного гарантійного фонду держави-члена свого перебування.

3. Якщо наглядові органи держави-члена реєстрації не повідомляють інформацію, зазначену в частині 1, протягом терміну, встановленого в цій же частині, вони повинні повідомити причини своєї відмови страховій організації протягом цього терміну.

Така відмова або відсутність дій є приводом для звернення в суди держави-члена реєстрації.

4. Страхова організація може розпочати свою діяльність як тільки отримає повідомлення, передбачене в першому пункті частини 1.

Стаття 149

Зміни типу ризиків чи зобов'язань

Будь-яка зміна, яку страхова організація має намір зробити в інформації, зазначеній в статті 145, регулюється процедурою, передбаченою статтями 147 та 148.

Підсекція 2

Автоцивільна відповідальність перед третьою стороною

Стаття 150

Обов'язкове страхування автоцивільної відповідальності перед третьою стороною

1. Якщо організація, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, через установу, яка знаходиться на території однієї держави-члена, покриває ризик, окрім відповідальності транспортного перевізника, віднесений до класу 10, частини А, Додатку I, який знаходиться на території іншої держави-члена, держава-член її перебування повинна вимагати від цієї організації стати членом та брати участь у фінансуванні її національного бюро та національного гарантійного фонду.

2. Фінансовий внесок, зазначений в частині 1 повинен бути зроблений лише стосовно ризиків, окрім відповідальності транспортного перевізника, віднесених до класу 10, частини А, додатку I, які покриваються шляхом надання послуг. Цей внесок повинен розраховуватись на однаковій основі для організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, та покривають ці ризики через установу, що знаходиться на території цієї держави-члена.

Розрахунок повинен проводитися на основі співвідношення доходу страхових організацій від страхових внесків цього класу в державі-члені їх перебування або кількості ризиків, які цей клас тут покриває.

3. Держава-член перебування може вимагати від страхової організації надавати послуги, які відповідали б нормам цієї держави-члена стосовно покриття підвищених ризиків в тій мірі, в якій вони застосовуються до організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, запровадженим в цій країні.

Стаття 151

Недопущення дискримінації відносно осіб, які заявляють вимоги

Держава-член перебування повинна вимагати від організації, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, гарантувати, що осіб, які заявляють вимоги стосовно подій, що мали місце на її території, не буде поставлено в менш вигідне становище в результаті того, що організація покриває ризик, за виключенням відповідальності транспортного перевізника, який відноситься до класу 10, частини А, додатку I шляхом надання послуг у спосіб, інший аніж через установу, що розташована на території цієї держави.

Стаття 152

Представник

1. Для цілей, зазначених в статті 151, держава-член перебування повинна вимагати від організації, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, призначити представника, що постійно проживає або заснований на її території, який збиратиме усю необхідну інформацію стосовно вимог та володітиме достатніми повноваженнями представляти організацію перед особами, що понесли збитки, та які могли б заявляти вимоги, включаючи виплати по них, та представлятиме її, в разі необхідності, також в судах та органах влади цієї держави-члена в питаннях вищезгаданих вимог.

Від цього представника можуть також вимагати представляти організацію, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, в наглядових органах держави-члена її перебування стосовно перевірки наявності та чинності страхових полісів автоцивільної відповідальності.

2. Держава-член перебування не повинна вимагати від представника вживати дій від імені організації, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, які відрізняються від тих, що встановлені в частині 1.

3. Призначення представника не повинно означати відкриття філії для цілей статті 145.

4. Якщо страховій організації не вдалось призначити представника, держави-члени можуть затвердити представника по роботі з вимогами, призначеного згідно із статтею 4 Директиви 2000/26/ЄС, та брати на себе функції представника, зазначеного в частині 1 цієї статті.

Секція 3

Компетенція наглядових органів держави-члена перебування

Підсекція 1

Страхування

Стаття 153

Мова

Наглядові органи держави-члена перебування можуть вимагати інформацію, стосовно якої вони уповноважені робити запит, про діяльність страхових організацій, що діють на території цієї держави-члена, подану їм на національній мові або мові цієї держави.

*Стаття 154***Попереднє повідомлення та попереднє схвалення**

1. Держава-член не повинна приймати положень, що потребують попереднього схвалення чи систематичного повідомлення загальних чи спеціальних умов страхового полісу, розміру премій, або, у випадку страхування життя, технічної бази, що використовується зокрема для розрахунку розміру премій та технічних резервів, або форм та інших документів, які страхова організація планує використовувати в ділових стосунках із власниками полісів.
2. Держава-член перебування може лише вимагати від страхової організації, що пропонує займатися страховою діяльністю на її території, здійснювати несистематичне повідомлення умов страхового полісу та інших документів з метою перевірки дотримання її національних положень стосовно страхових договорів, але ця вимога не повинна містити попередньої умови для страхової організації займатись своєю діяльністю.
3. Держава-член перебування не повинна підтримувати чи запроваджувати вимоги стосовно попереднього повідомлення чи схвалення запропонованого збільшення розміру премій, окрім як частини загальної системи регулювання цін.

*Стаття 155***Страхові організації, які не дотримуються юридичних положень**

1. Якщо наглядові органи держави-члена перебування встановлюють, що страхова організація із філією, що займається діяльністю відповідно до свободи надання послуг на території їх держави, не дотримується юридичних положень, які застосовуються до неї на території цієї держави-члена, вони повинні вимагати від цієї страхової організації виправити це порушення.
2. Якщо даній страховій організації не вдалось вжити необхідних дій, наглядові органи цієї держави-члена повинні повідомити наглядові органи держави-члена реєстрації цієї організації відповідно.

Наглядові органи держави-члена реєстрації повинні при першій же можливості вжити усіх необхідних заходів для гарантування того, що дана страхова організація виправить цю неправомірну ситуацію.

Наглядові органи держави-члена реєстрації повинні повідомити наглядові органи держави-члена перебування про усі вжиті заходи.

3. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті державою-членом реєстрації, або, якщо ці заходи виявились неадекватними чи виявився їх брак на території цієї держави-члена, страхова організація продовжує порушувати юридичні положення, що діють на території держави-члена перебування, наглядові органи держави-члена перебування можуть після повідомлення наглядових органів держави-члена реєстрації вживати необхідних заходів для запобігання чи покарання наступних правопорушень, включаючи, якщо це буде

необхідним, перешкоджання цій організації продовжувати укладання нових страхових договорів на території держави-члена перебування.

Держави-члени повинні гарантувати, що на їх території можливе вручення юридичних документів страховим організаціям стосовно цих заходів.

4. Частини 1, 2 та 3 не повинні впливати на право даної держави-члена вживати необхідних крайніх заходів із запобігання чи покарання правопорушень на їх території. Це право включає можливість перешкоджання цій організації продовжувати укладання нових страхових договорів на території держави-члена перебування.

5. Частини 1, 2 та 3 не повинні впливати на право держав-членів карати порушення на їх території.

6. Якщо страхова організація, що вчинила правопорушення, має установу або володіє власністю на території цієї держави-члена, наглядові органи цієї держави-члена можуть, відповідно до національного законодавства, застосовувати національні адміністративні покарання, передбачені для даного порушення шляхом правозастосування проти цієї установи чи власності.

7. Будь-які заходи, прийняті відповідно до частин з 2 по 6, включаючи обмеження на ведення страхової діяльності, повинні бути належним чином аргументовані та повідомлені даній страховій організації.

8. Страхові організації повинні передавати наглядовим органам держави-члена перебування на їх вимогу усі документи для цілей частин з 1 по 7 в тих випадках, коли страхові організації, головний офіс яких знаходиться на території цієї держави-члена, зобов'язані це робити.

9. Держави-члени повинні інформувати Комісію про кількість та тип випадків, що призводили до відмов на підставі статей 146 та 148, для яких вживались заходи на підставі частин 4 цієї статті.

На основі цієї інформації Комісія повинна інформувати Комітет Європейських органів нагляду за діяльністю в області страхування та недержавного пенсійного забезпечення кожні два роки.

*Стаття 156***Реклама**

Страхові організації із головними офісами на території держав-членів можуть рекламувати свої послуги через усі доступні засоби зв'язку на території держав-членів перебування, що регулюється нормами стосовно форми та змісту цієї реклами, прийнятими в загальних інтересах.

*Стаття 157***Податки на премії**

1. Без шкоди будь-якій наступній координації, кожен страховий контракт підлягає стягненню виключно непрямих податків та парафіскальних видатків із страхових премій на території держави-члена місцезнаходження ризику або держави-члена зобов'язання.

Для цілей першого пункту, рухоме майно, що міститься в будівлі, розташованій на території держави-члена, за виключенням товарів в торговельному транзиті, вважається ризиком, що знаходиться на території цієї держави-члена, навіть якщо будівля та її вміст не покриваються цим же страховим полісом.

У випадку Іспанії страховий договір також підлягає юридично встановленим додатковим податкам на користь іспанського 'Con-sorcio de Compensation de Seguros' для виконання його функцій стосовно компенсації збитків внаслідок надзвичайних подій, що мали місце на території цієї держави-члена.

2. Закон, що застосовується до договору на підставі статті 178 цієї директиви та Регламенту (ЄС) №593/2008, не повинен впливати на застосовані фіскальні заходи.

3. Кожна держава-член повинна застосовувати власні національні положення стосовно даних страхових організацій, що покривають ризики та зобов'язання, які знаходяться на її території для заходів із забезпечення збору непрямих податків та парафіскальних видатків відповідно до частини 1.

Підсекція 2

Перестрахування

Стаття 158

Перестраховальні організації, які не дотримуються юридичних положень

1. Якщо наглядові органи держави-члена встановлюють, що перестраховальна організація із філією, що займається діяльністю відповідно до свободи надання послуг на території їх держави, не дотримується юридичних положень, які застосовуються до неї на території цієї держави-члена, вони повинні вимагати від цієї страхової організації виправити це порушення. При цьому вони повинні передати обставини справи наглядовому органу держави-члена їх реєстрації.

2. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті державою-членом реєстрації, або, якщо ці заходи виявились неадекватними, страхова організація уперто продовжує порушувати юридичні положення, що застосовуються до неї на території держави-члена її перебування, наглядові органи держави-члена перебування можуть після повідомлення наглядових органів держави-члена її реєстрації вживати необхідних заходів для запобігання чи покарання наступних правопорушень, включаючи, якщо це буде необхідним, перешкоджання цій перестраховальній організації продовжувати укладання нових перестраховальних договорів на території держави-члена перебування.

Держави-члени повинні гарантувати, що на їх території можливе вручення юридичних документів страховим організаціям стосовно цих заходів.

3. Будь-які заходи, прийняті відповідно до частин 1 та 2, включаючи санкції чи обмеження на ведення перестраховальної діяльності, повинні бути аргументовані та повідомлені даній перестраховальній організації.

Секція 4

Статистична інформація

Стаття 159

Статистична інформація стосовно міжнародних дій

Кожна страхова організація повинна інформувати відповідний наглядовий орган своєї держави-члена, окремо стосовно операцій, що проводились на підставі права на проведення операцій, та тих, що проводились на підставі свободи надання послуг, про розмір премій, вимог та комісійних винагород, без відрахування вартості перестрахування, в наступному вигляді:

- (a) для страхування, не пов'язаного із життям – по групах класів, як встановлено в додатку V;
- (b) для страхування життя – по кожному із класів з I по IX, як встановлено в додатку II.

Що стосується класу 10, в частині А, додатку I, за виключенням транспортної відповідальності перевізника, дана організація повинна також повідомити цей наглядовий орган про частоту та середню вартість вимог.

Наглядовий орган держави-члена реєстрації повинен переслати інформацію, зазначену в першому та другому пунктах, протягом прийнятного проміжку часу та в загальній формі наглядовим органам кожної даної держави-члена на їх вимогу.

Секція 5

Поводження з договорами, укладеними філіями, при процедурі ліквідації

Стаття 160

Ліквідація страхових організацій

Якщо страхова організація ліквідується, зобов'язання, що виникають із договорів, підписаних через філію або на підставі свободи надання послуг, повинні розцінюватись у спосіб, що і зобов'язання, які виникають внаслідок інших страхових договорів цієї організації, без відмінності щодо національності застрахованих осіб та бенефіціарів.

Стаття 161

Ліквідація перестраховальних організацій

Якщо перестраховальна організація ліквідується, зобов'язання, що виникають із договорів, підписаних через філію або на підставі свободи надання послуг, повинні розцінюватись у спосіб, що і зобов'язання, які виникають внаслідок інших перестраховальних договорів цієї організації.

ГЛАВА IX

Філії, засновані на території Співтовариства, що належать страховим та перестраховальним організаціям, головні офіси яких знаходяться поза межами Співтовариства

Секція 1

Поглинання діяльності

Стаття 162

Принципи та умови ліцензування

1. Держави-члени повинні надавати доступ до діяльності, зазначеної в частині 1 статті 2, будь-якій організації з головним офісом поза межами Співтовариства, та яка підлягає ліцензуванню.
2. Держава-член може видавати ліцензію, якщо організація виконує щонайменше наступні вимоги:
 - (a) вона має право займатись страховою діяльністю відповідно до національного законодавства;
 - (b) вона засновує філію на території держави-члена, де очікує отримати ліцензію;
 - (c) вона зобов'язується створити на місці управління філії фінансовий відділ окремо для діяльності, якою вона там займається, та зберігати в ньому усі облікові дані стосовно цієї діяльності;
 - (d) вона призначає головного представника для затвердження наглядовим органам;
 - (e) вона володіє на території держави-члена, де очікує ліцензування, активами, розмір яких становить щонайменше половину від абсолютного нижнього рівня, встановленого в пункті d, частини 1, статті 129, по відношенню до мінімального необхідного капіталу та вносить на депозит одну чверть від абсолютного нижнього рівня як застава;
 - (f) вона зобов'язується покривати необхідний платоспроможний капітал та мінімальний необхідний капітал відповідно до вимог, зазначених в статтях 100 та 128;
 - (g) вона повідомляє ім'я та адресу представника по роботі з вимогами, призначеного в кожній державі-члені, окрім держави-члена, в якій вона очікує ліцензування, якщо ризики, які вона покриватиме, відносяться до класу 10, частини А, додатку I, за виключенням відповідальності транспортного перевізника;
 - (h) вона подає схему операцій відповідно до положень в статті 163;
 - (i) вона виконує управлінські вимоги, встановлені в главі IV, секції 2.

3. Для потреб цієї глави, «філія» - постійна присутність на території держави-члена організації, зазначеної в частині 1, яка отримала ліцензію та займається страховою діяльністю.

Стаття 163
Схема операцій філії

1. Схема операцій філії, зазначена в пункті h, частини 2, статті 162, повинна встановлювати:
 - (a) тип ризиків чи зобов'язань, які організація пропонує покривати;
 - (b) керівні принципи перестраховування;
 - (c) оцінку майбутнього необхідного платоспроможного капіталу, як встановлено в главі VI, секції 4, на основі прогнозованого балансу та розрахункового методу, що застосовується для встановлення цієї оцінки;
 - (d) оцінку майбутнього мінімального необхідного капіталу, як встановлено в главі VI, секції 5, на основі прогнозованого балансу та розрахункового методу, що застосовується для встановлення цієї оцінки;
 - (e) стан відповідних власних та відповідних основних власних фондів організації по відношенню до необхідного платоспроможного капіталу та мінімального необхідного капіталу, як зазначено в главі VI, секції 4 та 5;
 - (f) оцінку вартості запровадження адміністративних послуг та організації забезпечення діяльності, фінансових ресурсів на покриття їх вартості та, у випадку, якщо покриті ризики відносяться до класу 18 в частині А, додатку I - доступні ресурси для забезпечення підтримки;
 - (g) інформацію про структуру системи управління.
2. В доповнення до вимог, встановлених в частині 1, схема операцій протягом перших трьох фінансових років повинна включати:
 - (a) прогноз балансу;
 - (b) оцінку фінансових ресурсів, спрямованих на покриття технічних резервів, мінімального необхідного капіталу та необхідного платоспроможного капіталу,
 - (c) для страхування, не пов'язаного із життям:
 - (i) оцінку управлінських витрат, окрім витрат на монтаж, зокрема поточних загальних витрат та комісійних винагород;
 - (ii) оцінку премій чи внесків та вимог;
 - (d) для страхування життя – план, що встановлює детальну оцінку прибутку та видатків відносно прямої діяльності, прийняття перестраховування та передачі перестраховування.

3. Що стосується страхування життя, держави-члени можуть вимагати від страхових організацій здійснювати систематичне повідомлення технічних баз, що застосовуються для розрахунку розміру премій та технічних резервів, за виключенням тієї вимоги, що містить попередню умову для організації, яка займається страхуванням життя, займатись своєю діяльністю.

Стаття 164

Передача портфелю

1. Відповідно до умов, встановлених національним законодавством, держави-члени можуть дозволити філіям, що були засновані на їх території та регулювались цією главою, передавати увесь або частину свого портфелю договорів прийомній організації, заснованій в цій же державі-члені, якщо наглядові органи цієї держави-члена або, в разі доцільності, держави-члена, зазначеної в статті 167, підтвердять, що, враховуючи цю передачу, прийомна організація володіє відповідними власними фондами, необхідними для покриття необхідного платоспроможного капіталу, зазначеного в першій частині статті 100.

2. Відповідно до умов, встановлених національним законодавством, держави-члени можуть дозволити філіям, що були засновані на їх території та регулювались цією главою, передавати увесь або частину свого портфелю договорів страховій організації, головний офіс якої знаходиться на території іншої держави-члена, якщо наглядові органи цієї держави-члена підтвердять, що, враховуючи цю передачу, прийомна організація володіє відповідними власними фондами, необхідними для покриття необхідного платоспроможного капіталу, зазначеного в першій частині статті 100.

3. Якщо, відповідно до умов, встановлених національним законодавством, держава-член дозволяє передавати філіям, що засновані на її території та регулюються цією главою, увесь або частину свого портфелю договорів філії, що регулюється цією главою та заснована на території іншої держави-члена, вона повинна гарантувати, що наглядові органи держави-члена прийомної організації або, в разі доцільності, держави-члена, зазначеної в статті 167, підтверджують, що:

- (a) враховуючи передачу, прийомна організація володіє відповідними власними фондами, необхідними для покриття необхідного платоспроможного капіталу;
- (b) законодавство держави-члена прийомної організації дозволяє таку передачу; та
- (c) ця держава-член погодилась на передачу.

4. За обставин, зазначених в частинах з 1 по 3, держава-член, на території якої знаходиться філія, що здійснює передачу, повинна дозволити передачу після отримання згоди наглядових органів держави-члена місцезнаходження ризиків або зобов'язання, у випадку, якщо це не держава-член, на території якої знаходиться філія, що здійснює передачу.

5. Наглядові органи після консультацій повинні висловити свій погляд або згоду наглядовим органам держави-члена реєстрації стосовно передачі філії протягом

трьох місяців від дати отримання вимоги. Відсутність будь-якої відповіді від цих органів після консультацій протягом цього періоду повинно розцінюватись рівноцінним позитивному погляду або мовчазній згоді.

6. Передача, дозволена згідно з частинами з 1 по 5, повинна бути опублікована, як встановлено національним законодавством держави-члена місцезнаходження ризику або зобов'язання.

Такі передачі повинні автоматично ставати чинним для власників полісів, застрахованих осіб та інших осіб, які мають права чи обов'язки, що виникають із переданих договорів.

Стаття 165

Технічні резерви

Держави-члени повинні вимагати від організацій встановлювати адекватні технічні резерви для покриття страхових та перестраховальних зобов'язань, допустимих на їх територіях, розрахованих відповідно до глави VI, секції 2. Держави-члени повинні вимагати від організацій оцінювати власні активи та пасиви відповідно до глави VI, секції 1 та визначати власні фонди відповідно до глави VI, секції 3.

Стаття 166

Необхідний платоспроможний капітал та мінімальний необхідний капітал

1. Кожна держава-член повинна вимагати від філій, що знаходяться на її території, наявності відповідних власних фондів, які складаються із пунктів, зазначених в частині 3 статті 98.

Необхідний платоспроможний капітал та мінімальний необхідний капітал повинні розраховуватись згідно з положеннями глави VI, секції 4 та 5.

Проте, з метою розрахунку необхідного платоспроможного капіталу та мінімального необхідного капіталу, як для страхування життя так і страхування, не пов'язаного із життям, до уваги необхідно брати лише операції, які здійснювала дана філія.

2. Відповідна кількість основних власних фондів, необхідних для покриття мінімального необхідного капіталу та абсолютного нижнього рівня даного мінімального необхідного капіталу повинна бути встановлена згідно з частиною 4 статті 98.

3. Відповідна кількість основних власних фондів не повинна бути меншою ніж половина абсолютного нижнього рівня, що є обов'язковим відповідно до пункту d, частини 1, статті 129.

Вклад, розміщений відповідно до пункту e, частини 2, статті 162, повинен бути врахований в розмір цих основних власних фондів для покриття мінімального необхідного капіталу.

4. Активи, що представляють необхідний платоспроможний капітал, повинні дотримуватись на території держави-члена, де здійснюється дана діяльність, розміру мінімального необхідного капіталу та становити надлишок на території Співтовариства.

*Стаття 167***Переваги організацій, що ліцензовані в більше ніж одній державі-члені**

1. Будь-яка організація, яка прохала чи отримала ліцензію більше ніж від однієї держави-члена може користуватись наступними перевагами, що можуть надаватись лише спільно:

- (a) необхідний платоспроможний капітал, зазначений в статті 166, повинен розраховуватись відносно усієї діяльності, яку вона здійснює на території Співтовариства;
- (b) вклад, обов'язковий згідно пункту е, частини 2, статті 162, повинен бути розміщений лише в одній із цих держав-членів;
- (c) активи, що представляють мінімальний необхідний капітал, повинні бути розміщені, згідно із статтею 134, на території будь-якої держави-члена, де вона здійснює свою діяльність.

У випадках, зазначених в підпункту а, першого пункту, з метою цього розрахунку до уваги необхідно брати лише операції, які здійснювали усі філії, засновані на території Співтовариства.

2. Заява на отримання переваг, передбачених в частині 1, повинна подаватись наглядовим органам цієї держави-члена. Дана заява повинна визначати орган держави-члена, який в майбутньому здійснюватиме нагляд за платоспроможністю усієї діяльності філій, заснованих на території Співтовариства. Причини вибору певного органу повинні бути надані організацією.

Вклад, зазначений в пункті е, частини 2, статті 162, повинен бути розміщений на території цієї ж держави-члена.

3. Переваги, передбачені в частині 1, можуть надаватись лише у випадку, якщо наглядові органи усіх держав-членів, на території яких заява була задоволена.

Ці переваги повинні вступати в силу з моменту, коли обраний наглядовий орган повідомить інші наглядові органи, що він здійснюватиме нагляд за станом платоспроможності усієї діяльності філій на території Співтовариства.

Обраний наглядовий орган отримує від інших держав-членів інформацію, необхідну для нагляду за загальною платоспроможністю філій, що були засновані на їх території.

4. На вимогу однієї або більше держав-членів, переваги, що надаються згідно з частинами 1, 2 та 3 повинні бути одночасно скасовані усіма державами-членами.

*Стаття 168***Облік, пруденційна і статистична інформація та організації в скрутному матеріальному становищі**

Для цілей цієї секції, повинні застосовуватись стаття 34, частина 3 статті 139 та статті 140 і 141.

Що стосується заяви в статтях із 137 по 139, якщо організація отримує право на переваги, передбачені в частинах 1, 2 та 3, наглядові органи, відповідальні за перевірку платоспроможності філій, заснованих на території Співтовариства, стосовно усієї їх діяльності повинні розцінюватись як і наглядові органи держави-члена, на території якої заснований головний офіс організації у Співтоваристві.

*Стаття 169***Відокремлення діяльності пов'язаної із життям та не пов'язаної із життям**

1. Філії, зазначені в цій секції, не повинні одночасно займатись діяльністю зі страхування життя та діяльністю, не пов'язаною із страхуванням життя, на території однієї держави-члена.

2. Як відступ від частини 1 держави-члени можуть надавати право філіям, зазначеним в цій секції, які у відповідний період, зазначений в першому пункті, частини 5, статті 73, займались обома видами діяльності одночасно на території держави-члена, продовжувати займатись ними, за умови, що кожен вид цієї діяльності управляється окремо згідно із статтею 74.

3. Будь-яка держава-член, яка відповідно до другого підпункту, частини 5, статті 73, вимагає від організацій, заснованих на її території, припинити одночасне здійснення цих видів діяльності, якою вони займались у відповідний період, зазначений в першому пункті, частини 5, статті 73, повинна також застосовувати ці вимоги до філій, зазначених в цій секції, що були засновані та одночасно займались обома видами діяльності на її території.

Держави-члени можуть також надавати право філіям, зазначеним в цій секції, головний офіс яких одночасно займається обома видами діяльності, і, які у період, зазначений в першому пункті, частини 5, статті 73, займались на території держави-члена виключно страхуванням життя, продовжувати власну діяльність на цій території. Якщо організація бажає займатись діяльністю зі страхування, не пов'язаною із життям, на цій території, вона лише може займатись страхуванням життя як додатковою діяльністю.

*Стаття 170***Скасування ліцензії організацій, ліцензованих в більше ніж одній державі-члені**

У випадку скасування ліцензії органом, зазначеним в частині 2 статті 167, даний орган повинен повідомити наглядові органи інших держав-членів, на території яких ця організація здійснює власну діяльність, та органи яких повинні вживати відповідних заходів

Якщо причиною даного скасування є невідповідність вимогам загального рівня платоспроможності, як встановлено державами-членами, які задовольнили вимогу, зазначену в статті 167, держави-члени, що дали своє схвалення, повинні також скасувати їх ліцензії.

*Стаття 171***Договори із третіми країнами**

Співтовариство може, шляхом угод, укладених відповідно до Договору, із однією або більше третіх країн, задовольнити заяву стосовно резервів, окрім тих, що передбачені в цій секції, відповідно до умов взаємодії, адекватного захисту власників полісів та застрахованих осіб на території держав-членів.

Секція 2

Перестраховування*Стаття 172***Еквівалентність**

1. Комісія повинна вжити заходів для визначення критеріїв оцінювання того, чи платоспроможна система третьої країни, що застосовується в перестраховальній діяльності організацій, головний офіс яких знаходиться на території третьої країни, є еквівалентною тій, що встановлена в розділі I.

Заходи, призначені для виправлення несуттєвих моментів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні затверджуватись згідно з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

2. Комісія може, згідно з регуляторною процедурою, зазначеною в частині 2 статті 301, та беручи до уваги критерії, прийняті відповідно до частини 1, вирішувати, чи є платоспроможна система третьої країни, що застосовується в перестраховальній діяльності організацій, головний офіс яких знаходиться на території третьої країни, еквівалентною тій, що встановлена в розділі I.

Ці рішення повинні регулярно переглядатись.

3. Якщо, відповідно до частини 2, платоспроможна система третьої країни вважається такою, що є еквівалентною тій, яка встановлена в даній Директиві, перестраховальні договори, укладені із організаціями, головний офіс яких знаходиться на території третьої країни, повинні розцінюватись як і ті перестраховальні договори, які були укладені із організаціями, ліцензованими відповідно до цієї Директиви.

*Стаття 173***Заборона застави активів**

Держави-члени не повинні підтримувати чи запроваджувати для створення технічних резервів систему значного резервування, яка вимагала б застави активів для покриття незароблених премій та резервів для покриття нерегулярних збитків, у випадку, якщо перестраховальник є страховою чи перестраховальною організацією третьої країни, що знаходиться на території країни, платоспроможна система якої вважається еквівалентною тій, що встановлена в цій Директиві відповідно до статті 172.

*Стаття 174***Принципи та умови ведення перестраховальної діяльності**

Держава-член не повинна застосовувати до перестраховальних організацій третіх країн, які займаються перестраховальною діяльністю на їх території, положень, що призводять до прихильнішого ставлення ніж до перестраховальних організацій, головний офіс яких знаходиться на території цієї держави-члена.

*Стаття 175***Договори із третіми країнами**

1. Комісія може передавати пропозиції Раді для переговорів з підписання договорів із однією третьою країною чи більше, беручи до уваги здійснення нагляду за:

- (a) перестраховальними організаціями третіх країн, що займаються перестраховальною діяльністю на території Співтовариства;
- (b) перестраховальними організаціями Співтовариства, що займаються перестраховальною діяльністю на території третіх країн.

2. Договори, зазначені в частині 1, повинні, зокрема, намагатись гарантувати, відповідно до умов еквівалентності пруденційного контролю, ефективний доступ до ринку перестраховальних організацій на території кожної договірної сторони та забезпечити взаємне визнання наглядових правил та норм перестраховування. Вони також повинні намагатись гарантувати:

- (a) що наглядові органи держав-членів в змозі одержувати інформацію, необхідну для здійснення нагляду за перестраховальними організаціями, головний офіс яких знаходиться на території Співтовариства, та які займається даною діяльністю на території цих третіх країн;
- (b) що наглядові органи держав-членів в змозі одержувати інформацію, необхідну для здійснення нагляду за перестраховальними організаціями, головний офіс яких знаходиться на території їх держав, та які займається даною діяльністю на території Співтовариства.

3. Без шкоди частинам 1 та 2 статті 300 Договору, Комісія повинна, за підтримки Комітету Європейських органів нагляду за діяльністю в області страхування та недержавного пенсійного забезпечення, перевірити підсумки переговорів, зазначених в частині 1 цієї статті та отриману в результаті їх ситуацію.

ГЛАВА X

Дочірні компанії страхових та перестраховальних організацій, які керуються законами третьої країни та поглинання вкладів цими організаціями*Стаття 176***Інформація держав-членів для Комісії**

Наглядові органи держав-членів повинні інформувати Комісію та наглядові органи інших держав-членів про ліцензування прямої чи опосередкованої дочірньої компанії, одна або більше материнських компаній якої регулюються законами третьої країни.

Ця інформація повинні також містити позначення даної структури чи групи.

Якщо організація, яка регулюється законом третьої країни, придбає пакет акцій в страховій чи перестраховальній організації, ліцензованій на території Співтовариства, що перетворить цю страхову чи перестраховальну організацію в дочірню компанію цієї організації третьої країни, наглядові органи держави-члена реєстрації повинні повідомити про це Комісію та наглядові органи інших держав-членів.

Стаття 177

Ставлення третьої країни до страхових та перестраховальних організацій Співтовариства

1. Держави-члени повинні повідомляти Комісію про усі труднощі, з якими довелось зіткнутись їхнім страховим та перестраховальним організаціям, при їх заснуванні та функціонуванні на території третьої країни та здійсненні діяльності на території третьої країни.

2. Комісія повинна періодично передавати Раді звіт про ставлення до страхових чи перестраховальних організацій на території третіх країн, ліцензованих у Співтоваристві, стосовно:

- (a) заснування на території третіх країн страхових та перестраховальних організацій, ліцензованих у Співтоваристві;
- (b) придбання пакету акцій страхової чи перестраховальної організації третьої країни;
- (c) здійснення страхової та перестраховальної діяльності цими щойно заснованими організаціями;
- (d) передачі міжнародних резервів страхової та перестраховальної діяльності із Співтовариства до третіх країн.

Комісія повинна передавати ці звіти Раді разом із будь-якими доречними пропозиціями та рекомендаціями.

РОЗДІЛ II

СПЕЦІАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ СТОСОВНО СТРАХУВАННЯ ТА ПЕРЕСТРАХУВАННЯ

ГЛАВА I

Регулюючі закони та умови стосовно прямих страхових договорів

Секція 1

Регулююче законодавство

Стаття 178

Регулююче законодавство

Будь-яка держава-член, що не підлягає застосуванню Регламенту (ЄС) № 593/2008, повинна застосовувати положення цього Регламенту з метою визначення закону, який би регулював страхові договори, що підпадають під рамки статті 7 цього Регламенту.

Секція 2

Обов'язкове страхування

Стаття 179

Спільні зобов'язання

1. Організації, що займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, можуть пропонувати та укладати обов'язкові страхові договори відповідно до умов, встановлених в цій статті.

2. Якщо держава-член вимагає обов'язкового страхування, страховий договір не повинен задовольняти цю вимогу, доки в ній не буде дотримано спеціальних положень стосовно даного страхування, встановлених цими державами-членами.

3. Якщо держава-член вимагає обов'язкового страхування та страхова організація зобов'язана повідомляти наглядові органи про будь-яке призупинення страхового покриття, то дане призупинення може бути застосоване до постраждалих третіх сторін лише за обставин, встановлених цією державою-членом.

4. Кожна держава-член повинна повідомляти Комісії ризики, страхування яких є обов'язковим, відповідно до законодавства, що встановлює:

- (a) специфічні правові положення стосовно даного страхування;
- (b) дані, які повинні бути подані у сертифікаті, який організація, що займається страхуванням, не пов'язаним із життям, повинна видавати застрахованій особі, у випадку, якщо ця держава-член вимагає доказів того, що вимога стосовно обов'язкового страхування була виконана.

Держава-член може вимагати, щоб деталі, зазначені в підпункті b першого пункту, включали заяву страхової організації, для того, щоб у договорі було дотримано спеціальних положень стосовно даного страхування.

Комісія повинна опублікувати деталі, зазначені в підпункті b першого пункту, в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Секція 3

Загальне благо

Стаття 180

Загальне благо

Ні держава-член знаходження ризику, ні держава-член у якій прийняте зобов'язання не повинні перешкоджати власнику страхового полісу укласти договір зі страховим підприємством, ліцензованим згідно з умовами Статті 14, якщо це не суперечить юридичним положенням по захисту загального блага в державі-члені знаходження ризику, у якій прийняте зобов'язання.

Секція 4

Правила щодо умов страхування та розміри винагороди*Стаття 181***Страхування, не пов'язане із життям**

1. Держави-члени не повинні вимагати попереднього узгодження чи регулярного повідомлення про загальні і спеціальні умови договорів, розмір премій чи форми і інші друковані документи, що страхова організація має намір використовувати у своїй роботі зі страхувальниками.

Держави-члени можуть вимагати несистематичного повідомлення про умови договорів та інші документи тільки з метою підтвердження дотримання національних положень, що стосуються страхових договорів. Дані вимоги не є попередньою умовою, що дозволяє страховим організаціям проводити свою діяльність.

2. Держава-член, яка робить страхування обов'язковим, може вимагати, щоб страхова організація повідомляла своєму наглядовому органу про загальні і спеціальні умови такого страхування, перед тим, як їх застосувати.

3. Державам-членам слід зберігати у силі або запроваджувати зобов'язання щодо попереднього повідомлення або схвалення запропонованих збільшень розмірів премій, тільки у якості частини загальної системи цінового контролю.

*Стаття 182***Страхування життя**

Держави-члени не повинні приймати положень, що вимагають попереднього узгодження чи регулярного повідомлення про загальні і спеціальні умови договорів, розміру винагороди, технічну базу, що використовується, зокрема, для обчислення розміру премій і технічних резервів чи форм і інших друкованих документів, що організація, яка займається страхуванням життя, має намір використовувати у своїй роботі з власниками полісів.

Однак, держава-член реєстрації, з єдиною метою підтвердження дотримання національних положень, що стосуються страхових принципів, держава-член може вимагати регулярного повідомлення про технічні бази, використані, зокрема, для обчислення розміру винагород і технічних резервів, при цьому дана вимога не є попередньою умовою, що дозволяє страховим організаціям здійснювати свою діяльність.

Секція 5

Інформація для власників полісів

Підсекція 1

Страхування, не пов'язане із життям*Стаття 183***Загальна інформація для власників страхових полісів**

1. До підписання договору про страхування, не пов'язаного із життям, організація, що надає послуги страхування, не пов'язаного із життям, повинна повідомити власника страхового полісу про наступне:

- (a) законодавство застосовне до договору, де сторони не мають вільного вибору;
- (b) факт, що сторони є вільними у виборі застосовного законодавства і законодавство, яке пропонує вибрати страхувальник.

Страхова організація також повинна проінформувати власника страхового полісу про заходи щодо опрацювання скарг власників страхових полісів, включаючи, в залежності від конкретного випадку, існування відділу скарг, не порушуючи права власника страхового полісу удатися до судового розгляду.

2. Зобов'язання, вказані у пункті 1 повинні застосовуватися тільки у випадках, коли власник страхового полісу є фізичною особою.

3. Детальні правила щодо застосування пунктів 1 і 2 повинні бути встановлені державою-членом знаходження ризику.

*Стаття 184***Додаткова інформація у випадку страхування, не пов'язаного із життям, яке пропонується згідно права на заснування організації або свободи надання послуг**

1. У випадках, коли страхування, не пов'язане із життям, пропонується згідно права на заснування організації або свободи надання послуг, власник страхового полісу повинен, перед прийняттям на себе будь-якого зобов'язання, бути проінформований про державу-члена, в якій знаходиться головний офіс або філія, з якою буде укладено договір.

Будь-які документи видані власнику страхового полісу повинні містити інформацію, вказану у першому підрозділі.

Зобов'язання накладені в першому і другому підрозділах не повинні застосовуватись до великих ризиків.

2. Договір або будь-який інший документ, який надає страхове покриття, разом з страховою пропозицією, у випадках коли вона є обов'язковою для власника страхового полісу, повинен містити адресу головного офісу або, в залежності від конкретного випадку, філії страхової організації, що надає послуги зі страхування, не пов'язаного із життям, яка надає страхове покриття.

Держави-члени можуть вимагати, щоб у документах, вказаних у першому підрозділі даного розділу також відображалась назва та адреса представника страхової організації, що надає послуги зі страхування, не пов'язаного із життям, вказаної у пункті (а) частини 2 статті 148.

Підсекція 2

Страхування життя

Стаття 185

Інформація для власників страхових полісів

1. До підписання договору про страхування життя, власнику страхового полісу повинна бути повідомлена принаймні та інформація, яка вказана у пунктах 2 і 4.

2. Організація, яка займається страхуванням життя, повинна надати наступну інформацію:

- (а) назву організації і її юридичну форму;
- (б) назву держави-члена, у якій знаходиться головний офіс і, за необхідності, філії, яка укладає договір;
- (в) адресу головного офісу і, за необхідності, філії, яка укладає договір;
- (г) конкретне посилання на звіт про платоспроможність і фінансовий стан, як вказано у статті 51, яке дозволяє власнику страхового полісу отримати легкий доступ до цієї інформації.

3. Стосовно зобов'язання повинна бути надана наступна інформація:

- (а) визначення кожної вигоди і кожного вибору;
- (б) термін договору;
- (в) засоби припинення договору;
- (г) засоби сплати премій і тривалість платежів;
- (д) засоби обчислення і розподілу бонусів;
- (е) визначення залишку і сплаченої вартості та міра, до якої вони є гарантованими;
- (ж) інформація щодо премій по кожній вигоді, як основним, так і додатковим, де це належно;
- (з) для страхових полісів, пов'язаних з пайовим трастом, визначення паїв до яких прив'язуються вигоди;
- (и) визначення природи основних активів для полісів, пов'язаних з пайовими трастами;
- (л) заходи щодо застосування періоду обдумування та переговорів;
- (м) загальна інформація щодо податкових питань, які стосуються даного виду полісу;
- (н) заходи щодо опрацювання скарг з приводу договорів власників страхових полісів, застрахованих осіб або

бенефіціаріїв, включаючи, за необхідності, існування відділу скарг, не порушуючи права власника страхового полісу удатися до судового розгляду;

(м) законодавство, застосовне до договору, де сторони не мають вільного вибору або, де сторони вільні обирати застосовне законодавство, закон який пропонує вибрати організація, яка займається страхуванням життя.

4. На додаток, повинна бути надана спеціальна інформація для забезпечення належного розуміння ризиків, що складають основу договору, які приймає на себе власник страхового полісу.

5. Впродовж терміну дії договору власник страхового полісу повинен інформуватися про будь-які зміни, що стосуються наступної інформації:

- (а) умов полісу, як загальні, так і спеціальні;
- (б) назви організації, яка займається страхуванням життя, її юридичну форму або адресу головного офісу і, за необхідності, філії, яка укладає договір;
- (в) всю інформацію, перераховану в пунктах з (д) до (і) частини 3 у випадку зміни умов полісу або поправці до закону, що застосовується до договору;
- (г) щорічно, інформацію щодо стану бонусів.

Там де, у зв'язку з пропонуванням або укладенням договору про страхування життя, страховальник надає цифри, що стосуються суми потенціальних виплат, які виходять за рамки виплат, погоджених у договорі, страховальник повинен надати власнику страхового полісу зразок калькуляції за допомогою якої встановлюється потенційна виплата на дату погашення, застосовуючи базу для розрахунку премії, з використанням трьох різних процентних ставок. Це не повинно застосовуватись до страхування на обмежений термін і договорів. Страховальник повинен повідомити власника полісу чітким і зрозумілим способом про те, що зразок калькуляції є тільки моделлю розрахунку на підставі теоретичних припущень і, що власник страхового полісу не повинен виводити будь-яких договірних претензій з зразка калькуляції.

У випадку страхування з участю у доході страховальника, страховальник повинен щорічно повідомляти власника страхового полісу у письмовій формі про статус прав вимоги власника страхового полісу, що приймає участь у доході. Крім того, там де страховальник надає цифри про потенціальний майбутній розвиток участі у доході, страховальник повинен повідомляти власника страхового полісу про різниці між дійсним розвитком і початковими даними.

6. Інформація, вказана у частинах з 2 по 5, повинна надаватися письмово в ясному і точному виді, офіційною мовою держави-члена, у якій прийняте зобов'язання.

Однак, така інформація може бути представлена на іншій мові, якщо страховальник побажає цього, і законодавство Держави-члена це дозволяє, чи якщо страховальник вільний вибрати право, що застосовується.

7. Держава-член, у якій прийняте зобов'язання може вимагати, щоб організація, яка займається страхуванням життя, надала інформацію на додаток до інформації перерахованої у частинах з 2 по 5, тільки якщо це необхідно для належного розуміння власником страхового полісу istotних елементів зобов'язання.

8. Детальні правила щодо застосування частин з 1 по 7 повинні бути встановлені державою-членом, у якій прийняте зобов'язання.

Стаття 186

Період припинення

1. Кожна держава-член повинна передбачити, щоб страховальники, що укладають індивідуальний договір про страхування життя, мали період часу від 14 до 30 днів з дати, коли страховальник був проінформований про підписання договору, щоб розірвати його.

Надання власником страхового полісу повідомлення про розірвання договору страхування повинне, в результаті, звільнити власника страхового полісу від будь-яких майбутніх зобов'язань, що виникають у зв'язку з цим договором.

Інші юридичні наслідки й умови розірвання повинні бути визначені відповідно до права, застосовного до договору, особливо, що стосується заходів щодо повідомлення власника страхового полісу про укладення договору.

2. Держава-член може не застосовувати частину 1 у наступних випадках, коли:

- (a) договір має термін дії шість місяців і менше;
- (b) коли через своє положення чи обставини, при яких укладений договір, власник страхового полісу не має потреби в зазначеному спеціальному захисті.

Там де держави-члени використовують варіант, вказаний у першій частині, вони повинні зазначити даний факт у своєму законодавстві.

ГЛАВА II

Положення, що стосуються страхування, не пов'язаного із життям

Секція 1

Загальні положення

Стаття 187

Умови страхового полісу

Загальні і спеціальні умови страхового полісу не повинні включати ніяких умов, що призначені для задоволення, в окремому випадку, певних обставин ризику, який підлягає страхуванню.

Стаття 188

Відміна монополій

Держави-члени повинні забезпечити відміну монополій щодо започаткування бізнесу з певних класів страхування, наданих органам, заснованим в межах їхніх територій, і вказаних у статті 8.

Стаття 189

Участь у національних гарантійних схемах

Держави-члени реєстрації можуть вимагати від організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, приєднатися і приймати участь, на тих же самих умовах, що й організації, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, які зареєстровані на їхніх територіях, в будь-якій схемі, розробленій для гарантування страхових виплат застрахованій особі і постраждалим третім сторонам.

Секція 2

Співстрахування на території Співтовариства

Стаття 190

Операції з співстрахування на території Співтовариства

1. Даний розділ повинен застосовуватися до операцій з співстрахування на території Співтовариства, які повинні бути операціями, що належать до одного або більше ризиків, класифікованих згідно класів з 3 по 16 Частини А Додатку I, і які задовольняють наступним умовам:

- (a) ризик є великим ризиком;
- (b) покривається одним договором за єдиною премією і на той самий період двома або більше страховими організаціями, кожна за свою частину як співстраховик; одна з цих організацій є головним страховиком;
- (c) ризик існує в межах Співтовариства;
- (d) для цілей покриття цього ризику, головна страхова організація вважається страховиком, який покриває весь ризик;
- (e) принаймні один із співстраховиків, який є стороною за договором, діє через головний офіс чи структурний підрозділ, відкритий у державі-члені, іншій, ніж держава головної страхової організації;
- (f) головна страхова організація повністю приймає на себе головну роль у відносинах співстрахування і, зокрема, визначає строки та умови страхування і тарифи.

2. Статті з 147 по 152 повинні застосовуватись тільки до головної страхової організації.

3. Ті операції співстрахування, які не відповідають умовам, викладеним в частині 1, підлягають регулюванню положеннями даної Директиви, за виключенням положень даного розділу.

Стаття 191

Участь у співстрахуванні на території Співтовариства

Право страхових організацій приймати участь у співстрахуванні на території Співтовариства не повинно підлягати дії положень, інших, ніж положення даного розділу.

Стаття 192

Технічні резерви

Сума технічних резервів повинна визначатися різними співстраховиками згідно правил, встановлених їх державою-членом реєстрації або, за відсутності таких правил, згідно звичайної практики у даній державі.

Однак, технічні резерви повинні бути як мінімум рівні резервам, визначеним головною страховою організацією згідно правил її держави-члена реєстрації.

Стаття 193

Статистичні дані

Держава-член реєстрації повинна забезпечити, щоб співстраховики вели статистику, яка свідчить про розмір операцій співстрахування у Співтоваристві, у яких задіяні вони та розглядувана держава-член.

Стаття 194

Виконання договорів співстрахування у випадку ліквідації

У випадку ліквідації страхової компанії, зобов'язання, які виникають з участі у договорах співстрахування у Співтоваристві, виконуються у такий же спосіб, що й ті зобов'язання, які виникають за іншими договорами страхування цієї організації, незалежно від громадянства застрахованих осіб та бенефіціаріїв.

Стаття 195

Обмін інформацією між наглядовими органами

Для цілей застосування даного розділу наглядові органи держав-членів повинні, у рамках співпраці, вказаних в секції 5 глави IV розділу 1, забезпечувати один одного всією необхідною інформацією

Стаття 196

Співпраця щодо застосування

Комісія і наглядові органи держав-членів повинні тісно співпрацювати з метою вивчення будь-яких труднощів, які можуть виникнути під час застосування даного розділу.

В ході такої співпраці вони, зокрема, перевіряють будь-яку практику, яка може свідчити про те, що головна страхова організація не бере на себе головну роль в практиці співстрахування, або те, що ризики не вимагають участі двох або більше страховиків для їх покриття.

Секція 3

Допомога

Стаття 197

Діяльність подібна до діяльності з допомоги туристам

Держави-члени можуть встановити положення щодо допомоги особам, які потрапляють у складні обставини, інші ніж вказані у частині 2 статті 2 згідно даної Директиви.

Там де держава-член встановлює такі положення, вона повинна розглядати таку діяльність так, ніби вона класифікована згідно класу 18 в Частині А Додатку 1.

Другий абзац у жодному разі не повинен вплинути на можливості щодо класифікації, викладені у Додатку I для видів діяльності, які очевидно підпадають під інші класи.

Секція 4

Страхування юридичних витрат

Стаття 198

Сфера дії даного розділу

1. Даний розділ повинен застосовуватися до страхування юридичних витрат, що стосуються класу 17 Частини А Додатку I, за допомогою якого страхова організація обіцяє, за виплату премії, здійснювати покриття витрат на судове провадження та надання інших послуг, безпосередньо пов'язаними зі страховим покриттям, зокрема з метою:

- (a) забезпечення компенсації втрат, збитків чи пошкоджень, що понесені застрахованою особою, шляхом врегулювання в позасудовому порядку, або в порядку цивільного чи кримінального провадження;
- (b) захисту чи представництва застрахованої особи у цивільному, кримінальному, адміністративному чи іншому провадженні чи стосовно будь-яких вимог до неї.

2. Даний розділ не застосовується до будь-чого з наступного:

- (a) страхування юридичних витрат, у випадках, коли таке страхування стосується спорів чи ризиків, що

виникають в результаті, чи пов'язані з використанням морських транспортних засобів;

- (b) діяльності, що здійснюється страховою організацією, що надає покриття цивільної відповідальності з метою захисту чи представництва застрахованої особи в будь-якому розслідуванні чи судовому провадженні, якщо ця діяльність у той же самий час виконується у власних інтересах даної страхової організації згідно такого покриття;
- (c) на розсуд держави-члена - діяльність страхування юридичних витрат, що здійснюється страховою організацією за договором надання допомоги, який відповідає наступним умовам:
- (i) діяльність здійснюється у державі-члені, іншій, ніж та, у якій звичайно проживає застрахована особа;
- (ii) діяльність складає частину договору, що покриває виключно допомогу, що надається особам, що потрапили у скрутну ситуацію під час подорожі, під час перебування поза межами домівки чи під час перебування поза межами свого постійного місця проживання.

Для цілей пункту (c) першої частини, договір повинен чітко зазначати, що покриття, про яке йдеться, обмежується обставинами, про які йдеться у даному пункті, і є додатковим до надання допомоги.

Стаття 199

Окремі договори

Покриття юридичних витрат є об'єктом договору, окремого від укладеного щодо інших видів страхування чи розглядається в окремому розділі єдиного страхового поліса, у якому зазначається природа покриття судових витрат і, за запитом держави-члена, сума відповідної премії.

Стаття 200

Управління страховими випадками

1. Держава-член реєстрації повинна забезпечити, щоб страхові організації застосовували, відповідно до варіанту, вибраного державою-членом, або за їх власним вибором, де держава-член на це погоджується, принаймні один з методів управління страховими випадками, встановлених у частинах 2, 3 і 4.

Якщо рішення не було прийнято, інтереси особи, що має страхове покриття юридичних витрат, слід вважати рівнозначно захищеними згідно даного розділу.

2. Страхові організації повинні забезпечити, щоб жоден з членів персоналу, які займаються управлінням страховими випадками стосовно юридичних витрат або юридичними консультаціями, пов'язаними з таким управлінням, не здійснювали у той же самий час подібної діяльності в іншій організації, яка має фінансові, комерційні або адміністративні зв'язки з першою страховою організацією і надає послуги з одного або більше інших видів страхування, встановлених у Додатку I.

Композитні страхові організації повинні забезпечити, щоб жоден з членів персоналу, які займаються управлінням страховими випадками стосовно юридичних витрат або юридичними консультаціями, пов'язаними з таким управлінням, не здійснювали у той же самий час подібної діяльності щодо іншого виду страхування, який вони здійснюють.

3. Страхова організація повинна довірити управління страховими випадками, що стосуються юридичних витрат, організації, яка має окрему правосуб'єктність. Дана організація повинна бути вказана у окремому договорі або окремому розділі, що вказані у статті 199.

Там де організація, що має окрему правосуб'єктність має зв'язки з страховою організацією, яка здійснює один або більше видів страхування, вказаних в Частині А Додатку I, члени персоналу організації, що має окрему правосуб'єктність, які займаються управлінням страховими випадками стосовно юридичних витрат або юридичними консультаціями, пов'язаними з таким управлінням не здійснювали у той же самий час подібної діяльності в іншій страховій організації. Держави-члени можуть накласти ті ж самі вимоги на членів адміністративного управлінського або наглядового органу.

4. Договір повинен забезпечити, щоб застраховані особи могли доручити юристу, якого вони оберуть або, в степені дозволеній національним законодавством, будь-якій іншій особі, що має належну кваліфікацію, вести справу в інтересах даних застрахованих осіб з моменту настання страхового випадку згідно даного договору.

Стаття 201

Право вільного вибору юриста

1. Будь-який договір про страхування від юридичних витрат повинен чітко забезпечувати щоб:

- (a) у випадку звернення до юриста чи іншої належно кваліфікованої особи у відповідності до національного законодавства з метою захисту, представництва чи забезпечення дотримання інтересів застрахованої особи у будь-якому розслідуванні чи судовому провадженні, що дана застрахована особа має свободу вибору такого юриста чи іншої особи;
- (b) застрахована особа має свободу вибору юриста чи, якщо надає перевагу і у межах, дозволених національним законодавством, іншої належно кваліфікованої особи, для забезпечення дотримання її інтересів в будь-якому випадку виникнення конфлікту.

2. Для цілей даного розділу «юрист» - це будь-яка особа, уповноважена на здійснення своєї професійної діяльності за одним з видів, визначених Директивою Ради 77/249/ЄЕС від 22 березня 1977 року, з метою спрощення ефективного користування юристами свободи надання послуг⁽³⁶⁾.

³⁶ ОВ L 78, 26.3.1977р., стор. 17.

Стаття 202

Виключення до вільного вибору юриста

1. Держави-члени можуть передбачити вилучення із частини 1 статті 201 щодо страхування юридичних витрат, при дотриманні наступних умов:

- (a) страхування обмежується випадками, що виникають в результаті експлуатації дорожніх транспортних засобів на території держави-члена;
- (b) страхування пов'язане з договором про надання допомоги у випадку пригоди чи аварії з залученням дорожнього транспортного засобу;
- (c) ні страхова організація, що надає послуги страхування від юридичних витрат, ні страховик допомоги не здійснюють страхування відповідальності будь-якого виду;
- (d) вжито заходів з тим, щоб юридичні консультації та представництво кожної зі сторін спору здійснювалися повністю незалежними юристами, коли ці сторони застраховані від юридичних витрат однією і тією самою страховою організацією.

2. Вилучення, надане державою-членом компанії відповідно до частини 1, не впливає на застосування статті 200.

*Стаття 203***Арбітраж**

Держави-члени повинні, для врегулювання будь-якого спору між страховою організацією, що надає послуги зі страхування від юридичних витрат і застрахованою особою, не порушуючи будь-якого права на звернення до судових органів, що можуть бути передбачені національним законодавством, було передбачено арбітражну чи іншу процедуру, що забезпечила б подібні гарантії об'єктивності.

Договір страхування повинен зазначити право застрахованої особи застосовувати таку процедуру.

*Стаття 204***Конфлікт інтересів**

У будь-якому випадку виникнення конфлікту інтересів чи суперечки щодо врегулювання спору, страховик юридичних витрат чи, у відповідному випадку, відділення, що займається розглядом вимог, інформує страхувальника про право, зазначене у частини 1 статті 201 і можливість застосовувати процедуру, зазначену у статті 203.

*Стаття 205***Скасування спеціалізації страхування юридичних витрат**

Держави-члени скасовують всі положення, що забороняють страховику здійснювати на їх території

страхування судових витрат і інші види страхування в один і той самий час.

Секція 5

Страхування здоров'я*Стаття 206***Страхування здоров'я, як альтернатива соціального захисту**

1. Держави-члени, в яких договори, що покривають ризики згідно класу 2 Частини А Додатку I можуть слугувати, як часткова або повна альтернатива медичного страхування що забезпечується системою соціального захисту, можуть вимагати щоб:

- (a) дані договори відповідали спеціальним юридичним положенням, встановленим даною державою-членом для захисту загального блага у даному класі страхування;
- (b) загальні та спеціальні умови даного страхування перед використанням повинні бути повідомлені наглядовим органам даної держави-члена.

2. Держави-члени можуть вимагати, щоб система страхування здоров'я зазначена у пункті 1 функціонувала на технічній підставі подібній до тієї, що використовується при страхуванні життя, якщо виконуються всі наступні вимоги:

- (a) страхові премії обчислюються на основі таблиць хвороб та інших статистичних даних, що стосуються держави-члена, в якій знаходиться ризик відповідно до математичного методу, що застосовується в страхуванні;
- (b) встановлюється резерв на зростання віку;
- (c) страхове підприємство може розірвати договір тільки в межах фіксованого періоду, визначеного державою-членом, в якій знаходиться ризик;
- (d) договір передбачає можливість підвищення страхових премій чи зменшення платежів навіть за діючими договорами;
- (e) договір передбачає, що власники страхових полісів можуть замінити їх існуючі договори на новий договір, що відповідає частині 1, який пропонує та ж сама страхова організація або та ж сама філія, і враховуючи їх придбані права.

У випадку зазначеному у підпункті (e) першого пункту, слід врахувати резерв на зростання віку і нове медичне обстеження може знадобитися тільки для збільшеного страхового покриття.

Наглядові органи розглядуваної держави-члена повинні опублікувати таблиці хвороб та інші відповідні статистичні дані, що зазначені у підпункті (a) першого пункту і передати їх наглядовим органам держави-члена реєстрації.

Премії повинні бути достатніми, на обґрунтованих страхових припущеннях, щоб страхові організації могли виконати всі їхні зобов'язання, враховуючи всі аспекти їхнього фінансового становища. Держава-член реєстрації повинна вимагати, щоб перед тим як запустити продукт у обіг, наглядові органи були повідомлені про технічну підставу для розрахунку премій.

Третій і четвертий підрозділи також повинні застосовуватися при зміні існуючих договорів.

Секція 6

Страховання від нещасних випадків на роботі

Стаття 207

Обов'язкове страхування від нещасних випадків на роботі

Держави-члени можуть вимагати, щоб будь-яка страхова організація, що пропонує, на свій власний ризик, обов'язкове страхування від нещасних випадків на роботі в межах їхніх територій, дотримувалась спеціальних положень їх національного законодавства, що стосується такого страхування, за виключенням положень, що стосуються фінансового нагляду, який повинен бути виключною відповідальністю держави-члена реєстрації.

ГЛАВА III

Положення, що стосуються страхування життя

Стаття 208

Заборона вимушеної передачі частини страхових ризиків

Держави-члени не можуть вимагати, щоб організації, які займаються страхуванням життя, передавали частину прийнятих на страхування ризиків у рамках видів діяльності, перерахованих у частині 3 статті 2, організації або організаціям, визначеним відповідно до національних положень.

Стаття 209

Премії для нового бізнесу

Премії для нового бізнесу повинні бути достатніми, на обґрунтованих страхових припущеннях, щоб дозволити організаціям, які займаються страхуванням життя, виконати всі їхні зобов'язання і, зокрема, встановити адекватні технічні резерви.

Для цієї цілі слід врахувати всі аспекти фінансового становища організації, яка займається страхуванням життя, без надходжень з джерел інших ніж премії, і дохід, отримуваний таким чином є систематичним і постійним в такій степені, що це може піддати ризику платоспроможність розглядуваної організації у довгостроковій перспективі.

ГЛАВА IV

Правила, що стосуються перестраховання

Стаття 210

Обмежене перестраховання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові і перестраховальні організації, які укладають договори обмеженого перестраховання або здійснюють діяльність, пов'язану з обмеженим перестрахованням, могли правильно ідентифікувати, вимірювати, здійснювати моніторинг, управляти, контролювати і реєструвати ризики, що виникають з даних договорів або діяльності.

2. Щоб забезпечити застосування гармонізованого підходу щодо діяльності, пов'язаної з обмеженим перестрахованням, Комісія може запровадити заходи із застосування, що визначають положення пункту 1 щодо моніторингу, управління і контролю ризиків, що виникають з даної діяльності.

Дані заходи, призначені для зміни неістотних елементів даної Директиви, серед іншого, шляхом їх доповнення, повинні застосовуватись до регуляторної процедури з детальним розглядом зазначеного у частині 3 статті 301.

3. Для цілей пункту 1 і 2 обмежене перестраховання означає перестраховання згідно якого чітко визначений потенціал максимального збитку, виражений як максимальний економічний переданий ризик, який надходить і від значного ризику гарантування, і від регулювання часу передачі ризику, перевищує премію за весь термін дії договору на обмежену, проте значну суму, маючи при цьому одну з двох нижченаведених характеристик:

- ухраування чітко визначеної матеріальної вартості грошей в часі;
- договірні положення з метою утримання балансу економічного досвіду між сторонами через певний проміжок часу, щоб досягти запланованої передачі ризику.

Стаття 211

Компанії спеціального призначення

1. Держави-члени можуть дозволити створення на своїй території компаній спеціального призначення, за умови попереднього ліцензування цієї компанії.

2. Щоб забезпечити гармонізований підхід щодо компаній спеціального призначення, Комісія повинна встановити умови, за якими буде провадитися діяльність такої компанії, які мають включати наступне:

- масштаб ліцензування;
- обов'язкове включення умов в усі видані договори;

- (c) хорошу репутацію та відповідні професійні навички, зазначені у статті 42, людини, що буде керувати компанією спеціального призначення;
- (d) належні вимоги до акціонерів чи членів, що мають відповідну власність в компанії спеціального призначення;
- (e) належні адміністративні та бухгалтерські процедури, адекватні механізми внутрішнього контролю та вимоги до ризик-менеджменту;
- (f) вимоги щодо пруденційної та статистичної інформації;
- (g) вимоги до платоспроможності

Дані заходи, призначені для зміни неістотних елементів даної Директиви, серед іншого, шляхом їх доповнення, повинні застосовуватись до регуляторної процедури з детальним розглядом зазначеного у частині 3 статті 301.

3. Компанії спеціального призначення ліцензовані до 31 жовтня 2012 р. повинні здійснювати свою діяльність згідно законодавства держави-члена, що ліцензувала компанію спеціального призначення. Однак, будь-яка нова діяльність розпочата такою компанією спеціального призначення після даної дати підпорядковується положенням, зазначеним у пунктах 1 і 2.

РОЗДІЛ III

НАГЛЯД ЗА СТРАХОВИМИ ТА ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ У ГРУПІ

ГЛАВА I

Груповий нагляд: визначення, випадки застосування, сфера застосування і рівні

Секція 1 Визначення

Стаття 212 Визначення

1. Для цілей даного розділу, будуть застосовуватись наступні визначення:

- (a) 'організація, що бере участь' означає організацію, що або є материнською організацією, або іншою організацією, яка приймає участь, або організацію, що зв'язана з іншою організацією відносинами, як встановлено в частині 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄС;
- (b) 'пов'язана організація' означає або дочірню організацію або іншу організацію в якій здійснюють участь або організацію, що зв'язана з іншою організацією відносинами, як встановлено в частині 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄС;
- (c) 'група' означає групу організацій, що:

- (i) складається з організацій, що приймають участь, їх філій і самостійних утворень, в яких організація, що приймає участь або її філії здійснюють участь, а також організацій, що пов'язані з іншими організаціями відносинами, як встановлено в частині 1 статті 12 Директиви 83/349/ЄС
- (ii) базуються на утворенні, на договірній чи іншій основі, сильних і стійких фінансових відносинах між цими організаціями, і які можуть включати асоціації взаємодопомог і взаємострахування, за умови що:

— одна з цих організацій ефективно здійснює, шляхом централізованого координування, домінуючий вплив на рішення, включаючи фінансові рішення, інших організацій, що є частиною групи; і,

— утворення і розпад таких взаємовідносин для цілей даного розділу підлягають попередньому схваленню куратором групи,

організацію, що здійснює централізоване координування слід розглядати як материнську організацію, а інші організації слід вважати дочірніми;

- (d) «куратор групи» означає наглядовий орган, що відповідає за нагляд за групою, визначений до статті 247;
- (e) «колегія кураторів» означає постійну, але гнучку структуру для співпраці і координування серед наглядових органів розглядуваної держави-члена;
- (f) «страхова холдингова компанія» означає материнську організацію яка не є змішаним фінансовим холдингом, як зазначено в Директиві 2002/87/ЄС і головна діяльність якої полягає у придбанні та володінні участю у дочірній організації, коли ці дочірні організації є винятково, чи головним чином, страховими організаціями, перестраховальними організаціями чи страховими та перестраховальними організаціями третьої країни, причому принаймні одна з таких дочірніх організацій має бути страховою чи перестраховальною організацією.
- (g) «холдингова компанія зі змішаною діяльністю» материнська організація, інша ніж страхова організація, страхова організація третьої країни, перестраховальна організація, перестраховальна організація третьої країни, страхова холдингова компанія або змішана фінансова холдингова компанія, зазначена в Директиві 2002/87/ЄС, що включає як мінімум одну страхову чи одну перестраховальну компанію серед її дочірніх компаній;

2. Для цілей даного розділу, наглядові органи також повинні розглядати у якості материнської організації будь-яку організацію, яка, на думку наглядових органів, ефективно здійснює домінуючий вплив на іншу організацію.

Також вони повинні розглядати у якості дочірньої організації будь-яку організацію, на яку, на думку наглядових органів, материнська організація здійснює домінуючий вплив.

Вони повинні також розглядати як участь, володіння, пряме або опосередковане, правами голосу або капіталом організації на яку, на думку наглядових органів, ефективно здійснюється значний вплив.

Секція 2

Сфера і випадки застосування

Стаття 213

Випадки застосування групового нагляду

1. Держави-члени повинні забезпечити нагляд, на рівні групи, за страховими та перестраховальними організаціями, які є частиною групи, до даного розділу.

Положення даної Директиви, які встановлюють правила для нагляду за страховими та перестраховальними організаціями, взятими окремо, повинні постійно застосовуватись до таких організацій, якщо згідно даного розділу не буде зазначено протилежне.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб нагляд на рівні групи застосовувався наступним чином:

- (a) до страхових і перестраховальних організацій, які є організаціями, що приймають участь в принаймні одній страховій організації, перестраховальній організації, страховій або перестраховальній організації третьої країни, до статей з 218 по 258;
- (b) до страхових і перестраховальних організацій, материнська організація яких є страховою холдинговою компанією, яка має головний офіс на території Співтовариства, згідно статей з 218 по 258;
- (c) до страхових і перестраховальних організацій, материнська організація яких є страховою холдинговою компанією, яка має головний офіс на території Співтовариства чи страховою або перестраховальною організацією третьої країни, згідно статей з 260 по 263;
- (d) до страхових і перестраховальних організацій, материнська організація яких є холдинговою компанією зі змішаною діяльністю згідно статті 265.

3. У випадках зазначених у пунктах (a) і (b) частини 2, якщо страхова або перестраховальна організація, що приймає участь, або страхова холдингова компанія, яка має свій головний офіс на території Співтовариства є

пов'язаною організацією регульованого суб'єкту, або змішаною фінансовою холдинговою компанією, яка підлягає додатковому нагляду згідно з частиною 2 статті 5 Директиви 2002/87/ЕС, куратор групи може, після консультації з іншими розглядуваними наглядовими органами, вирішити не здійснювати на рівні даної страхової або перестраховальної організації або даної страхової холдингової компанії нагляд за концентрацією ризиків, зазначений у статті 244 даної Директиви, нагляд за трансакціями всередині групи, зазначений у статті 245 даної Директиви, або обидва.

Стаття 214

Сфера застосування групового нагляду

1. Здійснення групового нагляду у спосіб, передбачений статтею 213 жодним чином не означає, що наглядові органи повинні відігравати наглядову роль по відношенню до страхової і перестраховальної організації третьої країни, страхової холдингової компанії або страхової холдингової компанії зі змішаною діяльністю, взятими окремо, не порушуючи положень статті 257, оскільки розглядають страхові холдингові компанії.

2. Куратор групи може вирішити час від часу не включати організацію у груповий нагляд, зазначений у статті 213, якщо:

- (a) організація знаходиться у третій країні, в якій є правові перешкоди для передачі необхідної інформації, не порушуючи положень статті 229;
- (b) організація, яка повинна бути включена не представляє істотного інтересу стосовно групового нагляду, або
- (c) включення організації може бути неналежним або помилковим стосовно цілей групового нагляду.

Однак, якщо декілька організацій однієї і тієї ж самої групи, взяті окремо, можуть бути вилучені згідно пункту (b) першої частини, вони, тим не менше, повинні бути включені, якщо колективно вони представляють істотний інтерес для групового нагляду.

У випадках коли куратор групи вважає, що страхова або перестраховальна організація не повинна бути включена у груповий нагляд згідно пункту (b) або (c) першої частини, перед прийняттям рішення він повинен проконсультуватися з іншими наглядовими органами.

У випадках коли куратор групи не включає страхову або перестраховальну організацію у груповий нагляд згідно пункту (b) або (c) першої частини, наглядові органи держави-члена у якій знаходиться дана організація, можуть попросити організацію, яка є головною в групі надати будь-яку інформацію, яка може полегшити їх нагляд за розглядуваною страховою або перестраховальною організацією.

Секція 3

Рівні

Стаття 215

Кінцева материнська організація на рівні Співтовариства

1. У випадках коли страхова або перестраховальна організація, що приймає участь, або страхова холдингова компанія, зазначена у пункті (а) і (b) статті 213 сама є дочірньою організацією іншої страхової або перестраховальної організації, або іншої страхової холдингової компанії, яка має головний офіс на території Співтовариства, статті з 218 по 258 повинні застосовуватись тільки на рівні кінцевої материнської страхової або перестраховальної організації, або страхової холдингової компанії, яка має головний офіс на території Співтовариства.

2. У випадках коли кінцева материнська страхова або перестраховальна організація або страхова холдингова компанія, яка має головний офіс на території Співтовариства, зазначена у розділі 1, є дочірньою організацією організації, яка підлягає додатковому нагляду згідно частини 2 статті 5 Директиви 2002/87/ЄС, куратор групи може, після консультації з іншими розглядуваними наглядовими органами, вирішити не здійснювати, на рівні даної кінцевої материнської страхової або перестраховальної організації, нагляд за концентрацією ризиків, зазначений у статті 244 даної Директиви, нагляд за транзакціями всередині групи, зазначений у статті 245 даної Директиви, або обидва нагляди.

Стаття 216

Кінцева материнська організація на національному рівні

1. У випадках коли страхова або перестраховальна організація, що приймає участь, або страхова холдингова компанія, яка має головний офіс на території Співтовариства, зазначені у пунктах (а) і (b) частини 2 статті 213, не має головного офісу у тій же самій державі-члені, що й кінцева материнська організація на рівні Співтовариства, як вказано у статті 215, держави-члени можуть дозволити своїм наглядовим органам вирішити, після консультації з куратором групи і даною кінцевою материнською організацією на рівні Співтовариства, піддати груповому нагляду кінцеву материнську страхову або перестраховальну організацію або страхову холдингову компанію на національному рівні.

У такому випадку, наглядовий орган повинен пояснити своє рішення і куратору групи і кінцевій материнській організації на рівні Співтовариства.

Статті з 218 до 258 повинні застосовуватись з необхідними поправками, до положень встановлених у пунктах з 2 по 6.

2. Наглядовий орган може обмежити груповий нагляд кінцевої материнської організації на національному рівні до одного або декількох розділів Глави II.

3. У випадках коли наглядовий орган вирішує застосовувати до кінцевої материнської організації на національному рівні Главу II, Секція 1, вибір методу, зроблений до статті 220 куратором групи щодо кінцевої материнської організації на рівні Співтовариства, зазначеної у статті 215, повинен вважатися визначаючим і застосовуватися наглядовим органом у розглядуваній державі-члені.

4. У випадках, коли наглядовий орган вирішує застосовувати до кінцевої материнської організації на національному рівні секцію 1 глави II, і коли кінцева материнська організація на рівні Співтовариства, зазначена у статті 215, одержала, до статті 231 або частини 5 статті 233, дозвіл розрахувати необхідний платоспроможний капітал групи, а також необхідний платоспроможний капітал страхових або перестраховальних організацій у групі, на підставі внутрішньої моделі, дане рішення має бути визнано як визначальне і застосовуватися наглядовим органом у розглядуваній державі-члені.

У ситуації, коли наглядовий орган вважає, що профіль ризику кінцевої материнської організації на національному рівні значно відхиляється від внутрішньої моделі, затвердженої на рівні Співтовариства, і, поки дана організація належним чином не розсіє сумніви наглядового органу, даний наглядовий орган може вирішити накласти додаткову вимогу до необхідного платоспроможного капіталу групи даної організації, виходячи із застосування такої моделі або, у виняткових обставинах, коли така додаткова вимога не буде належною, вимагати, щоб організація розрахувала свій необхідний платоспроможний капітал групи на підставі стандартної формули.

Наглядовий орган повинен пояснити таке рішення і організації і куратору групи.

5. У випадках коли наглядовий орган вирішує застосовувати до кінцевої материнської організації на національному рівні секцію 1 глави II, даній організації не дозволяється представляти, згідно статей 236 або 243, заяву на дозвіл застосувати до будь-якої з її дочірніх організацій статті 238 і 239.

6. У випадках коли держави-члени дозволяють своїм наглядовим органам приймати рішення, зазначені у пункті 1, вони повинні забезпечити, щоб жодне таке рішення не могло бути прийнято або підтримано, коли кінцева материнська організація на національному рівні є дочірньою організацією кінцевої материнської організації на рівні Співтовариства, зазначеної у статті 215 і остання отримала, згідно статті 237 або 243, дозвіл застосувати до даної дочірньої організації статті 238 і 239.

7. Комісія може запровадити заходи із застосування, що визначають обставини в яких може бути прийняте рішення зазначене у частині 1.

Дані заходи, розроблені для зміни неістотних елементів даної Директиви шляхом її доповнення, повинні бути запроваджені до регуляторної процедури з детальним розглядом, як зазначено у частині 3 статті 301.

*Стаття 217***Материнська організація, що охоплює декілька держав-членів**

1. У випадках коли держави-члени дозволяють своїм наглядовим органам приймати рішення, зазначене у статті 216, вони також дозволяють їм прийняти рішення укласти договір з наглядовими органами в інших державах-членах, де присутня інша пов'язана кінцева материнська організація на національному рівні, з метою здійснення групового нагляду на рівні підгрупи, що охоплює декілька держав-членів.

У випадках коли розглядувані наглядові органи укладають договір, як зазначено у першій частині, груповий нагляд не може бути здійснений на рівні будь-якої кінцевої материнської організації, зазначеної у статті 216, яка зареєстрована у державі-члені, іншій ніж держава-член, в якій розташована підгрупа, зазначена в першому підрозділі.

2. Частини з 2 по 6 статті 216 повинні застосовуватись з необхідними змінами.

3. Комісія може запровадити заходи із застосування, що визначають умови згідно яких може бути прийняте рішення, зазначене у розділі 1.

Дані заходи, розроблені для зміни неістотних елементів даної Директиви шляхом її доповнення, повинні бути запроваджені до регуляторної процедури з детальним розглядом, як зазначено у частині 3 статті 301.

*ГЛАВА II***Фінансове положення**

Розділ 1

Платоспроможність групи

Підсекція 1

Загальні положення*Стаття 218***Нагляд за платоспроможністю групи**

1. Нагляд за платоспроможністю групи повинен здійснюватися згідно частини 2 і 3 даної статті, статті 246 і Глави III.

2. У випадку, зазначеному у пункті (а) частини 2 статті 213, держави-члени повинні вимагати, щоб страхові або перестраховальні організації забезпечили, щоб правомірні власні фонди, які є в наявності у групі, завжди були не менші за необхідний платоспроможний капітал групи, до підсекцій 2, 3 і 4.

3. У випадку, зазначеному у пункті (б) частини 2 статті 213, держави-члени повинні вимагати, щоб страхові або перестраховальні організації забезпечили, щоб правомірні власні фонди, які є в наявності у групі, завжди були не менші за необхідний платоспроможний капітал групи, який розраховується згідно Підрозділу 5.

4. Вимоги, зазначені у пунктах 2 і 3 повинні підлягати наглядовій перевірці куратором групи, у спосіб, передбачений у статті 136 і частині з 1 по 4 статті 138 глави III. Стаття 136 і частини з 1 по 4 статті 138 повинні застосовуватись з необхідними змінами.

5. Як тільки організація, що приймає участь, визначила і повідомила куратора групи про те, що необхідний платоспроможний капітал групи більше не відповідає вимогам, або що існує ризик не відповідності впродовж наступних трьох місяців, куратор групи повинен повідомити інші наглядові органи в межах колегії кураторів, які повинні проаналізувати ситуацію у групі.

*Стаття 219***Частота розрахунку**

1. Куратор групи повинен забезпечити, щоб розрахунки, зазначені у частині 2 і 3 статті 218 здійснювались, як мінімум, щорічно або страховою або перестраховальною організацією, що приймає участь, або страховою холдинговою компанією.

Необхідні дані для такого розрахунку і його результати повинні бути представлені куратору групи страховою або перестраховальною організацією, що приймає участь, або, у випадках коли група не очолюється страховою або перестраховальною організацією, страховою холдинговою компанією, або організацією у групі, визначеною куратором групи після консультації з іншими розглядуваними наглядовими органами і самою групою.

2. Страхова і перестраховальна організація і страхова холдингова компанія повинні здійснювати моніторинг необхідного платоспроможного капіталу групи на постійній основі. У випадках коли профіль ризику групи суттєво відхиляється від припущень, що складають основу розрахунку останнього повідомленого необхідного платоспроможного капіталу, одразу ж слід зробити повторний розрахунок необхідного платоспроможного капіталу групи і повідомити результати куратору групи.

Коли є підстава припускати, що профіль ризику групи суттєво змінився з моменту дати, на яку був заявлений необхідний платоспроможний капітал групи, куратор групи може вимагати повторного розрахунку необхідного платоспроможного капіталу.

Підрозділ 2

Вибір методу розрахунку і загальні принципи*Стаття 220***Вибір методу**

1. Розрахунок платоспроможності на рівні групи страхових або перестраховальних організацій, зазначених у частині (а) частини статті 213 повинен здійснюватись до технічних принципів і одного з методів, встановлених у статтях з 221 по 233.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб розрахунок платоспроможності на рівні групи страхових або перестраховальних організацій, зазначених у пункті (а) частини 2 статті 213 здійснювався до методу 1, який встановлений у статтях з 230 по 232.

Однак, держави-члени повинні дозволити своїм наглядовим органам, у випадках де вони прийняли на себе роль куратора групи стосовно певної групи, вирішити, після консультації з іншими розглядуваними наглядовими органами і самою групою, застосувати до даної групи метод 2, який зазначений у статтях 233 і 234, або комбінації методів 1 і 2, там де застосування виключно методу 1 не було б належним.

Стаття 221

Включення пропорційної частки

1. Розрахунок платоспроможності групи повинен враховувати пропорційну частку, якою володіє організація, що приймає участь, у її пов'язаних організаціях.

Для цілей першого підрозділу, пропорційна частка буде включати одне з наступного:

- (а) при використанні методу 1, відсоткові відношення, що застосовуються для здійснення консолідованих звітів; або
- (б) при використанні методу 2, співвідношення підписного капіталу, яким володіють прямо чи опосередковано організація, що приймає участь.

Проте, незалежно від того, який метод використовується, у випадках, коли пов'язана організація є дочірньою організацією і має дефіцит платоспроможності, загальний дефіцит платоспроможності дочірньої організації повинен бути врахованим.

Проте, у випадках, коли, на думку наглядових органів, відповідальність материнської організації, що володіє часткою капіталу, чітко і недвозначно обмежується такою часткою капіталу, такі наглядові органи можуть надати дозвіл на врахування дефіциту платоспроможності дочірньої компанії на основі пропорціональності.

2. Куратор групи повинен визначити, після консультації з іншими розглядуваними наглядовими органами і самої групи, пропорційну частку, яка повинна бути врахована у наступних випадках:

- (а) коли немає зв'язків капіталу між деякими організаціями у групі;
- (б) коли наглядовий орган визначив, що володіння, пряме чи опосередковане, правами голосу чи капіталом організації, кваліфікується як участь тому, що на його думку, на цю організацію ефективно здійснюється значний вплив;
- (с) коли наглядовий орган визначив, що організація є материнською організацією іншої організації тому, що, на думку даного наглядового органу, вона ефективно здійснює домінуючий вплив на цю іншу організацію.

Стаття 222

Усунення подвійного використання правомірних власних фондів

1. Подвійне використання власних фондів, правомірних для необхідного платоспроможного капіталу серед різних страхових та перестраховальних організацій що береться до уваги при такому розрахунку, повинно бути виключене.

Для цієї мети, при обчисленні платоспроможності групи і у випадках, коли не можуть бути застосовані методи, описані у підсекції 4, виключаються такі суми:

- (а) вартість будь-якого активу страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, яка представляє фінансування власних фондів, придатних для необхідного платоспроможного капіталу однієї з її пов'язаних страхових або перестраховальних організацій;
- (б) вартість будь-якого активу пов'язаної страхової або перестраховальної організації такої страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, яка представляє фінансування власних фондів, придатних для необхідного платоспроможного капіталу даної страхової або перестраховальної організації, що приймає участь;
- (с) вартість будь-якого активу пов'язаної страхової або перестраховальної організації такої страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, яка представляє фінансування власних фондів, придатних для необхідного платоспроможного капіталу будь-якої іншої пов'язаної страхової або перестраховальної організації даної страхової або перестраховальної організації, що приймає участь.

2. Без шкоди для положень розділу 1, наступні елементи можуть бути включені у розрахунок, тільки якщо вони є правомірними для покриття необхідного платоспроможного капіталу розглядуваної пов'язаної організації:

- (а) резервні фонди що підпадають під дію частини 2 статті 91, які виникають у пов'язаної страхової або перестраховальної організації, що пропонує послуги зі страхування життя страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, для якої розраховується платоспроможність групи;
- (б) будь-який підписний, але не сплачений капітал пов'язаної страхової або перестраховальної організації такої страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, для якої розраховується платоспроможність групи.

Проте, наступне повинно бути у будь-якому випадку виключено з розрахунку:

- (і) підписний, але не сплачений капітал, що представляє потенційне зобов'язання зі сторони організації, що приймає участь;

- (ii) підписний, але не сплачений капітал страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, що представляє потенціальне зобов'язання зі сторони пов'язаної страхової або перестраховальної організації;
- (iii) підписний, але не сплачений капітал пов'язаної страхової або перестраховальної організації, що представляє потенціальне зобов'язання зі сторони іншої пов'язаної страхової або перестраховальної організації тієї ж самої страхової або перестраховальної організації, що приймає участь.

3. Якщо наглядові органи вважають, що певні власні фонди придатні для необхідного платоспроможного капіталу пов'язаної страхової або перестраховальної організації, іншої ніж зазначені у пункті 2 не можуть бути ефективно зроблені доступними для покриття необхідного платоспроможного капіталу страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, для якої обчислюється платоспроможність групи, ці власні фонди можуть бути включені в розрахунок лише в тому разі, якщо вони придатні для покриття необхідного платоспроможного капіталу пов'язаної організації.

4. Сума власних фондів, про які йдеться в розділах 2 і 3, не може перевищувати необхідного платоспроможного капіталу пов'язаної страхової або перестраховальної організації.

5. Будь-які правомірні власні фонди пов'язаної страхової або перестраховальної організації страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, для якої розраховується платоспроможність групи, які підлягають попередній авторизації від наглядового органа до статті 90 повинні бути включені у розрахунок тільки, якщо вони були належним чином авторизовані наглядовим органом, що відповідає за нагляд за даною пов'язаною організацією.

Стаття 223

Виключення створення капіталу у межах групи

1. При розрахунку платоспроможності групи, до уваги не беруться жодні власні фонди придатні для необхідного платоспроможного капіталу, що виникає з взаємного фінансування між страховою або перестраховальною організацією та:

- (a) пов'язаною організацією;
- (b) організацією, що приймає участь;
- (c) іншою пов'язаною організацією будь-якої організації що приймає участь.

2. При розрахунку платоспроможності групи, до уваги не беруться жодні власні фонди пов'язаної страхової або перестраховальної організації страхової або перестраховальної організації, що приймає участь, для якої розраховується платоспроможність групи, у випадках коли

розглядувані власні фонди виникають із взаємного фінансування з будь-якою іншою пов'язаною страховою даної страхової або перестраховальної організації, що приймає участь.

3. Взаємне фінансування вважається існуючим коли страхова або перестраховальна організація або будь-яка з її пов'язаних організацій, володіють акціями чи надають позики іншій організації, яка, прямо чи опосередковано, володіє власними фондами, придатними для необхідного платоспроможного капіталу першої організації.

Стаття 224

Оцінка

Вартість активів і зобов'язань повинна оцінюватись до статті 75.

Підсекція 3

Застосування методів розрахунку

Стаття 225

Пов'язані страхові та перестраховальні організації

У випадку, коли страхова або перестраховальна організація має більше ніж одну пов'язану страхову або перестраховальну організацію, розрахунок платоспроможності групи повинен здійснюватися з включенням кожної з цих пов'язаних страхових або перестраховальних організацій.

Держави-члени, можуть забезпечити, щоб у випадках, коли пов'язана страхова або перестраховальна організація має головний офіс у державі-члені, іншій ніж держава страхової або перестраховальної організації для якої здійснюється розрахунок платоспроможності групи, розрахунок враховував, стосовно пов'язаної організації, необхідний платоспроможний капітал і власні фонди придатні для задоволення даної вимоги, за правилами іншої держави-члена.

Стаття 226

Проміжні страхові холдингові компанії

1. При розрахунку платоспроможності групи страхової або перестраховальної організації, яка має участь у пов'язаній страховій організації, пов'язаній перестраховальній організації, страхової або перестраховальної організації третьої країни, через страхову холдингову компанію, враховується стан проміжної страхової холдингової компанії.

Виключно для мети розрахунку, проміжна страхова холдингова компанія вважається страховою або перестраховальною організацією, що підлягає правилам, встановленим у підсекціях 1,2 і 3 секції 4 глави VI розділу I, стосовно необхідного платоспроможного капіталу і тим самим умовам, що встановлені у підсекціях 1,2 і 3 секції 4 глави VI розділу I стосовно власних фондів придатних для необхідного платоспроможного капіталу.

2. У випадках, коли проміжна страхова холдингова компанія, яка має субординовану заборгованість або інші правомірні власні фонди, що підлягають обмеженню до статті 98, вони повинні бути визнані як правомірні власні фонди до сум, які розраховуються шляхом застосування обмежень, встановлених у статті 98, до загальних правомірних власних фондів, неоплачену на груповому рівні у порівнянні з необхідним платоспроможним капіталом на груповому рівні.

Будь-які правомірні власні фонди проміжної страхової холдингової компанії, які б потребували попередньої авторизації від наглядового органа до статті 90, якби вони знаходились у володінні страхової або перестраховальної організації, можуть бути включені в розрахунок платоспроможності групи, тільки, якщо вони були належно авторизовані куратором групи.

Стаття 227

Пов'язані страхові і перестраховальні організації третьої країни

1. При розрахунку, до статті 233, платоспроможності групи страхової або перестраховальної організації, яка є організацією, що приймає участь у страховій або перестраховальній організації третьої країни, остання повинна, виключно для цілей даного розрахунку вважатися пов'язаною страховою або перестраховальною організацією.

Однак, коли третя країна, у якій дана організація має головний офіс, вимагає її ліцензування і накладає на неї режим платоспроможності, як мінімум еквівалентний режиму, встановленому у главі VI розділу I держави-члени можуть забезпечити, щоб розрахунок враховував, стосовно даної організації, необхідний платоспроможний капітал і власні фонди правомірні для задоволення вимог, встановлених даною розглядуваною державою, що не є членом.

2. Перевірка того, чи є режим даної третьої країни, як мінімум еквівалентним, здійснюється куратором групи, по запиті організації, що приймає участь, або за власною ініціативою.

При цьому, перед прийняттям рішення щодо еквівалентності куратор групи повинен проконсультуватися з іншими розглядуваними наглядовими органами і CEIOPS.

3. Комісія може запровадити заходи із застосування, що встановлюють критерії для оцінки того, чи є режим платоспроможності у третій країні еквівалентним до режиму, встановленого у главі VI розділу I.

Дані заходи, розроблені для зміни неістотних елементів даної Директиви шляхом її доповнення, повинні бути запроваджені до регуляторної процедури з детальним розглядом, як зазначено у частині 3 статті 301.

4. Комісія може запровадити, після консультації з Європейським Комітетом з нагляду за страхуванням та пенсійним забезпеченням і до регуляторної процедури, зазначеної у частині 2 статті 301, і враховуючи критерії встановлені до пункту 3 даної Статті, рішення щодо того, чи є режим платоспроможності у третій країні еквівалентним до режиму, встановленого у главі VI розділу I.

Дані рішення повинні регулярно переглядатися, щоб врахувати будь-які зміни до режиму платоспроможності, встановленого у главі VI розділу I, і режиму платоспроможності у третій країні.

5. Там де до пункту 4 Комісія прийме рішення щодо еквівалентності режиму платоспроможності у третій країні, пункт 2 не застосовується.

У випадках, коли Комісія відповідно до пункту 4 вирішує, що режим платоспроможності у третій країні, не є еквівалентним, варіант, зазначений у другому підпункті пункту 1 для врахування необхідного платоспроможного капіталу і правомірних власних фондів, як встановлено розглядуваною державою, що не є членом, не повинен застосовуватись, і страхова або перестраховальна організація третьої країни повинна розглядатися виключно до першого підпункту пункту 1.

Стаття 228

Пов'язані кредитні установи, інвестиційні фірми і фінансові установи

При розрахунку платоспроможності групи страхової або перестраховальної організації, яка є організацією, що приймає участь у кредитній установі, інвестиційній фірмі або фінансовій установі, держави-члени повинні дозволити їхнім страховим і перестраховальним організаціям, що приймають участь, застосовувати методи 1 або 2, встановлені у Додатку I до Директиви 2002/87/ЄС, з необхідними змінами. Проте, метод 1, встановлений у даному Додатку, повинен застосовуватися тільки коли куратор групи задовольняється до рівня інтегрованого управління і внутрішнього контролю щодо суб'єктів, які можуть бути включені у сферу консолідації. Вибраний метод повинен застосовуватись на постійній основі.

Проте, держави-члени повинні дозволити своїм наглядовим органам, у випадках, коли вони приймають на себе роль куратора групи щодо певної групи, вирішувати, за запитом організації, що приймає участь, або з власної ініціативи, віднімати будь-яку участь, зазначену у першому пункті, від власних фондів придатних для платоспроможності групи організації, що приймає участь.

*Стаття 229***Недоступність необхідної інформації**

У випадках, коли інформація, необхідна для розрахунку платоспроможності групи страхової або перестраховальної організації, стосовно пов'язаної компанії, головний офіс якої знаходиться на території держави-члена чи третьої країни, недоступна для розглядуваних наглядових органів, балансова вартість цієї організації у страховій або перестраховальній організації, що приймає участь, віднімається від власних фондів, що стосуються платоспроможності групи.

У цьому випадку, нереалізовані прибутки, пов'язані з такою участю, не визнаються у якості власних фондів, правомірних для платоспроможності групи.

Підсекція 4

Методи розрахунку*Стаття 230***Метод 1 (метод за замовчанням): Метод звітності на основі консолідації**

1. Розрахунок платоспроможності групи страхової або перестраховальної організації повинен здійснюватися на підставі консолідованих звітів.

Платоспроможність групи страхової або перестраховальної організації є різницею між наступним:

- (a) власними фондами придатними для покриття необхідного платоспроможного капіталу, розрахованого на підставі консолідованих даних;
- (b) необхідним платоспроможним капіталом на груповому рівні, розрахованому на підставі консолідованих даних.

Правила, встановлені у підсекціях 1, 2 і 3 секції 3 глави VI розділу I і у підсекціях 1, 2 і 3 секції 4 глави VI розділу I повинні застосовуватись для розрахунку власних фондів, придатних для покриття необхідного платоспроможного капіталу і необхідного платоспроможного капіталу на груповому рівні на підставі консолідованих даних.

2. Необхідний платоспроможний капітал на груповому рівні, заснований консолідованих даних (консолідований необхідний платоспроможний капітал групи), повинен розраховуватись на підставі або стандартної формули або затвердженої внутрішньої моделі, у спосіб, який відповідає загальним принципам, які містяться у підсекціях 1 і 2 секції 4 глави VI розділу I і підсекціях 1 і 3 секції 4 глави VI розділу I, відповідно.

Консолідований необхідний платоспроможний капітал групи повинен складатися, як мінімум, з суми наступних елементів:

- (a) мінімального необхідного капіталу, про який йдеться у статті 129 страхової або перестраховальної організації, що приймає участь;
- (b) пропорційна доля мінімального необхідного капіталу пов'язаних страхових та перестраховальних організацій.

Цей мінімум повинен покриватися правомірними основними власними фондами, як зазначено у частині 4 статті 98.

Для цілей визначення того, чи такі правомірні власні фонди здатні покрити мінімальний консолідований необхідний платоспроможний капітал групи, слід застосовувати принципи, встановлені у статтях з 221 по 229 з необхідними змінами. Частини 1 і 2 статті 139 повинні застосовуватись з внесенням необхідних змін.

*Стаття 231***Внутрішня модель групи**

1. У випадку заяви на дозвіл розраховувати консолідований необхідний платоспроможний капітал групи, а також необхідний платоспроможний капітал страхової або перестраховальної організації у групі, на підставі внутрішньої моделі, представленої страховою або перестраховальною організацією і її пов'язаними організаціями, або об'єднано пов'язаними організаціями страхової холдингової компанії, розглядувані наглядові органи повинні співпрацювати для вирішення того, чи надавати даний дозвіл і для визначення умов і положень, якщо такі існують, яким підпорядковується даний дозвіл.

Заява, зазначена у першому підпункті повинна бути представлена куратору групи.

Куратор групи повинен без затримки повідомити інші розглядувані наглядові органи.

2. Розглядувані наглядові органи повинні зробити все в межах їхніх повноважень, що досягнути спільного рішення щодо заяви, впродовж шести місяців з дати отримання заповненої заяви куратором групи.

Куратор групи повинен без затримки передати заповнену заяву іншим розглядуваним наглядовим органам.

3. Впродовж періоду, зазначеного у пункті 2, куратор групи і будь-який з інших розглядуваних наглядових органів, можуть проконсультуватися з CEIOPS (Європейський Комітет з нагляду за страхуванням та пенсійним забезпеченням). З CEIOPS також слід консультуватися у випадку вимоги організації, що приймає участь.

У випадках, коли провадиться консультація з CEIOPS, всі розглядувані наглядові органи повинні бути повідомлені і період, зазначений у пункті 2 повинен бути продовжений на 2 місяці.

4. У випадках, коли не здійснювалось консультування з CEIOPS з першим підпунктом пункту 3, і за відсутності спільного рішення розглядуваних наглядових органів впродовж шести місяців з дати отримання заповненої заяви куратором групи, куратор групи, повинен подати запит до CEIOPS, впродовж наступних двох місяців, щодо надання рекомендації всім розглядуваним наглядовим органам. Куратор групи повинен прийняти рішення впродовж трьох неділь стосовно передачі даної рекомендації, повністю з нею ознайомившись.

5. Незалежно від того, чи здійснювалось консультування з CEIOPS, рішення куратора групи повинно містити повне обґрунтування і повинно враховувати думки, виражені іншими розглядуваними наглядовими органами.

Куратор групи повинен забезпечити, щоб прохач і інші розглядувані наглядові органи отримали дане рішення.

Розглядувані наглядові органи повинні дотримуватись даного рішення.

6. За відсутності спільного рішення в межах періодів, встановлених у підпунктах 2 і 3 відповідно, куратор групи повинен прийняти своє власне рішення щодо заяви.

Приймаючи рішення, куратор групи повинен належним чином врахувати наступне:

- (a) будь-які думки і застереження інших розглядуваних наглядових органів, виражені впродовж застосовного періоду;
- (b) у випадках, коли здійснювалось консультування з CEIOPS, його рекомендацію.

Рішення повинно включати повне обґрунтування і пояснення будь-якого значного відхилення від позицій затверджених CEIOPS.

Куратор групи повинен передати рішення прохачу та іншим розглядуваним наглядовим органам.

Дане рішення вважається визначаючим і застосовується розглядуваними наглядовими органами.

7. У випадках, коли будь-який з наглядових органів вважає що профіль ризику страхової або перестраховальної організації, що знаходиться під його наглядом, суттєво відхиляється від припущень, що складають основу внутрішньої моделі, затвердженої на груповому рівні, і поки дана організація належним чином не розсіє сумніви даного наглядового органу, даний наглядовий орган може, відповідно до статті 37, накласти додаткову вимогу до необхідного платоспроможного капіталу даної страхової або перестраховальної організації, за допомогою застосування такої внутрішньої моделі. У виняткових обставинах, де така додаткова вимога до капіталу не була б належною, наглядовий орган може вимагати, щоб розглядувана організація розраховувала свій необхідний

платоспроможний капітал на підставі стандартної формули, зазначеної у підсекціях 1 і 2 секції 4 глави VI розділу I. до пунктів (a) і (c) частини 1 статті 37, наглядовий орган може накласти додаткову вимогу до необхідного платоспроможного капіталу даної страхової або перестраховальної організації, розрахованого з використанням стандартної формули.

Наглядовий орган повинен пояснити будь-яке рішення, про яке йдеться у першому і другому підпунктах і страховій або перестраховальній організації і куратору групи.

Стаття 232

Додаткові вимоги до капіталу групи

При визначенні того, чи консолідований необхідний платоспроможний капітал групи належним чином відображає профіль ризику групи, куратор групи повинен звернути особливу увагу на будь-який випадок, де на груповому рівні можуть виникнути обставини, зазначені у пунктах з (a) по (c) частини 1 статті 37, зокрема, у випадках, коли:

- (a) специфічний ризик, який існує на груповому рівні не може бути достатньо покритий стандартною формулою або використовуваною внутрішньою моделлю, тому що його складно виміряти;
- (b) розглядуваним наглядовим органом накладається додаткова вимога до необхідного платоспроможного капіталу пов'язаної страхової або перестраховальної організації, до статі 37 і частини 7 статті 231.

У випадках де ризик профілю відображений неадекватно, може бути накладена додаткова вимога до консолідованого необхідного платоспроможного капіталу групи.

Частини з 1 по 5 статті 37, разом з заходами із застосування, вжитими згідно частини 6 статті 37, повинні застосовуватись з внесенням необхідних змін.

Стаття 233

Метод 2 (Альтернативний метод): Метод віднімання та накопичення

1. Платоспроможність групи страхової або перестраховальної організації повинна бути різницею між наступними модулями:

- (a) сукупних правомірних власних фондів групи, як зазначено у частині 2;
- (b) вартості частки у страховій або перестраховальній організації пов'язаної страхової або перестраховальної організації і сукупного необхідного платоспроможного капіталу, як передбачено у частині 3.

2. Сукупні правомірні власні фонди групи є сумою наступних елементів:

- (a) власних фондів придатних для необхідного правомірного капіталу страхової або перестраховальної організації, що приймає участь;
- (b) пропорційної частки страхової або перестраховальної організації, що приймає участь у власних фондах, придатних для необхідного платоспроможного капіталу пов'язаних страхових або перестраховальних організацій.

3. Сукупний необхідний платоспроможний капітал групи є сумою наступних елементів:

- (a) необхідного платоспроможного капіталу страхової або перестраховальної організації, що приймає участь;
- (b) пропорційної частки необхідного платоспроможного капіталу пов'язаних страхових або перестраховальних організацій.

4. У випадках, коли участь у пов'язаних страхових або перестраховальних організаціях складається, повністю або частково, з опосередкованого володіння, вартість частки в страховій або перестраховальній організації, що приймає участь, пов'язаної страхової або перестраховальної організації повинна включати вартість частки такого опосередкованого володіння, враховуючи відповідні майбутні проценти, і елементи зазначені у пункті 2(b) і пункті 3(b) повинні включати відповідні пропорційні частки, власних фондів, придатних для необхідного платоспроможного капіталу пов'язаних страхових і перестраховальних організацій і необхідного платоспроможного капіталу страхових і перестраховальних організацій.

5. У випадку заяви на дозвіл розраховувати необхідний платоспроможний капітал страхових або перестраховальних організацій у групі, на підставі внутрішньої моделі, представленої страховою або перестраховальною організацією і її пов'язаними організаціями, або об'єднано пов'язаними організаціями страхової холдингової компанії, слід застосовувати статтю 231 з внесенням необхідних змін.

6. При визначенні того, чи сукупний необхідний платоспроможний капітал групи, розрахований у спосіб, зазначений у пункті 3, належним чином відображає профіль ризику групи, розглядувані наглядові органи повинні звернути особливу увагу на будь-які специфічні ризики, що існують на груповому рівні, які б могли бути недостатньо покриватися, через складність їх вимірювання.

У випадках, коли профіль ризику групи суттєво відхиляється від припущень, що складають основу сукупного необхідного платоспроможного капіталу групи, може бути накладена додаткова вимога до сукупного необхідного платоспроможного капіталу групи.

Частини з 1 по 5 статті 37, разом з заходами із застосування, вжитими згідно частини 6 статті 37, слід застосовувати з внесенням відповідних змін.

Стаття 234

Заходи із застосування

Комісія повинна запровадити заходи із застосування, що визначають технічні принципи методи, встановлені у статтях з 220 по 229 і застосування статей з 230 по 233 для забезпечення уніфікованого застосування в межах Співтовариства.

Дані заходи, розроблені для зміни неістотних елементів даної Директиви шляхом її доповнення, повинні бути запроваджені до регуляторної процедури з детальним розглядом, як зазначено у частині 3 статті 301.

Підсекція 5

Нагляд за платоспроможністю групи для страхових або перестраховальних організацій, які є дочірніми організаціями страхової холдингової компанії

Стаття 235

Платоспроможність групи страхової холдингової компанії

У випадках, коли страхові або перестраховальні організації є дочірніми організаціями страхової холдингової компанії, куратор групи повинен забезпечити, щоб розрахунок платоспроможності групи здійснювався на рівні страхової холдингової компанії, що застосовує з частини 2 статті 220 по статтю 233.

Для цілей даного розрахунку, материнська організація вважається страховою або перестраховальною організацією, що підпорядковується правилам, встановленим у підсекціях 1, 2 і 3 секції 4 глави VI розділу I стосовно необхідного платоспроможного капіталу, і підлягає тим самим умовам, що встановлені у підсекціях 1, 2 і 3 секції 3 глави VI розділу I стосовно власних фондів, придатних для необхідного платоспроможного капіталу.

Підсекція 6

Нагляд за груповою платоспроможністю для груп з централізованим управлінням ризиком

Стаття 236

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: умови

Держави-члени передбачають, щоб правила, викладені у статтях 238 та 239, застосовувались до будь-якої страхової чи перестраховальної організації, яка є дочірнім підприємством страхової чи перестраховальної організації у випадку виконання усіх поданих нижче умов:

- (a) дочірнє підприємство, стосовно якого куратор групи не прийняв рішення відповідно до частини 2 статті 214, включається до групового нагляду, який здійснюється куратором групи на рівні материнського підприємства з цим Розділом;

- (b) процеси управління ризиком та механізми внутрішнього контролю материнського підприємства поширюються на дочірнє підприємство, а також материнське підприємство відповідає вимогам зацікавлених керівних органів, щодо пруденційного управління дочірнім підприємством;
- (c) материнське підприємство отримало згоду відповідно до третього підпункту частини 4 статті 246;
- (d) материнське підприємство отримало згоду відповідно до частини 2 статті 256;
- (e) заява на отримання дозволу підпорядковуватись статтям 238 та 239 була подана материнською організацією і щодо неї було прийняте позитивне рішення відповідно до порядку, встановленого статтею 237.

Стаття 237

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: рішення щодо заяви

1. У випадку подання заяви на отримання дозволу керуватись статтями 238 та 239 зацікавлені органи нагляду працюють спільно та консультативно у колегії Кураторів з метою прийняття рішення про надання очікуваного дозволу та визначення інших термінів та умов, якщо такі є, яким повинен підпорядковуватись такий дозвіл.

Заява, про яку йдеться у першому підпункті, подається лише до наглядового органу, який надав повноваження дочірньому підприємству. Цей наглядовий орган невідкладно інформує та передає заповнену заяву до наглядових органів, що входять до колегії Кураторів.

2. Наглядові органи роблять усе в межах своїх повноважень для досягнення спільного рішення стосовно заяви протягом трьох місяців з дня отримання заповненої заяви усіма наглядовими органами, що входять до колегії Кураторів.

3. У випадку розходження думок стосовно задоволення заяви, зазначеної у частині 1, протягом періоду, зазначеного у частині 2 куратор групи або будь-який інший із наглядових органів може звернутися до CEIOPS. Якщо подається звернення до CEIOPS, про це повідомляється усім наглядовим органам, а термін, зазначений у частині 2 продовжується на один місяць.

Якщо подається звернення до CEIOPS, наглядові органи належно враховують таку рекомендацію перед прийняттям спільного рішення.

4. Наглядовий орган, який надав повноваження дочірньому підприємству, доводить до відома заявника спільне рішення відповідно до частин 2 та 3, зазначає усі підстави та, у випадку звернення до CEIOPS, пояснення будь-яких суттєвих відхилень від позиції, схваленої CEIOPS. Спільне рішення є визначальним та застосовується наглядовими органами.

5. У випадку відсутності спільного рішення наглядових органів у терміни, визначені в частинах 2 та 3, куратор групи приймає власне рішення стосовно заяви.

Під час прийняття рішення куратор групи повинен належним чином враховувати наступне:

- (a) усі точки зору та застереження наглядових органів, висловлені протягом чинного періоду;
- (b) усі застереження інших наглядових органів, що входять до колегії Кураторів, висловлені протягом чинного періоду;
- (c) рекомендація CEIOPS у випадку звернення до нього.

У рішенні вказуються усі підстави та пояснення будь-яких суттєвих відхилень від застережень інших наглядових органів, та рекомендація CEIOPS. Куратор групи надає заявнику та іншим наглядовим органам копію рішення.

Стаття 238

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: визначення необхідного платоспроможного капіталу

1. Без шкоди статті 231 необхідний платоспроможний капітал обраховується відповідно до частин 2, 4 та 5 цієї статті.

2. Якщо необхідний платоспроможний капітал дочірнього підприємства обраховується на основі внутрішньої моделі, погодженої на рівні групи відповідно до статті 231, а наглядовий орган, який надав повноваження дочірньому підприємству, вважає, що його характеристика ризику суттєво відрізняється від цієї внутрішньої моделі, та доки ця організація не відреагує належним чином на зауваження наглядового органу, у випадках, зазначених у статті 37, цей наглядовий орган може запропонувати встановити додаткові вимоги до капіталу необхідного платоспроможного капіталу цього дочірнього підприємства в результаті застосування такої моделі, або, у виняткових випадках, коли такі додаткові вимоги до капіталу є недоцільним, вимагати від цієї організації обрахувати необхідний платоспроможний капітал на основі стандартної формули. Наглядовий орган обговорює таку пропозицію у колегії Кураторів та доводить обґрунтування таких пропозицій до відома дочірнього підприємства та колегії Кураторів.

3. Якщо необхідний платоспроможний капітал дочірнього підприємства розраховується на основі стандартної формули, а наглядовий орган, який надав повноваження дочірньому підприємству, вважає, що його характеристика ризику суттєво відрізняється від припущень, що лежать в основі стандартної формули, доки ця організація не відреагує належним чином на зауваження наглядового органу, цей наглядовий орган може, у виняткових випадках, запропонувати цій організації замінити підклас параметрів, що використовуються в обрахунку стандартної формули, параметрами, характерними для цієї організації при обрахунку гарантування модулів ризику життя, здоров'я та страхування, не пов'язаного із страхуванням життя,

відповідно до статті 110, або у випадках, про які йдеться у статті 37, встановити додаткові вимоги до капіталу необхідного платоспроможного капіталу.

Наглядовий орган обговорює свою пропозицію у колегії Кураторів та доводить до відома дочірнього підприємства та колегії Кураторів обґрунтування такої пропозиції.

4. Колегія Кураторів робить усе в межах своїх повноважень для досягнення згоди стосовно пропозиції наглядового органу, який надав повноваження дочірньому підприємству, або стосовно інших заходів.

5. Якщо наглядовий орган та куратор групи не погоджуються, протягом одного місяця після пропозиції наглядового органу подається звернення до CEIOPS, який дає рекомендацію протягом двох місяців після такого звернення.

Наглядовий орган надає право дочірньому підприємству врахувати таку рекомендацію перед прийняттям остаточного рішення.

У рішенні подаються повні обґрунтування та приймаються до уваги точки зору, враховуючи застереження, інших органів нагляду, що входять до колегії Кураторів та рекомендація CEIOPS.

Рішення подається дочірньому підприємству та колегії Кураторів.

Стаття 239

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: невідповідність мініальному необхідному та необхідному платоспроможному капіталу

1. У випадку невідповідності необхідному платоспроможному капіталу та без шкоди статті 138 наглядовий орган, що надав повноваження дочірньому підприємству, повинен негайно передати колегії Кураторів план відновлення, поданий дочірнім підприємством, для досягнення, протягом шести місяців з моменту виявлення невідповідності необхідному платоспроможному капіталу, відновлення належного рівня власних коштів або зниження його характеристик ризику для забезпечення відповідності необхідному платоспроможному капіталу.

Колегія Кураторів робить усе в межах своїх повноважень для досягнення згоди стосовно пропозиції наглядового органу про погодження плану відновлення протягом чотирьох місяців з моменту першого виявлення невідповідності необхідному платоспроможному капіталу.

У випадку відсутності такої згоди наглядовий орган, який надав повноваження дочірньому підприємству, вирішує чи повинен план відновлення бути ухваленим, беручи до

уваги точки зору та застереження інших наглядових органів, що входять до колегії Кураторів.

2. Якщо наглядовий орган, що надав повноваження дочірньому підприємству, виявляє, відповідно до статті 136, що фінансові умови погіршуються, він повинен негайно повідомити колегії Кураторів пропозиції щодо вжитих заходів. За винятком надзвичайних вжиті заходи обговорюються у колегії Кураторів.

Колегія Кураторів робить усе в межах своїх повноважень для досягнення згоди стосовно запропонованих вжитих заходів протягом одного місяця з моменту оповіщення.

У випадку відсутності такої згоди наглядовий орган, що надав повноваження дочірньому підприємству, вирішує необхідність ухвалення запропонованих заходів, беручи до уваги точки зору та застереження інших наглядових органів, що входять до колегії Кураторів.

3. У випадку невідповідності мініальному необхідному капіталу та без шкоди статті 139 наглядовий орган, що надав повноваження дочірньому підприємству, повинен негайно передати колегії Кураторів короткострокову фінансову схему, подану дочірнім підприємством, для досягнення, протягом трьох місяців з моменту виявлення невідповідності мініальному необхідному капіталу, відновлення належного рівня власних коштів, що покриють мінімальний необхідний капітал або зниження його характеристик ризику для забезпечення відповідності мініальному необхідному капіталу. Колегію Кураторів інформують про будь-які вжиті заходи для відповідності мініальному необхідному капіталу на рівні дочірнього підприємства.

Стаття 240

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: закінчення відступу для дочірнього підприємства

1. Застосування правила, поданих у статтях 238 та 239, призупиняється якщо:

- (a) умова, подана у частині (a) статті 236 більше не виконується;
- (b) умова, подана у частині (b) статті 236 більше не виконується і група не відновлює виконання цієї умови протягом належного періоду часу;
- (c) умови, подані у частинах (c) та (d) статті 236 більше не виконуються.

У випадку, про який йдеться у підпункті (a) першого пункту, коли куратор групи вирішує, попередньо порадившись з колегією Кураторів, більше не включати дочірнє підприємство до групового нагляду, який воно проводить, він повинен негайно повідомити наглядовий орган та материнське підприємство.

Стаття 242

Перегляд

В контексті частин (b), (c) та (d) статті 236 материнське підприємство відповідає за виконання умов на постійній основі. У випадку невідповідності воно негайно інформує куратора групи та куратора дочірнього підприємства. Материнська організація подає план відновлення відповідності протягом належного терміну.

Без шкоди третьому підпункту куратор групи з власної ініціативи як мінімум щорічно контролює, щоб умови, зазначені у частинах (b), (c) та (d) статті 236, продовжували виконуватись. Куратор групи також здійснює таку перевірку на вимогу наглядового органу, якщо останній має суттєве занепокоєння стосовно постійного виконання цих вимог.

Якщо проведення перевірки виявляє недоліки, куратор групи вимагає від материнської організації подати план відновлення відповідності протягом належного терміну.

Якщо після обговорення з колегією Кураторів куратор групи визначає, що план, про який йдеться у третьому чи п'ятому підпунктах є неповним або згодом не виконується протягом погодженого терміну, куратор групи підсумовує, що умови, зазначені у частинах (b), (c) та (d) статті 236, більше не виконуються і негайно інформує наглядовий орган.

2. Режим, описаний у статтях 238 та 239 стає чинним знову, якщо материнська організація подає нову заяву та отримує задовільне рішення відповідно до порядку, встановленого статтею 237.

Стаття 241

Дочірні підприємства страхової чи перестраховальної організації: вжиті заходи

З метою забезпечення постійного виконання статей з 236 по 240 Комісія приймає вжиті заходи, а саме:

- (a) критерії застосовуються при оцінці задоволення умов, викладених у статті 236;
- (b) критерії застосовуються при оцінці того, що повинно вважатися надзвичайною ситуацією відповідно до частини 2 статті 239;
- (c) порядок, якому повинні слідувати наглядові органи під час обміну інформацією, здійснюючи свої права та виконуючи свої обов'язки відповідно до статей з 237 по 240.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

1. До 31 жовтня 2014 року Комісія робить оцінку застосування Розділу III, особливо що стосується співпраці та функціональності наглядових органів, колегії Кураторів, правового статусу CEIOPS та наглядової практики стосовно встановлення додаткових вимог до капіталу, і подає звіт Європейському Парламенту та Раді, який у разі необхідності супроводжується пропозиціями змін до цієї Директиви.

2. До 31 жовтня 2015 року Комісія робить оцінку ефективності посилення групового нагляду та управління капіталом у групі страхових чи перестраховальних організацій, включаючи посилання на СОМ (2008)0119 та звіт Комітету з економічної та валютної політики Європейського Парламенту по цій пропозиції від 16 жовтня 2008 року (А6-0413/2008). Ця оцінка включає можливі заходи посилення доброякісного крос-кордонного управління страховими групами, а саме управління ризиками та активами. У цій оцінці Комісія, *inter alia*, бере до уваги нові розробки та успіхи стосовно:

- (a) гармонізованої бази раннього втручання;
- (b) практики управління ризиком у централізованій групі та функціонування внутрішніх моделей груп, включаючи тестування;
- (c) міжфірмових угод та концентрації ризиків;
- (d) характеру змін з часом ефектів диверсифікації та концентрації;
- (e) юридично обов'язкової структури для вирішення суперечок стосовно нагляду;
- (f) гармонізованої структури передачі активів, порядку неплатоспроможності та ліквідації підприємства, які усувають бар'єри державних компаній та акціонерного права для передачі активів;
- (g) рівноцінного рівня захисту власників полісів та бенефіціаріїв організацій однієї групи, особливо у кризових ситуаціях;
- (h) гармонізованого та належно фінансованого рішення для схем страхових гарантій на території всього ЄС;
- (i) гармонізованої та юридично обов'язкової структури між компетентними органами, центральним банком та міністерствами фінансів стосовно заходів щодо ліквідації надзвичайних ситуацій, розподіл відповідальності за рішення та фінансові дії, яка об'єднує повноваження нагляду з фінансовою відповідальністю.

Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді, який у разі необхідності супроводжується пропозиціями змін до цієї Директиви.

*Стаття 243***Дочірні підприємства страхової холдингової компанії**

Статті 236 та 242 застосовуються *mutatis mutiis* до страхових та перестраховальних організацій, які є дочірніми підприємствами страхової холдингової компанії.

Секція 2

Концентрація ризику та міжфірмові угоди*Стаття 244***Нагляд за концентрацією ризику**

1. Нагляд за концентрацією ризику на груповому рівні здійснюється відповідно до частин 2 та 3 цієї статті, статті 246 та Глави III.

2. Держави-члени вимагають від страхових та перестраховальних організацій або страхових холдингових компаній регулярно та щонайменше раз на рік повідомляти куратору групи про будь-яку суттєву концентрацію ризику на рівні групи.

Необхідна інформація подається куратору групи страховою або перестраховальною організацією, яка стоїть на чолі групи, або, якщо на чолі групи не стоїть страхова чи перестраховальна організація, - страховою холдинговою компанією або страховою чи перестраховальною організацією, яку визначив куратор групи після узгодження з іншими органами нагляду, яких це стосується, та групою.

Концентрації ризику підлягають наглядовому перегляду куратором групи.

3. Куратор групи, після узгодження з іншими наглядовими органами та групою, визначає тип ризику, про який страхова чи перестраховальна організація повинна повідомляти у всіх випадках.

Під час визначення чи висловлення своєї думки про тип ризиків куратор групи та інші наглядові органи беруть до уваги конкретну групу та структуру управління ризиками групи.

З метою визначення істотної концентрації ризику, про яку потрібно повідомляти, куратор групи та інші наглядові органи встановлюють належний поріг, базуючись на необхідному платоспроможному капіталові, технічному забезпеченні, або на обох.

Під час перегляду концентрацій ризику куратор групи особливо простежує ризик шкідливого впливу у групі, ризик конфлікту інтересів та рівень чи об'єм ризиків.

4. Комісія може вжити заходи, відповідно до тлумачення та змісту суттєвої концентрації ризику та повідомлення про таку концентрацію ризику, в контексті частин 2 та 3.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

*Стаття 245***Нагляд за міжфірмовими угодами**

1. Нагляд за міжфірмовими угодами здійснюється відповідно до частин 2 та 3 цієї статті, статті 246 та Глави III.

2. Держави-члени вимагають від страхових та перестраховальних організацій або страхових холдингових компаній регулярно та щонайменше раз на рік повідомляти куратору групи про усі суттєві міжфірмові угоди між страховими та перестраховальними організаціями, включаючи взаємодію з фізичною особою, яка має тісні зв'язки з організацією, що входить до групи.

Крім того, держави-члени вимагають повідомляти про дуже важливі міжфірмові угоди настільки швидко, наскільки це можливо.

Необхідна інформація подається куратору групи страховою або перестраховальною організацією, яка стоїть на чолі групи, або, якщо на чолі групи не стоїть страхова чи перестраховальна організація, - страховою холдинговою компанією або страховою чи перестраховальною організацією, яку визначив куратор групи після узгодження з іншими наглядовими органами та групою.

Міжфірмові угоди повинні контролюватися куратором групи.

3. Куратор групи, після узгодження з іншими наглядовими органами та групою, визначає тип взаємозв'язків у групі, про які страхова чи перестраховальна організація повинна повідомляти у всіх випадках. Частина 3 статті 244 застосовується *mutatis mutiis*.

4. Комісія може вжити заходи, відповідно до тлумачення та змісту суттєвих міжгрупових угод та повідомлення про такі міжфірмові угоди, в контексті частин 2 та 3.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Секція 3

Управління ризиком та внутрішній контроль*Стаття 246***Нагляд за системою управління**

1. Вимоги, викладені у Главі I, Частині IV, Секції 2, виконуються *mutatis mutis* на рівні групи.

Без школи першому підпункту, управління ризиком, внутрішній контроль та порядок звітності здійснюються відповідно у всіх організаціях, включених до сфери нагляду за групою згідно з пунктами (а) та (б) частини 2 статті 213, щоб ці системи та порядок звітності можна було контролювати на рівні групи.

2. Без шкоди частині 1, внутрішні механізми контролю групи включають хоча б наступне:

- (а) адекватні механізми стосовно платоспроможності групи для визначення та вимірювання усіх понесених матеріальних ризиків та встановлення належного зв'язку між власними коштами та ризиками;
- (б) чіткий порядок звітності та бухгалтерського обліку для моніторингу та управління міжфірмових угод та концентрації ризику.

3. Системи та порядок звітності, про які йдеться у частині 1 та 2, підлягають наглядовому перегляду куратором групи, відповідно до правил, викладених у Главі III.

4. Держави-члени вимагають від страхової чи перестраховальної організації або страхової холдингової компанії здійснити на рівні групи оцінку, яка вимагається статтею 45. Оцінка власного ризику та платоспроможності, здійснена на рівні групи, підлягає наглядовому перегляду куратором групи відповідно до Глави III.

Якщо розрахунок платоспроможності на рівні групи проводиться відповідно до 1 методу, згідно зі статтею 230, страхова чи перестраховальна організація або страхова холдингова компанія повинні забезпечити куратору групи належне розуміння різниці між сумою необхідного платоспроможного капіталу усіх страхових та перестраховальних організацій, що мають відношення до групи та консолідованим необхідним платоспроможним капіталом групи.

Якщо страхова чи перестраховальна організація або страхова холдингова компанія приймуть таке рішення, та за умови погодження з куратором групи, вона може здійснити будь-яку оцінку, що вимагається статтею 45, водночас на рівні групи та на рівні будь-якого дочірнього підприємства групи та оформити один документ, який покриває усі види оцінки.

Перед тим як дати згоду відповідно до 3 частини, куратор групи радиться з членами колегії Кураторів і належним чином бере до уваги їхні точки зору та застереження.

Якщо група виконує умову, подану у третьому підпункті, вона подає документ одночасно до усіх органів нагляду. Виконання умови не позбавляє дочірні підприємства від обов'язку забезпечувати виконання вимог статті 45.

*ГЛАВА III***Заходи з полегшення нагляду за групою***Стаття 247***Куратор групи**

1. Один куратор, відповідальний за координування та виконання нагляду за групою (куратор групи), призначається від органів нагляду держав-членів.

2. Якщо один наглядовий орган правомочний для усіх страхових та перестраховальних організацій у групі, цей наглядовий орган повинен здійснювати нагляд за групою.

У всіх інших випадках та відповідно до частини 3 завдання нагляду за групою виконується:

- (а) якщо на чолі групи стоїть страхова чи перестраховальна організація, – наглядовим органом, який надав повноваження цій організації;
- (б) якщо на чолі групи не стоїть страхова чи перестраховальна організація, – наглядовим органом, визначеним відповідно до наступного:
 - (i) якщо материнським підприємством страхової чи перестраховальної організації є страхова холдингова компанія, – наглядовим органом, який надав повноваження цій страховій чи перестраховальної організації;
 - (ii) якщо більше ніж одна страхова чи перестраховальна організація з головним офісом у Співтоваристві мають за своє материнське підприємство одну й ту ж страхову холдингову компанію і одна з цих організацій отримала повноваження у державі-членові, де розміщений головний офіс страхової холдингової компанії, – наглядовим органом страхової чи перестраховальної організації, що отримала право на створенні у державі-членові;

- (iii) якщо на чолі групи стоїть більш ніж одна страхова компанія-засновник з головним офісом в іншій державі-членові, а страхова чи перестраховальна організація є в кожній з цих держав-членів, – страховою чи перестраховальною організацією з найбільшим загальним бухгалтерським балансом;
- (iv) якщо більше ніж одна страхова чи перестраховальна організація з головним офісом у Співтоваристві мають в якості материнського підприємства одну й ту ж страхову компанію-власника та жодна з цих організацій не набувала повноважень у державі-членові, де страхова холдингова компанія має свій головний офіс, – наглядовим органом, що надав повноваження страховій чи перестраховальній організації з найбільшим загальним бухгалтерським балансом; або
- (v) якщо група є групою без материнського підприємства, або за будь-яких обставин не має відношення до пунктів (i) та (iv), – наглядовим органом, що надав повноваження страховій чи перестраховальній організації з найбільшим загальним бухгалтерським балансом.

3. В особливих випадках наглядові органи можуть, на вимогу будь-якого з органів, спільно прийняти рішення ухилитися від критеріїв, викладених у частині 2, якщо їхнє застосування буде недоречним, зважаючи на структуру групи та відносну важливість діяльності страхових та перестраховальних організацій у різних країнах, та призначити куратором групи інший наглядовий орган.

З цією метою будь-який наглядовий орган може затребувати, щоб рішення було відкрите стосовно відповідності критеріїв, зазначених у частині 2. Таке рішення не повинне прийматися частіше як раз на рік.

Органи нагляду, яких це стосується, роблять усе в межах своїх повноважень для досягнення спільного рішення стосовно вибору наглядача групи протягом трьох місяців після затребування рішення. Перед прийняттям рішення органи нагляду, яких це стосується, надають групі можливість висловити свою думку.

4. Протягом тримісячного терміну, зазначеного у третьому підпункті частини 3, будь-який із наглядових органів можуть затребувати звернення CEIOPS. У випадку звернення до CEIOPS цей період продовжується на два місяці.

5. У випадку звернення до CEIOPS наглядові органи належним чином приймають до уваги рекомендацію CEIOPS перед прийняттям спільного рішення. У рішенні вказуються усі підстави та пояснення будь-яких суттєвих відхилень від рекомендацій CEIOPS.

6. У випадку відсутності спільного рішення, ухиляючись від критеріїв, викладених у частині 2, завдання куратора групи виконує наглядовий орган, визначений відповідно до частини 2.

7. CEIOPS інформує Європейський Парламент, Раду та Комісію, щонайменше щорічно, про будь-які суттєві труднощі, пов'язані із застосуванням частин 2, 3 та 6.

У випадку, коли будь-які суттєві труднощі виникають із застосуванням критеріїв, викладених у частинах 2 та 3, Комісія вживає заходи, уточнюючи ці критерії.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

8. Якщо держава-член має більше ніж один наглядовий орган для пруденційного нагляду за страховими та перестраховальними організаціями, така держава-член вживає необхідних заходів для забезпечення узгодженості між такими органами.

Стаття 248

Права та обов'язки куратора групи та інших кураторів колегії Кураторів

1. Права та обов'язки, покладені на куратора групи стосовно нагляду за групою, включають наступне:

- (a) координація збору та поширення доцільної чи важливої інформації у випадку неперервної діяльності та надзвичайних ситуацій, включаючи поширення інформації, важливої для наглядових завдань наглядових органів;
- (b) наглядовий огляд та оцінка фінансової ситуації групи;
- (c) оцінка дотриманості групою правил щодо платоспроможності, концентрації ризику та міжфірмових угод, як зазначено у статтях 218 та 245;
- (d) оцінка системи управління групою, викладеної у статті 246 та чи члени адміністративного, управлінського чи наглядового органу організації, виконують вимоги, викладені у статтях 42 та 257;
- (e) планування та координація, шляхом регулярних зустрічей щонайменше раз на рік або іншими належними способами, наглядової діяльності у випадку неперервної діяльності чи надзвичайних ситуацій спільно з наглядовими органами та врахуванням характеру, ступеню та складності ризиків, притаманних діяльності усіх організацій, що входять до групи;

(f) інші завдання, заходи та рішення, покладені на куратора групи цієї Директивою, або які впливають з цієї Директиви, особливо ті, що керують процесом ратифікації будь-якої внутрішньої моделі на рівні групи, як викладено у статтях 231 та 233, та ті, що керують процесом надання дозволу застосування режиму, встановленого у статтях 237 та 240.

2. Щоб полегшити виконання завдань нагляду за групою, про що йдеться у частині 1, створюється колегія Кураторів, якою головує куратор групи.

Колегія Кураторів забезпечує співпрацю, обмін інформацією та процес консультування між наглядовими органами, які є членами колегії Кураторів, та ефективно застосовуються відповідно до Розділу III, з метою стимулювання конвертації їх відповідних рішень та діяльності.

3. До складу колегії Кураторів входять куратор групи та наглядові органи усіх держав-членів, де розташовані головні офіси усіх дочірніх організацій.

Наглядовим органам важливих відділень та споріднених організацій також дозволяється брати участь у колегії Кураторів. Проте, участь обмежується досягненням мети ефективного обміну інформацією.

Ефективне функціонування колегії Кураторів може вимагати, щоб деяка діяльність здійснювалась зменшеною кількістю наглядових органів.

4. Без шкоди будь-яким заходам, ухваленим відповідно до цієї Директиви, заснування та функціонування колегії Кураторів ґрунтується на координаційних угодах, підсумованих куратором групи та іншими наглядовими органами.

У випадку розходження поглядів щодо координаційних угод, будь-який член колегії Кураторів може передати питання на розгляд CEIOPS.

Після консультації з наглядовими органами куратор групи приймає до уваги рекомендацію CEIOPS протягом двох місяців після її отримання перед прийняттям остаточного рішення. У рішенні вказуються усі підстави та пояснення будь-яких суттєвих відхилень від порад CEIOPS. Куратор групи передає рішення іншим наглядовим органам.

5. Без шкоди будь-яким мірам, укладеним відповідно до цієї Директиви, координаційні угоди, зазначені у частині 4, уточнюють порядок для:

(a) процесу прийняття рішення серед наглядових органів відповідно до статей 231, 232 та 247;

(b) консультації відповідно до частини 4 цієї статті та відповідно до частини 5 статті 218.

Без шкоди правам та обов'язкам, визначеним цією Директивою для куратора групи та інших наглядових органів, координаційні угоди можуть покладати додаткові завдання на куратора групи або інші наглядові органи, якщо це призведе до більш ефективного нагляду за групою та не порушить наглядову діяльність членів колегії Кураторів стосовно індивідуальних обов'язків.

Окрім цього, координаційні угоди можуть визначати порядок для:

(a) консультації між наглядовими органами, особливо, як зазначено у статтях з 213 по 217, з 219 по 221, 227, з 244 по 246, 250, 256, 260 та 262;

(b) співпраці з іншими наглядовими органами.

6. CEIOPS розробляє керівні вказівки для операційного функціонування колегії Кураторів на основі всебічних переглядів їхньої роботи, щоб оцінити рівень конвертації між ними. Такі перегляди проводяться щонайменше раз на три роки. Держави-члени забезпечують передання куратором групи інформації CEIOPS щодо функціонування колегій Кураторів та будь-яких труднощів, які виникли та мають відношення до цих переглядів.

7. Комісія вживає заходи для координування нагляду за групою в контексті частин з 1 по 6, включаючи дефініцію «важливе відділення».

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Стаття 249

Співпраця та обмін інформацією між наглядовими органами

1. Органи, відповідальні за нагляд за індивідуальними страховими та перестраховальними організаціями в групі та груповий нагляд, тісно співпрацюють, особливо, у випадках, якщо страхова чи перестраховальна організація зазнає труднощів.

З метою забезпечення того, щоб наглядові органи, включаючи куратора групи, мали доступ до однакового об'єму належної інформації, без шкоди їхнім обов'язкам та не зважаючи на те, чи вони були створені в одній державі-членові, вони повинні надавати один одному таку інфор-

мацію, щоб дозволити та допомогти виконанню наглядових завдань інших наглядових органів відповідно до цієї Директиви. Відповідно до цього, наглядові органи та куратор групи негайно передають один одному усю відповідну інформацію як тільки вона стає доступною. Інформація, про яку йдеться у цій частині, включає, але не обмежується, інформацією про діяльність групи та наглядових органів та інформацією, наданою групою.

2. Органи, відповідальні за нагляд за окремими страховими та перестраховальними організаціями в групі, і куратор групи негайно організують зібрання усіх, задіяних в нагляді за групою, наглядових органів хоча б у наступних випадках:

- (a) якщо їм стає відомо про серйозне порушення мінімального необхідного капіталу або порушення мінімального необхідного капіталу окремої страхової чи перестраховальної організації;
- (b) якщо їм стає відомо про серйозне порушення мінімального необхідного капіталу на рівні групи, вираховане на основі консолідованих даних або агрегованого необхідного платоспроможного капіталу групи, відповідно до будь-якого методу обрахунку, що використовується відповідно до підсекції 4 секції 1 глави III розділу III ;
- (c) якщо інші виняткові обставини виникають або вже виникли.

3. Комісія ухвалює міри, що вживаються, які визначають пункти, які, на постійній основі, повинні збиратися наглядачем групи та розповсюджуватися іншим органам нагляду, яких це стосується, або передаватися наглядачу групи іншим органом нагляду, якого це стосується.

Комісія вживає заходи, уточнюючи пункти, важливі чи підходящі для нагляду на рівні групи з метою посилення конгрегації оглядової звітності.

Заходи зазначені у цій частині, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Стаття 250

Консультавання між наглядовими органами

1. Без шкоди Статті 248, наглядові органи у випадку, якщо рішення є важливим для наглядових завдань наглядових органів, попередньо до цього рішення, консультуються між собою у колегії Кураторів відповідно до наступного:

- (a) зміни у структурі акціонерів, організаційній або управлінській структурі страхових чи перестраховальних організацій у групі, які вимагають погодження або ратифікації наглядових органів; та

- (b) основні заходи або виняткові санкції, вжиті наглядовими органами, включаючи встановлення додаткових вимог до капіталу необхідного платоспроможного капіталу, відповідно до статті 37 та встановлення будь-якого обмеження на використання внутрішньої моделі для обрахунку необхідного платоспроможного капіталу відповідно до підсекції 3 секції 4 глави VI розділу I.

В контексті підпункту (b) потрібно завжди консультуватися з куратором групи.

Окрім цього, наглядові органи у випадках, якщо рішення ґрунтується на інформації, отриманій від інших наглядових органів, перед прийняттям рішення консультуються між собою.

2. Без шкоди статті 248, наглядовий орган може вирішити не консультуватися у випадках крайньої необхідності або якщо така консультація може ставити під загрозу ефективність такого рішення. У такому випадку наглядовий орган негайно повідомляє про це інші наглядові органи.

Стаття 251

Запити куратора групи до інших наглядових органів

Наглядач групи може запросити наглядові органи держави-члена, в якій материнська організація має свій головний офіс, та які самі не виконують нагляд за групою, відповідно до статті 247, подати запит до материнської організації про будь-яку інформацію, яка буде доречна для виконання її координаційних прав та обов'язків, як викладено у статті 248, та передати цю інформацію куратору групи.

Куратор групи, якщо йому потрібна інформація, про яку йдеться у частині 2 статті 254 і яку вже передали іншому наглядовому органу, контактує з цим органом, коли це можливо, щоб запобігти дублюванню звітності до різних наглядових органів, задіяних у нагляді.

Стаття 252

Співпраця з органами, відповідальними за кредитні установи та інвестиційні фірми

Якщо страхова чи перестраховальна організація та або кредитна установа, як визначено у Директиві 2006/48/ЄС, або інвестиційна фірма, як визначено у Директиві 2004/39/ЄС, або обоє, прямо або непрямо пов'язані, або мають спільну організацію-учасника, наглядові органи та органи, відповідальні за нагляд за цими іншими установами, тісно співпрацюють.

Без шкоди їхнім відповідним обов'язкам ці органи надають один одному інформацію, здатну полегшити їхнє завдання, особливо, як визначено у цьому розділі.

Стаття 253

Професійна таємниця та конфіденційність

Держави-члени надають право на обмін інформацією між своїми наглядовими органами, та між своїми наглядовими органами та іншими наглядовими органами, відповідно до статей з 249 по 252.

Інформація, отримана в рамках нагляду за групою та, особливо, будь-який обмін інформацією між наглядовими органами, та між наглядовими органами та іншими органами, що подано у цьому Розділі, підпорядковується положенням статті 295.

Стаття 254

Доступ до інформації

1. Держави-члени гарантують, щоб фізичні та юридичні особи, що входять до сфери нагляду за групою, пов'язані з ними організації та організації-учасники мали змогу обмінюватися інформацією, яка може стосуватися процесу нагляду за групою.

2. Держави-члени забезпечують, щоб їхні організації, відповідальні за здійснення нагляду за групою, мали доступ до будь-якої інформації, що має значення для такого нагляду незважаючи на організацію, якої це стосується. Стаття 35 застосовується *mutatis mutiis*.

Наглядові органи можуть напряму звертатися до організацій у групі для отримання необхідної інформації лише якщо подавався запит про таку інформацію до страхової організації чи перестраховальної організації, що підлягає нагляду за групою, та ця інформація не була надана протягом належного періоду часу.

Стаття 255

Перевірка інформації

1. Держави-члени гарантують, щоб їхні наглядові органи могли на своїй території, або напряму, або через посередників, яких вони призначають з цією метою, здійснювати локальну перевірку інформації, про яку йдеться у статті 254 на території будь-кого з наступних:

- (a) страхової чи перестраховальної організації, що підпорядковується нагляду за групою;
- (b) споріднених організацій цієї страхової чи перестраховальної організації;
- (c) материнських організацій цієї страхової чи перестраховальної організації;
- (d) споріднених організацій або материнських організацій цієї страхової чи перестраховальної організації.

2. Якщо наглядові органи бажають в окремих випадках, регульовано чи ні, перевірити інформацію стосовно організації, яка входить до групи та розташована в іншій державі-членові, вони звертаються до наглядових органів цієї держави-члена, щоб провести перевірку.

Органи, що отримують запит, в рамках своєї компетенції відповідно до запиту, напряму здійснюють перевірку, дозволяють її здійснювати аудиторю або експерту, або дозволяють органу, що подав запит, провести її особисто. Куратору групи повідомляють про вид діяльності.

Нагляду орган, що подав запит, може, якщо бажає, брати участь у перевірці, якщо він не виконує перевірку напряму.

Стаття 256

Платоспроможність групи та звіт про фінансовий стан

1. Держави-члени вимагає від страхових та перестраховальних організацій-учасників, або від страхових холдингових компаній щорічно оприлюднювати звіт про платоспроможність та фінансовий стан на рівні групи. Статті 51 та з 53 по 55 застосовуються *mutatis mutiis*.

2. За умови рішення страхової чи перестраховальної організації-учасника, або страхової холдингової компанії та у випадку згоди куратора групи, вона може надати один звіт про платоспроможність та фінансовий стан, який містить наступне:

- (a) інформацію на рівні групи, яка повинна поширюватися відповідно до частини 1;
- (b) інформацію для будь-яких дочірніх підприємств у межах групи, яка повинна окремо визначатися та поширюватися відповідно до статей 51 та з 53 по 55.

Перед тим як дати згоду відповідно до першого пункту, куратор групи консультується та приймає до уваги будь-які точки зору та застереження членів колегії Кураторів.

3. Якщо звіт, про який йдеться у частині 2 не включає інформацію, яку наглядовий орган, що надав дозвіл на створення дочірнього підприємства в межах групи, вимагає для подання, цей наглядовий орган має повноваження вимагати від дочірнього підприємства оприлюднити необхідну додаткову інформацію.

4. Комісія вживає заходи, уточнюючи інформацію, яка має оприлюднюватися та засоби, якими це досягається, відповідно до єдиного звіту про платоспроможність та фінансовий стан.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Стаття 257

Адміністративний, управлінський чи наглядовий орган страхових холдингових компаній

Держави-члени вимагають, щоб усі особи, що ефективно керують страховою холдинговою компанією, підходили для виконання своїх обов'язків.

Стаття 42 застосовується *mutatis mutiis*.

Стаття 258

Примусові заходи

1. Якщо страхові чи перестраховальні організації не відповідають вимогам, про які йдеться у статтях з 218 по 246, або, якщо вимоги виконуються, але платоспроможність може все рівно бути під загрозою, або, якщо міжфірмові угоди або концентрації ризику є загрозою фінансовому стану страхових чи перестраховальних організацій, таке вимагає необхідних заходів, щоб якнайшвидше виправити ситуацію:

- (a) куратор групи стосовно страхової холдингової компанії;
- (b) наглядові органи стосовно страхових та перестраховальних організацій.

Якщо, у випадку, про який йдеться у підпункті (a) першого пункту, куратор групи не є одним із наглядових органів держави-члена, в якій страхова холдингова компанія має свій офіс, куратор групи повідомляє наглядові органи про свої висновки з метою надання їм можливості вжити необхідних заходів.

Якщо, у випадку, про який йдеться у підпункті (a) першого пункту, куратор групи не є одним із наглядових органів держави-члена, в якій страхова чи перестраховальна організація має свій офіс, куратор групи повідомляє наглядові органи про свої висновки з метою надання їм можливості вжити необхідних заходів.

Без шкоди частині 2, держави-члени визначають заходи, які можуть бути вжиті наглядовими органами стосовно страхової холдингової компанії.

Органи нагляду, включаючи куратора групи, координують свої примусові заходи, якщо це доречно.

2. Без шкоди положенням кримінального права, держави-члени гарантують, щоб санкції чи заходи могли бути накладені на страхові холдингові компанії, які порушують закони, правила чи адміністративні положення, встановлені для забезпечення виконання цього Розділу, або на осіб, які ефективно керують цими компаніями. Наглядові органи тісно співпрацюють для гарантування, що такі санкції чи заходи є ефективними, особливо, якщо центральна адміністрація або головна установа страхової холдингової компанії розміщена не в її головному офісі.

3. Комісія може вжити заходи для координації примусових заходів, про які йдеться у частинах 1 та 2.

Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

Стаття 259

Звітність CEIOPS

1. CEIOPS щорічно з'являється до Європейського Парламенту на загальне слухання парламентського комітету. Якщо таке відвідування співпадає з вимогою до звітності CEIOPS, відповідно до частини 3 статті 71, ця вимога виконується, стосовно Європейського Парламенту, відвідуванням CEIOPS цього слухання.

2. На слуханні, про яке йдеться у частині 1, CEIOPS звітує, *inter alia*, про всі доречні та важливі випадки наглядової діяльності та співпраці між кураторами в рамках Розділу III, та, особливо:

- (a) процес призначення куратора групи, кількість кураторів групи та географічне розташування;
- (b) роботу колегії Кураторів, особливо, залучення та зацікавленість наглядових органів, якщо вони не виступають куратором групи.

3. CEIOPS може, в контексті частини 1, також звітувати про основні висновки, зроблені з переглядів, про які йдеться у частині 6 статті 248, якщо це доречно.

ГЛАВА IV

Треті країни

Стаття 260

**Материнські організації за межами Співтовариства:
перевірка відповідності**

1. У випадку, про який йдеться у пункті (c) частини 2 статті 213, наглядові органи перевіряють, чи страхові та перестраховальні організації, материнське підприємство яке має свій головний офіс за межами Співтовариства, підлягають нагляду наглядовим органом третьої країни, який відповідає органу, що забезпечується цим Розділом щодо нагляду на рівні групи страхових та перестраховальних організацій, про які йдеться у пунктах (a) та (b) частини 2 статті 213.

Перевірка проводиться наглядовим органом, який був би наглядовим органом, якби застосовувались критерії, встановлені частиною 2 статті 247, на вимогу материнської організації, або будь-якої зі страхових чи перестраховальних організацій, яким надано право на створення у Співтоваристві, або з власної ініціативи, якщо Комісія попередньо не прийняла рішення стосовно відповідності третьої країни. У такому випадку, наглядовий орган консультується з іншими наглядовими органами та CEIOPS перед прийняттям рішення.

2. Комісія може вжити заходи, визначаючи критерії оцінки того, чи пруденційний режим для нагляду за групами у третій країні відповідає тому, що викладено у цьому Розділі. Заходи, призначені для виправлення неістотних елементів цієї Директиви шляхом її доповнення, повинні бути прийняті з нормативною процедурою та розглядом, зазначеним в частині 3 статті 301.

3. Комісія може ухвалити, після консультації з Європейським комітетом зі страхування та пенсійного забезпечення та відповідно до нормативного порядку, поданого у частині 3 статті 301, та беручи до уваги критерії, ухвалені відповідно до частини 2, рішення стосовно того, чи пруденційний режим для нагляду за групами у третій країні відповідає тому, що викладено у цьому Розділі.

Ці рішення регулярно переглядаються для врахування будь-яких змін до пруденційного режиму для нагляду за групами, викладеного у цьому Розділі та до пруденційного режиму у третій країні для нагляду за групами та до інших змін у правилах, які можуть впливати на рішення щодо відповідності.

Якщо рішення було ухвалене Комісією, відповідно до першого підпункту, стосовно третіх країн, рішення є остаточним в контексті контролю, про який йдеться у частині 1.

Стаття 261

Материнські організації за межами Співтовариства: відповідність

1. У випадк нагляду, про який йдеться у статті 260, держави-члени покладаються на відповідний нагляд за групою, який здійснюється наглядовими органами третьої країни, відповідно до частини 2.

2. Статті з 247 по 258 застосовуються *mutatis mutiis* до наглядових органів третьої країни.

Стаття 262

Материнські організації за межами Співтовариства: відсутність відповідності

1. У випадку відсутності відповідності нагляду, про яку йдеться у статті 260, держави-члени застосовують до страхових та перестраховальних організацій або статті з 218 по 258, *mutatis mutiis* за винятком статей з 236 по 243, або один з методів, поданих у частині 2.

Загальні принципи та методи, подані у статтях з 218 по 258, застосовуються на рівні страхової холдингової компанії, страхової організації третьої країни, або перестраховальної організації третьої країни.

З єдиною метою підрахунку платоспроможності групи до материнської організації ставляться так, як би вона була страховою чи перестраховальною організацією, що

керується тими ж умовами, які викладені у підсекціях 1,2 і секції 3, глави VI розділу I3 стосовно власних коштів, які відповідають необхідному платоспроможному капіталу та будь-чому з такого:

- (a) необхідному платоспроможному капіталу, визначеному відповідно до положень статті 226, якщо це страхова холдингова компанія;
- (b) необхідному платоспроможному капіталу, визначеному відповідно до положень статті 227, якщо це страхова організація третьої країни, або перестраховальна організація третьої країни.

2. Держави-члени дозволяють своїм наглядовим органам застосовувати інші методи, які гарантують належний нагляд за страховими та перестраховальними організаціями у групі. Ці методи повинні бути погоджені куратором групи після консультації з іншими наглядовими органами.

Наглядові органи можуть, зокрема, вимагати заснування страхової холдингової компанії, що має свій головний офіс у Співтоваристві, та застосувати цей Розділ до страхових та перестраховальних організацій у групі, яку очолює страхова холдингова компанія.

Обрані методи дозволяють досягнути мети нагляду за групою, як визначено у цьому Розділі, і про них повинні бути повідомлені наглядові органи та Комісія.

Стаття 263

Материнські організації за межами Співтовариства: рівні

Якщо материнська організація, про яку йдеться у статті 260, сама є дочірнім підприємством страхової холдингової компанії та має свій головний офіс за межами Співтовариства, або страховою чи перестраховальною організацією третьої країни, держави-члени здійснюють перевірку, подану у статті 260, лише на рівні первинної материнської організації, яка є страховою холдинговою компанією третьої країни, страховою організацією третьої країни, або перестраховальною організацією третьої країни.

Проте, держави-члени дозволяють своїм наглядовим органам вирішувати, за відсутності відповідного нагляду, про який йдеться у статті 260, здійснити нову перевірку на нижчому рівні, якщо материнська організація страхової чи перестраховальної організації існує як страхова холдингова компанія третьої країни, страхова організація третьої країни, або перестраховальна організація третьої країни.

В такому випадку, наглядовий орган, про який йдеться у другому пункті частини 1 статті 260, пояснює групі своє рішення.

Стаття 262 застосовується *mutatis mutiis*.

*Стаття 264***Співпраця з наглядовими органами третьої країни**

1. Комісія може подати пропозиції до Ради про переговори стосовно угод з однією чи більше країнами стосовно засобів здійснення нагляду за:

- (a) страховими чи перестраховальними організаціями, які мають, як організації-учасники, організації у межах статті 213, які мають свої головні офіси, розташовані у третій країні; та
- (b) страховими організаціями третьої країни, або перестраховальними організаціями третьої країни, які мають, як організації-учасники, організації в межах статті 213, які мають свої головні офіси у Співтоваристві.

2. Угоди, про які йдеться у частині 1, зокрема гарантують, що:

- (a) наглядові органи держав-членів можуть отримувати інформацію, необхідну для нагляду на рівні групи за страховими та перестраховальними організаціями, які мають свої головні офіси у Співтоваристві, та які мають дочірні підприємства або беруть участь у кредитуванні організацій за межами Співтовариства; та
- (b) органи нагляду третіх країн можуть отримувати інформацію, необхідну для нагляду на рівні групи за страховими та перестраховальними організаціями третьої країни, які мають свої головні офіси на своїй території, та які мають дочірні підприємства або беруть участь у кредитуванні організацій в одній або більше державах-членах.

3. Без шкоди частинам 1 та 2 статті 300 Договору, Комісія, з допомогою Європейського комітету зі страхування та пенсійного забезпечення, перевіряє результат переговорів, про які йдеться у частині 1.

*ГЛАВА V***Страхові холдингові компанії з широкою сферою діяльності***Стаття 265***Міжфірмові угоди**

1. Держави-члени гарантують, що якщо материнська організація однієї або більше страхових чи перестраховальних організацій є страховою холдинговою компанією з широкою сферою діяльності, то наглядові органи, відповідальні загляд за цими страховими чи перестраховальними організаціями, здійснюють загальнийгляд за угодами між цими страховими та перестраховальними організаціями і страховою холдинговою компанією з широкою сферою діяльності та її спорідненими організаціями.

2. Статті 245, з 249 до 255 та 258 застосовуються *mutatis mutiis*.

*Стаття 266***Співпраця з третіми країнами**

Що стосується співпраці з третіми країнами, стаття 264 застосовується *mutatis mutiis*.

РОЗДІЛ IV

РЕОРГАНІЗАЦІЯ ТА ЛІКВІДАЦІЯ СТРАХОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ*ГЛАВА I***Сфера застосування та визначення***Стаття 267***Сфера застосування даного Розділу**

Розділ застосовується до заходів з реорганізації та провадження у справі про ліквідацію стосовно такого:

- (a) страхових організацій;
- (b) відділень, розташованих на території Співтовариства страхових організацій третьої країни.

*Стаття 268***Визначення**

1. Для потреб цього Розділу застосовуються такі визначення:

- (a) «компетентні органи» – адміністративні або судові органи держав-членів, які є компетентними в контексті заходів з реорганізації або провадження у справі про ліквідацію;
- (b) «відділення» – тимчасова присутність страхової організації на території держави-члена, іншої, ніж держава-член реєстрації, що здійснює страхову діяльність.
- (c) «заходи з реорганізації» – заходи, що включають будь-яке втручання компетентних органів, які мають намір зберегти або відновити фінансову ситуацію самої страхової організації, включи, але не обмежуючись заходами, що включають можливість тимчасового призупинення платежів, призупинення примусових заходів, або скорочення платіжних вимог;
- (d) «провадження у справі про ліквідацію» – колективне провадження, включаючи реалізацію активів страхової організації та розподіл виручки між кредиторами, акціонерами, або членами, як належить, що обов'язково включає будь-яке втручання компетентних органів, включаючи випадки, коли колективне провадження завершується компромісною угодою або аналогічним заходом, якщо вони засновані чи ні на платоспроможності, є добровільними чи обов'язковими;

- (e) «адміністратор» – особа або орган, призначений компетентними органами для адміністрування заходів з реорганізації;
- (f) «ліквідатор» – особа, призначена компетентними органами або керівними органами страхової організації для адміністрування провадження у справі про ліквідацію;
- (g) «страхова претензія» – сума, яку страхова організація заборгувала застрахованим особам, власникам полісів, бенефіціаріям або будь-якій потерпілій стороні, яка має пряме право подати позов проти страхової організації, яке постає з контракту страхування або з будь-якої операції прямої страхової діяльності, наведеної у пунктах (b) та (c) частини 3 статті 2, включаючи суму, відстрочену для таких осіб, якщо деякі елементи заборгованості ще не відомі.

Страховальна премія, яку страхова організація заборгувала в результаті не укладення або анулювання контракту страхування або операції, зазначена у підпункті (g) першого пункту, відповідно до закону, що застосовується до такого контракту чи операції перед відкриттям провадження у справі про ліквідацію, також повинна вважатися страховою претензією.

2. Для застосування цього Розділу до заходів з реорганізації та провадження у справі про ліквідацію відділення страхової організації треті країни, розташованого у державі-членові застосовується:

- (a) «держава-член реєстрації» – держава-член, в якій відділення отримало повноваження відповідно до статей зі 145 по 149;
- (b) «органи нагляду» – органи нагляду держави-члена реєстрації;
- (c) «компетентні органи» – компетентні органи держави-члена реєстрації.

ГЛАВА II

Заходи з реорганізації

Стаття 269

Ухвалення чинного законодавства щодо заходів з реорганізації

1. Лише компетентні органи держави-члена реєстрації уповноважені приймати рішення щодо заходів з реорганізації по відношенню до страхової організації, включаючи її відділення.
2. Заходи з реорганізації не повинні перешкоджати відкриттю державою-членом провадження у справі про ліквідацію.
3. Заходи з реорганізації керуються законами, правилами та процедурами, які є чинними у державі-членові, якщо інше не передбачено статтями з 285 по 292.

4. Заходи з реорганізації, вжиті відповідно до законодавства держави-члена реєстрації, є ефективними у всьому Співтоваристві без будь-яких подальших формальностей, включаючи заходи проти третіх сторін в інших державах-членах, навіть якщо законодавство цих інших держав-членів не встановлює таких заходів або, з іншого боку, його виконання підпадає під умови, що не виконуються.

5. Заходи з реорганізації є дієвими у всьому Співтоваристві після введення в дію у державі-членові реєстрації.

Стаття 270

Інформація для наглядових органів

Компетентні органи держави-члена реєстрації інформують в терміновому порядку наглядові органи держави-члена про своє рішення щодо будь-якого заходу з реорганізації, якщо це можливо, то перед прийняттям такого рішення, а якщо ні – відразу після.

Компетентні органи держави-члена реєстрації інформують в терміновому порядку наглядові органи усіх інших держав-членів про своє рішення ухвалити заходи з реорганізації, включаючи можливі фактичні наслідки таких заходів.

Стаття 271

Публікація рішень щодо заходів з реорганізації

1. Якщо у державі-членові реєстрації можлива апеляція проти заходу з реорганізації, компетентні органи держави-члена реєстрації оприлюднюють рішення щодо заходу з реорганізації відповідно до процедури оприлюднення, встановленої у державі-членові, а також за першої ж нагоди публікують в *Офіційному віснику Європейського Союзу* уривок з документу, що встановлює захід з реорганізації.

Наглядові органи інших держав-членів, яких повідомили про рішення щодо заходу з реорганізації, відповідно до статті 270, можуть забезпечити оприлюднення такого рішення на своїй території так, як вони вважають за потрібне.

2. Публікації, наведені у частині 1 конкретизують компетентний орган держави-члена реєстрації, застосований закон, як подано у частині 3 статті 269, та призначеного адміністратора, якщо такий є. Вони створюються офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена, в якій інформація публікується.

3. Заходи з реорганізації застосовуються незалежно від положень щодо оприлюднення, встановлених частинами 1 та 2 та є чинними порівняно з кредиторами, якщо компетентні органи держави-члена реєстрації або закон цієї держави-члена не визначають інакше.

4. Якщо заходи з реорганізації впливають лише на права акціонерів, членів або працівників страхової організації, які беруться до уваги в таких випадках, частини 1, 2 та 3 не застосовуються, якщо законом, що застосовується до заходів з реорганізації, не передбачено інакше.

Компетентні органи визначають спосіб, у який повинні інформувати сторін, зазначених у першому пункті, відповідно до чинного законодавства.

Стаття 272

Інформація про право кредитора висувати претензії

1. Якщо законодавство держави-члена реєстрації вимагає, що претензію необхідно висунути, щоб вона була визнаною, або передбачає повідомлення про заходи з реорганізації кредиторам, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані у цій державі-членові, компетентні органи держави-члена реєстрації або адміністратор інформують відомих кредиторів, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані у державі-членові, відповідно до статей 281 та частини 1 статті 283.

2. Якщо законодавство держави-члена реєстрації передбачає право кредиторів, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані у цій державі-членові, висувати претензії або подавати спостереження стосовно їхніх претензій, кредитори, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані у іншій державі-членові, мають таке ж право відповідно до статей 282 та частини 2 статті 283.

ГЛАВА III

Провадження у справі про ліквідацію

Стаття 273

Інформація для наглядових органів про відкриття провадження у справі про ліквідацію

1. Лише компетентні органи держави-члена реєстрації уповноважені приймати рішення про відкриття провадження у справі про ліквідацію стосовно страхової організації, включаючи її відділення в інших державах-членах. Це рішення може бути прийняте у випадку відсутності або після ухвалення заходів з реорганізації.

2. Рішення про відкриття провадження у справі про ліквідацію страхової організації, включаючи її відділення в інших державах-членах, ухвалене відповідно до законодавства держави-члена реєстрації, визнається без подальшої формальності у всьому Співтоваристві та є чинним там як тільки рішення вступає в дію у державі-членові реєстрації, в якій організації відкрито.

3. Компетентні органи держави-члена реєстрації в терміновому порядку інформують наглядові органи цієї держави-члена про рішення відкрити провадження у справі

про ліквідацію до відкриття провадження, якщо це можливо, а якщо ні – відразу після.

Наглядні органи держави-члена реєстрації в терміновому порядку інформують наглядові органи усіх інших держав-членів про рішення відкрити провадження у справі про ліквідацію, включаючи можливі фактичні наслідки такого провадження.

Стаття 274

Чинне законодавство

1. Рішення розпочати провадження у справі про ліквідацію стосовно страхової організації, провадження у справі про ліквідацію та його наслідки керуються законодавством, чинним у державі-членові реєстрації, якщо інше не передбачено статтями з 285 по 292.

2. Законодавство держави-члена реєстрації визначає як мінімум наступне:

- (a) активи, що складають частину майна та розгляд активів, яких страхова організація набула або які вона набула після відкриття провадження у справі про ліквідацію;
- (b) відповідні повноваження страхової організації та ліквідатора;
- (c) умови, за яких може застосовуватись компенсація;
- (d) вплив провадження у справі щодо ліквідації на поточні контракти, в яких страхова організація виступає стороною;
- (e) вплив провадження у справі щодо ліквідації на провадження, розпочаті окремими кредиторами, за винятком судових справ, що перебувають у процесі розгляду, про які йдеться у статті 292;
- (f) претензії, які повинні висуватися на майно страхової компанії та розгляд претензій, що виникають після відкриття провадження у справі про ліквідацію;
- (g) правила, що регулюють висунення, перевірку та прийняття претензій;
- (h) правила, що регулюють розподіл прибутку від реалізації майна, встановлення черговості претензій та прав кредиторів, які прийняли часткове задоволення після відкриття провадження у справі про ліквідацію на основі абсолютного права або через компенсацію;
- (i) умови та наслідки закриття провадження у справі про ліквідацію, зокрема, компромісною угодою;
- (j) права кредиторів після закриття провадження у справі про ліквідацію;
- (k) сторона, що несе витрати, понесені під час провадження у справі про ліквідацію; та
- (l) правила, що стосуються визнання не чинними, можливості оскарження та відсутності позовної сили законодавчих актів, збиткових для кредиторів.

*Стаття 275***Розгляд страхових претензій**

1. Держави-члени гарантують, що страхові претензії передують іншим претензіям до страхової компанії в одному або обох випадках таким чином:

- (a) стосовно активів, що представляють технічне забезпечення, страхові претензії набувають абсолютної першочерговості перед будь-якою іншою претензією до страхової організації; або
- (b) стосовно загальної суми активів страхової організації, страхові претензії набувають першочерговості перед будь-якою іншою претензією до страхової організації з єдиним можливим винятком такого:
 - (i) претензії працівників, що виникають з контрактів та трудових відносин;
 - (ii) претензії державних органів на податки;
 - (iii) претензії систем соціального забезпечення;
 - (iv) претензії на майно на основі абсолютного права.

2. Без шкоди частині 1, держави-члени можуть передбачити, щоб усі або частина витрат, що виникають у зв'язку з провадженням у справі про ліквідацію, що визначено їхнім внутрішньодержавним законодавством, набувають першочерговості перед страховими претензіями.

3. Держави-члени, які обрали умову, передбачену пунктом (a) частини 1, вимагають від страхових організацій створити та постійно оновлювати спеціальний реєстр відповідно до статті 276.

*Стаття 276***Спеціальний реєстр**

1. Кожна страхова організація веде у своєму головному офісі спеціальний реєстр активів, витрачених на покриття технічного забезпечення, обчислених та інвестованих відповідно до законодавства держави-члена реєстрації.

2. Якщо страхова організація здійснює страхування життя та види страхування, не пов'язані із життям, у своєму головному офісі, вона повинна вести окремі реєстри для кожного виду діяльності.

Однак, якщо держава-член уповноважує страхову організацію покрити ризики життя та ризики, перераховані у класах 1 та 2 Частини А Додатку I, вона може передбачити, щоб страхова організація вела єдиний реєстр усієї своєї діяльності.

3. Загальна вартість зареєстрованих активів, оцінених відповідно до законодавства, чинного у державі-членові реєстрації, не повинна в жодному випадку бути меншою за вартість технічного забезпечення.

4. Якщо активи, внесені до реєстру, підлягають абсолютному праву на користь кредитора або третьої сторони з наслідком того, що частина вартості активів не доступна для покриття зобов'язань, такий факт повинен бути записаний у реєстрі, а недоступна вартість не повинна включатися до загальної вартості, про яку йдеться у частині 3.

5. Поводження з активами у випадку ліквідації страхової організації з урахуванням варіанту, наведеного у пункті (a) частини 1 статті 275, визначається законодавством держави-члена реєстрації, окрім випадків, коли статті 286, 287 чи 288 застосовуються до цих активів, якщо:

- (a) активи, які покривали технічне забезпечення, підлягають абсолютному праву на користь кредитора або третьої сторони, без виконання умов, викладених у частині 4;
- (b) за такими активами зберігається право власності на користь кредитора або третьої сторони; або
- (c) кредитор має право вимагати компенсації його претензії замість претензії страхової організації.

6. Після того, як розпочалося провадження у справі про ліквідацію, склад активів, внесених до реєстру відповідно до частин з 1 по 5, не змінюється і до реєстрів не вноситься жодних змін, окрім виправлення суто технічних помилок, за винятком санкції компетентного органу.

Проте, ліквідатори додають до цих активів ставку доходу та вартість чистої страхової премії, отримані відповідно до класу страхування між відкриттям провадження у справі про ліквідацію та часом сплати страхових претензій або доки не буде здійснено будь-яке переведення портфельного капіталу.

7. Якщо результат реалізації активів є меншим, ніж їхня приблизна вартість у реєстрах, ліквідатор засвідчує це наглядовим органам держави-члена реєстрації.

*Стаття 277***Суброгація до схеми гарантування**

Держава-член реєстрації може визначити, що якщо права страхових кредиторів перейшли до гарантійної схеми, прийнятої у цій державі-членові, претензії за схемою не будуть задоволені відповідно до положень частини (1) статті 275.

*Стаття 278***Представлення преференційних претензій активами**

Держави-члени, які обирають варіант, викладений у пункті (b) частини 1 статті 275, вимагають від кожної страхової організації, щоб вони гарантували у будь-який момент та незалежно від можливої ліквідації представлення у активах претензій, які можуть набувати першочерговості перед страховими претензіями, що відповідають пункту (b) частини 1 статті 275 та зареєстровані у бухгалтерській звітності страхової організації.

*Стаття 279***Анулювання ліцензії**

1. Якщо відкривається провадження у справі про ліквідацію стосовно страхової організації, ліцензія цієї страхової організації анулюється відповідно до процедури, викладеної у статті 144, окрім міри, необхідної для частини 2.

2. Анулювання ліцензії відповідно до частини 1 не перешкоджає ліквідатору або будь-якій іншій особі, призначеній компетентними органами, здійснювати певну діяльність страхової організації у мірі, необхідній для ліквідації.

Держава-член реєстрації може обумовити, щоб така діяльність здійснювалась з дозволу та під наглядом наглядових органів держави-члена.

*Стаття 280***Оприлюднення рішення по провадженню у справі про ліквідацію**

1. Компетентний орган, ліквідатор або будь-яка особа, призначена для цього компетентним органом, оприлюднює рішення про відкриття провадження у справі про ліквідацію відповідно до процедур, передбачених для держави-члена реєстрації, а також публікує уривок з рішення про ліквідацію в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Наглядові органи усіх інших держав-членів, яких поінформували про рішення відкрити провадження у справі про ліквідацію відповідно до частини 3 статті 273, можуть забезпечувати оприлюднення таких рішень на своїй території у спосіб, який вони вважають за необхідний.

2. Публікація, про яку йдеться у частині 1, конкретизує компетентний орган держави-члена реєстрації, чинне законодавство та призначеного ліквідатора. Вона має бути офіційною мовою або однією з офіційних мов держави-члена, у якій ця інформація публікується.

*Стаття 281***Інформація для кредиторів**

1. Коли відкривається провадження у справі про ліквідацію, компетентні органи держави-члена реєстрації, ліквідатор або будь-яка особа, призначена для цього компетентними органами, негайно та в індивідуальному порядку інформує письмовим повідомленням кожного кредитора, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані в іншій державі-членові.

2. Повідомлення, про яке йдеться у частині 1, відповідає регламенту, санкціям, визначеним відповідно до цього регламенту, органу, уповноваженому прийняти претензії чи спостереження, пов'язані з претензіями, та будь-яким іншим заходам.

У повідомленні також зазначається, чи кредиторам, чії претензії преференційні або передбачаються абсолютним правом, необхідно подавати свої претензії.

У випадку страхових претензій, у повідомленні повинні вказуватися подальші наслідки провадження у справі про ліквідацію для страхових контрактів, зокрема, дату, коли страхові контракти чи операції припинять викликати наслідки і права та обов'язки застрахованих осіб відповідно до контракту чи операції.

*Стаття 282***Право подавати скарги**

1. Будь-який кредитор, включаючи державні органи держав-членів, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані в державі-членові, відмінній від держави-члена реєстрації, мають право подавати претензії або письмові спостереження стосовно претензій.

2. Претензії усіх кредиторів, про який йдеться у частині 1, повинні розглядатися та класифікуватися так само, як і претензії відповідного характеру, які можуть подати кредитори, чие постійне місце проживання, юридична адреса або головний офіс розташовані в державі-членові реєстрації. Таким чином компетентні органи діють без дискримінації на рівні Співтовариства.

3. Окрім випадків, коли законодавство держави-члена реєстрації дозволяє інакше, кредитор надсилає компетентному органу копії будь-яких супроводжуючих документів та зазначає таке:

- (a) характер та обсяг претензії;
- (b) дата, коли претензія виникла;
- (c) чи вимагає він переважного права, гарантії у відношенні самої речі або збереження права стосовно претензії;
- (d) якщо це доречно, які активи покриваються його страховкою.

Першочерговість, надана страховим претензіям відповідно до статті 275, повинна зазначатися.

Стаття 283
Мови та форма

1. Інформацію в повідомленні, зазначеному в частині 1 статті 281 потрібно надавати офіційною мовою або однією з офіційних мов держав-членів реєстрації.

З цією метою потрібно використовувати форму, підписану одним з наступних заголовків всіма офіційними мовами Європейського Союзу:

- (a) “Запрошення до подання позову, із дотриманням термінів”; або
- (b) там, де закон своєї держави-члена передбачає надання зауважень відносно позовів, “Запрошення до надання зауважень стосовно позову, із дотриманням термінів”.

Однак, у випадках, де зазначений кредитор є власником страхового позову, інформацію в повідомленні, зазначеному в частині 1 статті 281 потрібно надавати офіційною мовою чи однією з офіційних мов держави-члена, де знаходиться постійне місце проживання, місце перебування чи головний офіс кредитора.

2. Кредитори, чий місце проживання, місце перебування чи головний офіс розташовані в державі-члені, яка не є державою-членом реєстрації, можуть подавати позови або надавати зауваження відносно позовів офіційною мовою чи однією з офіційних мов тієї держави-члена.

Однак, у такому випадку, подання їхніх позовів або надання зауважень відносно позовів, відповідно, підписуватиметься заголовком “Подання позову” або “Надання зауважень відносно позову”, відповідно, офіційною мовою чи однією з офіційних мов держави-члена реєстрації.

Стаття 284
Постійна інформація для кредиторів

1. Ліквідатори повинні належним чином, регулярно інформувати кредиторів стосовно процесу ліквідації.

2. Наглядові органи держав-членів можуть вимагати інформацію про перебіг процесу ліквідації від наглядових органів держави-члена реєстрації.

ГЛАВА IV
Спільні положення

Стаття 285
Результати щодо окремих угод та прав

Через часткову відміну статей 269 та 274, результати щодо початку заходів реорганізації або процесу ліквідації будуть визначатися наступним чином:

- (a) стосовно трудових угод та трудових стосунків виключно законом держави-члена, причетної до трудової угоди та трудових стосунків;

- (b) стосовно угод, які дають право використовувати або володіти нерухомим майном, виключно законом держави-члена, в якій розташовано нерухоме майно; і

- (c) стосовно страхової організації відносно до нерухомого майна, корабля або літака, залежно від реєстрації в державному реєстрі, виключно законом держави-члена, під законом якої перебуває реєстр.

Стаття 286
Права по відношенню до третіх сторін

1. Початок заходів з реорганізації або процесів ліквідації не повинен порушувати права по відношенню до кредиторів чи третіх сторін стосовно матеріального, нематеріального або рухомого, нерухомого майна – як окремого майна, так і сукупності невизначеного майна як цілого, яке змінюється час від часу – яке належить страховій організації та яке розташоване на території іншої держави-члена на момент початку таких заходів чи процесів.

2. Права, зазначені в частині 2, повинні містити в собі щонайменше:

- (a) право продати майно або чи мати його проданим й отримати зиск від доходу чи прибутку з того майна, зокрема, на основі права арешту майна за борги або заставної;
- (b) ексклюзивне право задовольнити свій позов, зокрема, прерогативу, передбачену правом арешту майна за борги, що стосується позову, або письмовою перепоступкою позову через гарантування;
- (c) право вимагати майно або зобов'язувати повернути збитки від тих, хто володів чи користувався ним, всупереч бажанням іншої правової сторони;
- (d) право використання майна у власних цілях.

3. Право, записане в державному реєстрі, що має позовну силу проти третіх сторін, згідно якого можна задовольняти майнове право в межах частини 1, потрібно вважати майновим правом.

4. Частина 1 не повинна перешкоджати позовам про визнання недійсності, оспорування або неправомочності, зазначених у пункті 1 частини 2 статті 274.

Стаття 287
Збереження права власності

1. Початок заходів з реорганізації або процесів ліквідації стосовно страхової організації, що купує майно, не повинен порушувати права продавця, які базуються на збереженні права власності, якщо на момент початку цих заходів або процесів майно розташоване в межах території держави-члена, іншої, ніж та, в якій розпочалися ці заходи або процеси.

2. Початок, після формальної передачі власності, заходів з реорганізації або процесів ліквідації стосовно страхової організації, що продає майно, не повинен встановлювати підстави для анулювання чи припинення продажу і не повинен заважати покупцеві отримати майнові права, якщо на момент початку цих заходів або процесів продаване майно розташоване в межах території держави-члена, іншої, ніж та, в якій розпочалися ці заходи або процеси.

3. Частина 1 і 2 не повинні перешкоджати позовам про визнання недійсності, оспорування або неправомочності, зазначених у пункті 1 частини 2 статті 274.

Стаття 288 **Компенсація**

1. Початок заходів з реорганізації або процесів ліквідації не повинен порушувати право кредиторів вимагати компенсації своїх позовів проти позовів страхової організації, якщо така компенсація передбачена законом, відповідним до позову страхової організації.

2. Частина 1 не повинна перешкоджати позовам про визнання недійсності, оспорування або неправомочності, зазначених у пункті 1 частини 2 статті 274.

Стаття 289 **Регульовані ринки**

1. Без завдання шкоди положенням статті 286 результати заходів з реорганізації або процесів ліквідації щодо прав та обов'язків сторін на регульованому ринку обумовлюються тільки законом, що відповідає тому ринку.

2. Частина 1 не повинна перешкоджати позовам про визнання недійсності, оспорування або неправомочності, зазначених у пункті 1 частини 2 статті 274, яку можна взяти для відкладення платежів і операцій за законом, що відповідає тому ринку.

Стаття 290 **Збиткові акти**

Пункт 1 частини 2 статті 274 не можна застосовувати, якщо особа, яка отримала користь від юридичного акту, що є збитковим для всіх кредиторів, надає доказ того, що цей акт відповідає закону держави-члена, іншої, ніж держава-член реєстрації, і доказ того, що той закон не дозволяє жодних засобів заперечення того акту у відповідному випадку.

Стаття 291 **Захист покупців з третьої сторони**

Наступний закон потрібно застосовувати, якщо актом, затвердженим після ухвалення заходу з реорганізації чи початку процесів ліквідації, страхова організація бере на розгляд щось із наступного:

- (a) стосовно нерухомого майна, закон держави-члена, де розташоване нерухоме майно;
- (b) стосовно кораблів або літака залежно від реєстрації в державному реєстрі, закон держави-члена, під законом якої перебуває реєстр;
- (c) стосовно цінних паперів, що можна передавати та інших, існування та передача яких передбачає внесення до реєстру або рахунку, встановлених законом, або які розміщені в центральній системі вкладів, що керується законом держави-члена, під законом якої реєстр, рахунок чи система перебувають.

Стаття 292 **Поточні правові суперечки**

Результати заходів з реорганізації або процесів ліквідації щодо поточної правової суперечки стосовно майна чи права організації, що ліквідується, обумовлюються тільки законом тієї держави-члена, де триває правова суперечка.

Стаття 293 **Адміністратори та ліквідатори**

1. Призначення адміністратора або ліквідатора потрібно підтвердити затвердженою копією оригіналу рішення про призначення або будь-яким іншим документом, виданим компетентними органами держави-члена реєстрації.

Держава-член, де має намір діяти адміністратор або ліквідатор, може вимагати перекладу офіційною мовою чи однією з офіційних мов тієї держави-члена. Офіційне підтвердження цього перекладу чи якісь інші формальності не вимагаються.

2. Адміністратори та ліквідатори повинні мати повноваження діяти в межах територій всіх держав-членів, владу яких вони уповноважені використовувати, перебуваючи в межах території держави-члена реєстрації.

Особи, що допомагають та представляють адміністраторів і ліквідаторів, можуть призначатися, відповідно до закону держави-члена реєстрації упродовж заходу з реорганізації або процесів ліквідації, зокрема, в державах-членах перебування, і особливо з метою подолання всіх труднощів, з якими зіштовхнулися кредитори тієї держави.

3. Під час виконання своїх повноважень відповідно до закону держави-члена реєстрації, адміністратори та ліквідатори повинні узгоджуватися з законами тих держав-членів, в межах яких вони хочуть діяти, зокрема, відносно процедур реалізації майна та інформування робітників.

Такі повноваження не повинні включати застосування сили та права керувати юридичними процесами та суперечками.

Стаття 294

Реєстрація в державному реєстрі

1. Адміністратор, ліквідатор чи будь-який інший орган або особа, належним чином уповноважений в державі-члені реєстрації може вимагати, щоб захід з реорганізації або рішення про початок процесу ліквідації було зареєстроване в будь-якому відповідному реєстрі, що належить іншим державам-членам.

Однак, якщо держава-член передбачає обов'язкову реєстрацію, орган чи особа, зазначені в першому пункті, має виконати всі заходи, необхідні для того, щоб забезпечити цю реєстрацію.

2. Витрати на реєстрацію відноситимуться до витрат та розходів, понесених упродовж процесу.

Стаття 295

Професійна конфіденційність

Всі особи, відповідальні за отримання та розголошення інформації, пов'язаної з процедурами, встановленими в статтях 270, 273 та 296, повинні керуватися положеннями про професійну конфіденційність, як встановлено в статтях з 64 до 69, за винятком будь-яких судових органів, які застосовують існуючі державні положення.

Стаття 296

Поводження з філіалами страхових організацій третіх країн

Якщо страхова організація третьої країни має філіали, засновані більш, ніж в одній державі-члені, кожен філіал має бути заснований незалежно стосовно застосування цього розділу.

Компетентні органи та спостережні органи тих держав-членів повинні намагатися координувати їхні дії.

Будь-які адміністратори і координатори повинні також намагатися координувати їхні дії.

РОЗДІЛ V

ІНШІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 297

Право звертатися до судів

Держави-члени повинні упевнитися, що рішення, прийняте стосовно страхової чи перестраховальної організації відповідно до законів, регламентів та адміністративних положень про виконання цієї Директиви діють відповідно до права звертатися до судів.

Стаття 298

Співпраця між державами-членами та Комісією

1. Держави-члени повинні співпрацювати одна з одною з метою полегшення контролю над страхуванням та перестрахованням в межах Співтовариства та застосування цієї Директиви.

2. Комісія та наглядові органи держав-членів повинні тісно співробітничати одна з одним з метою полегшення контролю над страхуванням та перестрахованням в межах Співтовариства та вивчення будь-яких труднощів, які можуть виникнути під час застосування цієї Директиви.

3. Держави-члени повинні інформувати Комісію про основні труднощі, які спричинені застосуванням даної Директиви.

Комісія і наглядові органи зацікавлених держав-членів повинні якнайшвидше розглянути ці труднощі для того, щоб знайти відповідне рішення.

Стаття 299

Євро

Якщо ця Директива робить посилання на євро, обмінна вартість у національних валютах, яку потрібно використовувати, починаючи з 31 грудня кожного року, повинна бути вартістю, яка застосовується останнього дня попереднього жовтня, за яку обмінна вартість за євро доступна у всіх валютах Співтовариства.

Стаття 300

Перевірка сум, виражених в євро

Суми, виражені в євро в цій Директиві, повинні переглядатися кожні п'ять років, шляхом збільшення базової суми в євро зміною процента в Гармонізованих Індексах Роздрібних Цін всіх держав-членів, як опубліковано Євростатом, починаючи від 31 жовтня 2012 року до дати перевірки, та повинні округлюватися в більший бік до числа, кратного 100 000 євро.

Якщо зміна процента з часу попередньої перевірки не перевищує 5%, суми не потрібно перевіряти.

Комісія повинна опублікувати перевірені суми Офіційному віснику Європейського Союзу.

Держави-члени повинні ввести перевірені суми упродовж 12 місяців після їх публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 301

Процедура Комітету

1. Комісії повинен допомагати Комітет Європейського страхування та виробничих пенсій.

2. Якщо робиться посилання на цю частину, статті 5 та 7 Рішення 199/468/ЄС потрібно застосовувати, враховуючи положення статті 8 цієї частини.

3. Якщо робиться посилання на цю частину, частини з 1 до 4 статті 5а та статтю 7 Рішення 199/468/ЄС потрібно застосовувати, враховуючи положення статті 8 цієї частини.

Стаття 302

Нотифікації, представлені перед набранням чинності законів, регламентів та адміністративних положень, необхідні, щоб діяти зі статтями з 57 до 63

Процедура оцінювання, що застосовується до запропонованих придбань, для яких нотифікації, зазначені в статті 57, представлені компетентним органам перед набранням чинності законів, регламентів та адміністративних положень, щоб діяти зі статтями з 57 до 63, повинна виконуватись з державним законом держав-членів, чинних на момент нотифікації.

Стаття 303

Поправки до Директиви 2003/41/ЄС

До Директиви 2003/41/ЄС вносяться зміни:

1. Частина 2 статті 17 замінюється наступним:

‘2. З метою розрахунку мінімальної суми додаткового майна потрібно застосовувати норми, встановлені в статтях з 17а до 17d.’

2. Наступні статті потрібно вставити:

‘Стаття 17а

Наявна межа платоспроможності

1. Кожна держава-член повинна вимагати від кожної організації, зазначеної в частині 1 статті 17, розташованої на території цієї держави-члена, відповідну наявну межу платоспроможності, що стосується всього бізнесу, за всіх часів, яка принаймні відповідає вимогам цієї Директиви.

2. Наявна межа платоспроможності повинна складатися з майна організації, вільного від будь-яких можливих грошових зобов'язань, менше будь-яких нематеріальних об'єктів, включаючи:

(а) повністю виплачений акціонерний капітал або, у випадку, коли організація має форму підприємства взаємодопомоги, ефективний початковий фонд плюс будь-які рахунки членів підприємства взаємодопомоги, що відповідають наступним критеріям:

(і) меморандум та статті організації повинні обумовлювати, що платежі можуть здійснюватися з тих рахунків членам підприємства взаємодопомоги, тільки якщо це не спричиняє падіння наявної межі платоспроможності нижче необхідного рівня, або, після розпаду підприємства, якщо всі інші борги підприємства сплачені;

(іі) меморандум та статті організації повинні обумовлювати, стосовно будь-яких платежів, зазначених в підпункті (і), з причин, інших, ніж особисте припинення членства в підприємстві взаємодопомоги, що компетентні органи мають бути проінформовані принаймні на місяць раніше і можуть заборонити платіж упродовж цього періоду; та

(ііі) відповідні положення меморандуму і статті організації можна змінювати тільки після того, як компетентні органи оголосять, що вони не мають заперечень проти поправок без обмеження прав критеріїв, зазначених в підпунктах (і) та (іі);

(b) резерви (статутні та вільні), які не відносяться до гарантійних грошових зобов'язань;

(c) прибуток чи збиток, перенесений на інший рахунок після відрахування дивідендів, які потрібно сплатити; та

(d) дозволені за державним законом прибуткові резерви, які з'являються у бухгалтерському балансі, якщо їх можна використовувати для покриття збитків, які можуть виникати, і якщо їх не зробили доступними для розподілу членам та бенефіціаріям.

Наявну межу платоспроможності потрібно зменшити за рахунок кількості власних акцій, що перебувають безпосередньо у володінні організації.

3. Держави-члени можуть постановити, що наявна межа платоспроможності також може включати:

(а) капітал кумулятивних привілейованих акцій та капітал субординованої позики до 50 % від меншої з наявної межі платоспроможності та необхідної межі платоспроможності, не більше, ніж 25% з яких повинні складатися з субординованих позик зі встановленим терміном платежу, або з капіталу кумулятивних привілейованих акцій із зазначеним терміном, за умови існування обов'язкової угоди, згідно з якою, у разі банкрутства чи ліквідації організації, капітал субординованої позики або капітал привілейованих акцій іде безпосередньо за позовами всіх інших кредиторів і не буде сплачуватися, поки всі інші борги, наявні на той час, не будуть сплачені;

(b) цінні папери з не вказаною датою платежу та інші засоби, включаючи кумулятивні привілейовані акції, інші, ніж ті, що зазначені в підпункті (а), до максимуму в 50% від наявної межі платоспроможності, або необхідної межі платоспроможності, яка є меншою від загальної суми таких паперів та капіталу субординованої позики, зазначеного в підпункті (а), в тому випадку, якщо вони виконують наступні умови:

(і) вони не повинні сплачуватися з ініціативи пред'явника або без попередньої згоди компетентного органу;

(іі) договір щодо емісії повинен давати право організації відстрочити платіж відсотків позики;

- (iii) позови позикодавців на організацію повинні йти повністю після позовів всіх несубординованих кредиторів;
- (iv) документи, які керують емісією цінних паперів, повинні передбачати здатність боргу та несплачених відсотків поглинати збитки, одночасно даючи можливість організації подовжувати свій бізнес; та
- (v) тільки повністю сплачені суми повинні братися до уваги.

З метою підпункту (а) капітал субординованої позики також повинен виконувати наступні умови:

- (i) тільки повністю виплачені фонди повинні братися до уваги;
- (ii) щодо позик зі встановленим терміном платежу, початковий термін платежу повинен бути щонайменше п'ять років. Не пізніше, ніж за один рік до дати сплати, організація має представити компетентним органам для їхнього ухвалення план, що показує, як наявна межа платоспроможності буде дотримуватися, або буде піднесена на необхідний рівень, на момент настання терміну сплати. Компетентні органи можуть дозволити дострокову сплату таких позик, за умови, що заяву подала емісійна організація та її наявна межа платоспроможності не падає нижче необхідного рівня;
- (iii) позики, термін платежу яких не встановлений, підлягають оплаті тільки за умови п'ятирічного строку, якщо тільки позики більше не вважаються складовими наявної межі платоспроможності або якщо тільки для дострокової сплати особливо необхідна попередня згода компетентних органів. В останньому випадку організація повинна повідомити компетентні органи щонайменше за шість місяців до дати запланованого платежу, визначаючи наявну межу платоспроможності і необхідну межу платоспроможності до та після цього платежу. Компетентні органи можуть дозволити сплату, тільки якщо наявна межа платоспроможності організації не падає нижче необхідного рівня;
- (iv) угода про позику не повинна містити жодного пункту, який передбачає, що у випадку особливих обставин, інших, ніж ліквідація організації, борг повинен підлягати сплаті до встановлених термінів платежу; та
- (v) угода про позику може бути змінена тільки після того, як компетентні органи оголосять, що вони не мають заперечень проти поправок.

4. По заяві, разом із підтверджуючими даними, наданими організацією компетентному органу держави-члена реєстрації, та зі згодою цього компетентного органу, наявна межа платоспроможності може також містити:

- (a) якщо не практикується метод Цильмера, або, якщо практикується, це менше, ніж надбавка до нетто-ставки для компенсації витрат на залучення нових страхувальників, включена в ціну, різниця між математичним положенням не за методом Цильмера чи частково за методом Цильмера, та математичним положенням за методом Цильмера, за нормою, рівною надбавці до нетто-ставки для компенсації витрат на залучення нових страхувальників, включеної в ціну;
- (b) будь-які приховані чисті резерви, що виникають внаслідок оцінки майна, тільки якщо такі приховані чисті резерви не виняткові;
- (c) одна половина несплаченого акціонерного капіталу чи початкового фонду, один раз виплачені часткові суми до 25% цього капіталу або фонду, до 50% наявної чи необхідної межі платоспроможності, тієї, яка є меншою.

Цифра, зазначена в підпункті (а), не повинна перевищувати 3,5% від суми різниць між відповідними сумами капіталів із страхування життя і розрахунковими показниками професійних пенсій та математичними положеннями щодо всіх страхових полісів, для яких можливе застосування методу Цильмера. Різницю потрібно зменшити за рахунок суми будь-яких витрат на залучення нових страхувальників, зареєстрованих як майно.

5. Комісія може ухвалити виконавчі заходи, що стосуються частин від 2 до 4, для того, щоб врахувати події, що пояснюють технічне регулювання елементів, що підходять для наявної межі платоспроможності.

Дані заходи, призначені для внесення змін в другорядні елементи даної Директиви, шляхом її доповнення, ухвалюються відповідно до регуляторної процедури з ретельним вивченням, зазначеним у статті 21b.

Стаття 17b

Необхідна межа платоспроможності

1. За умови статті 17c, необхідну межу платоспроможності потрібно визначити, як встановлено в частинах з 2 до 6 відповідно до гарантованих фінансових зобов'язань.

2. Необхідна межа платоспроможності повинна бути рівною сумі наступних результатів:

- (a) перший результат:

4% долю математичних положень, що стосуються безпосереднього бізнесу та перестраховальних пропозицій, включаючи перестраховальні цесії, потрібно помножити на коефіцієнт, який має бути не менший, ніж 85%, за попередній фінансовий рік, від математичних положень,

за винятком перестраховальних цесій, по відношенню до математичних положень валової суми;

(b) другий результат:

за страхові поліси, на яких капітал з ризиком не є негативною цифрою, 0,3 % долю такого капіталу, гарантованого організацією, потрібно помножити на коефіцієнт, який має бути не менший, ніж 50%, за попередній фінансовий рік, від сумарного капіталу з ризиком, утриманого як фінансове зобов'язання після перестраховальних цесій та ретроцесій по відношенню до сумарного капіталу з ризиком, включаючи перестраховування.

Стосовно короткотривалого страхування на випадок смерті з максимальним терміном три роки, ця доля буде 0,1%. Щодо такого страхування строком більше, ніж три роки, але не більше, ніж п'ять років, ця доля буде 0,15%.

3. Щодо додаткового страхування, зазначеного в підпункті (iii) пункту (а) частини 3 статті 2 Директиви 2009/138/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 25 листопада 2009 року про початок і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування (Платоспроможність II) (*), необхідна межа платоспроможності має бути рівною необхідній межі платоспроможності для організацій, як встановлено у статті 17d.

4. Щодо операцій із погашення капіталу, зазначених у підпункті (ii) пункту (b) частини 3 статті 2 Директиви 2009/138/ЄС, необхідна межа платоспроможності має бути рівною 4% долі математичних положень, розрахованих з пунктом (а) частини 2.

5. Щодо операцій, зазначених у підпункті (i) пункту (b) частини 3 статті 2 Директиви 2009/138/ЄС, необхідна межа платоспроможності має бути рівною 1% від їх майна.

6. Щодо страхування, обумовленого підпунктами (i) і (ii) пункту (а) частини 3 статті 2 Директиви 2009/138/ЄС, пов'язаними з інвестиційними фондами та щодо операцій, зазначених у підпунктах (iii), (iv) та (v) пункту (b) частини 3 статті 2 Директиви 2009/138/ЄС, необхідна межа платоспроможності має бути рівною сумі наступного:

- (a) якщо організація несе інвестиційний ризик, 4% доля технічних положень, розрахованих з пунктом (а) частини 2;
- (b) якщо організація не несе інвестиційний ризик, а розподіл ресурсів на покриття витрат на управління закріплений на період, що перевищує п'ять років, 1% доля технічних положень, розрахованих з пунктом (а) частини 2;
- (c) якщо організація не несе інвестиційний ризик і розподіл ресурсів на покриття витрат на управління не закріплений на період, що перевищує п'ять років, сума еквівалентна 25% від чистих адміністративних витрат за попередній фінансовий рік відносно цього бізнесу;

- (d) якщо організація покриває смертельний ризик, 0,3% доля від капіталу з ризиком, розрахована з пунктом (b) частини 2.

Стаття 17c

Гарантійний фонд

1. Держави-члени можуть передбачити, що одна третина необхідної межі платоспроможності, як вказано в статті 17b повинна утворити гарантійний фонд. Цей фонд має містити в собі пункти, перераховані в частинах (2) та (3) статті 17a та, за умови угоди компетентного органу держави-члена реєстрації, в пункті (b) частини 4 статті 17a.

2. Гарантійний фонд має бути не меншим, ніж 3 мільйони євро. Будь-яка держава-член може передбачити 255 зниження мінімуму гарантійного фонду у випадку з організаціями взаємодопомоги та взаємного страхування.

Стаття 17d

Необхідна межа платоспроможності з метою з частини 3 статті 17b

1. Необхідна межа платоспроможності має бути визначена на основі або щорічної суми страхових внесків чи вкладів, або середнього боргу від позовів за останні три фінансові роки.

2. Сума необхідної межі платоспроможності повинна бути рівною більшою з двох результатів, як сказано в частинах 3 та 4.

3. Основа страхового внеску розраховується, використовуючи більшу величину з валової суми записаних страхових внесків чи вкладів, як розраховано нижче, та валову суму зароблених страхових внесків чи вкладів.

Страхові внески та вклади (включаючи витрати, що супроводжують страхові внески та вклади), відповідні відносно безпосередньої діяльності в попередньому фінансовому році, потрібно згрупувати.

До цієї суми потрібно додати суму страхових внесків, прийнятих для всіх перестраховувань в попередньому фінансовому році.

Від цієї суми потім потрібно відрахувати загальну суму страхових внесків і вкладів, анульованих в попередньому фінансовому році, а також загальну суму податків та зборів відносно страхових внесків та вкладів, що входять у сукупність.

Отриману таким чином суму потрібно поділити на дві частини, перша збільшується до 50 мільйонів євро, друга вміщує в себе надлишки; 18% першої частини та 16% другої потрібно скласти.

Суму, отриману таким чином, потрібно помножити на коефіцієнт, що складається відповідно до суми трьох попередніх фінансових років між сумою позовів, що залишились під відповідальністю організації після відрахування сум, що відшкодовуються унаслідок перестраховування, та валовою сумою позовів. Цей коефіцієнт має бути не меншим, ніж 50%.

4. Позовна основа розраховується наступним чином:

Суми позовів, заплачені відносно безпосередньої діяльності (без жодних відрахувань позовів, що знаходяться під відповідальністю перестраховальників і ретроцесіонерів) в період, вказаний в частині 1, потрібно згрупувати.

До цієї суми потрібно додати суму позовів, заплачених відносно перестраховальників і ретроцесіонерів, прийнятих протягом таких самих періодів, і суму резервів для виплати по позовах, що ще не покриті, заснованих в кінці попереднього фінансового року для безпосередньої діяльності та прийняття перестрахування.

Від цієї суми потрібно відняти суму відшкодувань, здійснених упродовж періодів, вказаних в частині 1.

Від суми, що залишається, потрібно відняти суму резервів, для виплати по позовах, що ще не покриті, заснованих на початку року, який передує попередньому фінансовому року, щодо якого є рахунки, і за безпосередню діяльність, і за прийняття перестрахування.

Одну третю отриманої таким чином суми потрібно поділити на дві частини, перша збільшується до 35 мільйонів євро, друга вміщує в себе надлишки; 26% першої частини та 23% другої потрібно скласти.

Суму, отриману таким чином, потрібно помножити на коефіцієнт, що складається відповідно до суми трьох попередніх фінансових років між сумою позовів, що залишились під відповідальністю організації після відрахування сум, що відшкодовуються унаслідок перестрахування, та валовою сумою позовів. Цей коефіцієнт має бути не меншим, ніж 50%.

5. Якщо необхідна межа платоспроможності, вирахована, як в частинах від 2 до 4, є нижчою, ніж необхідна межа платоспроможності попереднього року, необхідна межа платоспроможності повинна бути принаймні рівною необхідній межі платоспроможності попереднього року, помноженій на коефіцієнт суми технічних резервів, для виплати по позовах, що ще не покриті на кінець попереднього фінансового року, та суми технічних резервів, для виплати по позовах, що ще не покриті на початок попереднього фінансового року. В цих розрахунках технічні резерви потрібно обчислювати за відрахуванням перестрахування, але коефіцієнт може бути не вищим 1.

(*) ОВ L 335, 17.12.2009, С.1'.

3. Наступні статті потрібно вставити:

Стаття 21a

Перегляд суми гарантійного фонду

1. Сума в євро, встановлена в частині 2 статті 17с, повинна щорічно переглядатися, починаючи з 31 жовтня 2012 року, для того, щоб враховувати зміни в Гармонізованих Індексах Роздрібних Цін всіх держав-членів, як опубліковано Євростатом.

Цю суму потрібно адаптувати автоматично, шляхом збільшення базової суми в євро зміною процента в цьому індексі за період між 31 грудня 2009 року та дати перегляду, та округлювати в більший бік до числа, кратного 100 000 євро.

Якщо зміна процента з дати попередньої адаптації є меншою, ніж 5%, адаптація не потрібна.

2. Комісія повинна інформувати Європейський Парламент та Раду щорічно про перегляд та адаптовану суму, як зазначено в частині 1.

Стаття 21b

Процедура Комітету

1. Комісії буде допомагати Європейський Комітет страхування та професійних пенсій, заснований Рішенням Комісії 2004/9/ЄС (*).

2. Якщо на цю частину робиться посилання, частини з 1 до 4 статті 5a і статтю 7 Рішення 1999/468/ЄС потрібно застосовувати, враховуючи положення його статті 8.

(*) ОВ L 3, 7.1.2004, С.34'.

Стаття 304

Під-модуль ризику капіталу на основі тривалості

1. Держави-члени можуть дозволити діяльність організацій, які займаються страхуванням життя, за умови:

- (a) бізнесу, що передбачає професійні пенсії, зі статтею 4 Директиви 2003/41/ЄС, або
- (b) пенсійна допомога по зверненню після досягнення, або упродовж очікування досягнення, пенсії, де страхові внески, сплачені за ці допомоги, мають податкове відрахування, передбачене власникам страхових полісів відповідно до державного законодавства держави-члена, яка дозволяє діяльність організацій;

якщо:

- (i) все майно та фінансові зобов'язання зарезервовані, скеровані та організовані окремо від інших видів діяльності страхових організацій, без жодної можливості передачі;
- (ii) види діяльності страхової організації, що стосуються підпунктів (a) і (b), відносно яких застосовується принцип, вказаний у цій частині, проводяться тільки в тих державах-членах, де уповноважена діяти організація; та
- (iii) середній термін тривання фінансових зобов'язань, що відносяться до діяльності, яку провадить організація, перевищує за середню позначку в 12 років;

застосувати субмодуль ризику капіталу необхідного платоспроможного капіталу, який калібрований за нормою суми-під-ризиком, за часовий період, який узгоджується з середнім періодом володіння акціонерними інвестиціями для відповідної організації, з рівнем достовірності, який забезпечує власників страхових полісів та бенефіціаріїв ступенем захисту, еквівалентним тому, який встановлений у статті 101, де принцип, передбачений у цій статті, використовується тільки по відношенню до майна та фінансових зобов'язань, зазначених у підпункті (i). В підрахунок необхідного платоспроможного капіталу це майно і фінансові зобов'язання будуть повністю вважатися призначеними для оцінки і диверсифікації майна, без обмеження особистих прав щодо потреби в захисті інтересів власників страхових полісів і бенефіціаріїв в інших державах-членах.

За умови дозволу наглядових органів, принцип, встановлений в першому пункті потрібно використовувати, тільки якщо позиція платоспроможності і ліквідності, а також стратегії, процеси і звітні процедури відповідної організації відносно управління активами і пасивами такі, що забезпечують, на постійній основі, здатність володіти акціонерними інвестиціями протягом періоду, який узгоджується з середнім періодом володіння акціонерними інвестиціями для відповідної організації. Організація повинна бути здатна продемонструвати наглядовому органу, що ця умова виконується з рівнем достовірності, необхідним для забезпечення власників страхових полісів та бенефіціаріїв ступенем захисту, еквівалентним тому, який встановлений у статті 101.

Страхові та перестраховальні організації не повинні повертатися до застосування принципу, встановленого в статті 105, за винятком належним чином обґрунтованих обставин і за умови дозволу наглядових органів.

2. Комісія повинна представити на розгляд Європейському Комітету страхування та професійних пенсій і Європейському Парламенту, не пізніше, як 31 жовтня 2015 року, доповідь про застосування принципу, встановленого в частині 1 та інструкції наглядових органів, адаптовані з частиною 1, що супроводжуються, де необхідно, відповідними пропозиціями. Ця доповідь буде адресувати, зокрема, зарубіжні результати використання цього принципу з метою уникнення страховими та перестраховальними організаціями регулятивного арбітражного суду.

РОЗДІЛ VI ПЕРЕХІДНІ ТА ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА I

Перехідні положення

Секція I Страховання

Стаття 305 Скорочення та відміна обмежувальних заходів

1. Держави-члени можуть звільнити організації, які

займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, котрі станом на 31 січня 1975 року не дотримувались вимог статей 16 і 17 Директиви 73/239/ЄЕС, чий щорічний прибуток від страхових внесків та вкладів на момент 31 липня 1978 року був в шість разів нижчим за суму мінімального гарантійного фонду, необхідного згідно з частиною 2 статті 17 Директиви 73/239/ЄЕС, від необхідності заснування такого мінімального гарантійного фонду до кінця фінансового року, відносно якого прибуток від страхових внесків та вкладів є в шість разів більший, ніж такий мінімальний гарантійний фонд. Після врахування результатів вивчення, передбаченого згідно з частиною 2 статті 298, Рада повинна одногослосно вирішити, щодо пропозиції від Комісії, коли це звільнення буде анульоване державами-членами.

2. Організації, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, засновані в Сполученому Королівстві королівським патентом або приватним законом, або спеціальним загальним законом, можуть продовжувати провадити всю діяльність в юридичній формі, в якій вони були засновані станом на 31 липня 1973 року упродовж необмеженого періоду.

Організації, які займаються страхуванням життя, засновані в Сполученому Королівстві королівським патентом або приватним законом, або спеціальним загальним законом, можуть продовжувати провадити всю діяльність в юридичній формі, в якій вони були засновані станом на 15 березня 1979 року упродовж необмеженого періоду.

Сполучене Королівство повинно скласти список організацій, зазначених в першому та другому пунктах, і повідомити про них іншим державам-членам та Комісії.

3. Товариства, зареєстровані в Сполученому Королівстві згідно з законами Товариства взаємодопомоги, можуть продовжувати свою діяльність, пов'язану із страхуванням життя, і операції із заощадженнями, які, зі своїми цілями, вони провадили станом на 15 березня 1979 року.

4. На вимогу організацій, які займаються страхуванням, не пов'язаним із життям, які дотримуються вимог, встановлених в секціях 2,4 і 5 глави VI, розділу I, держави-члени повинні припинити застосовувати обмежувальні заходи, такі, які стосуються іпотечного кредитування, депозитів та цінних паперів.

Стаття 306 Права, набуті існуючими філіями та страховими організаціями

1. Філії, які розпочинають діяльність, з діючими положеннями держави-члена, де розташована філія, до 1 липня 1994 року мають бути передбачені до підлягання процедури, встановленій в статтях 145 і 146.

2. Статті 145 і 146 не повинні порушувати права, набуті страховими організаціями, що провадять діяльність з політичною свободою надавати послуги до 1 липня 1994 року.

Секція 2
Перестраховання

Стаття 307

Перехідний період для частини 3 статті 57 та частини 6 статті 60 Директиви 2005/68/ЄС

Держава-член може відкласти застосування положень частини 3 статті 57 Директиви 2005/68/ЄС, що вносить зміни до частини 3 статті 15, та положення частини 6 статті 60 Директиви 2005/68/ЄС до 10 грудня 2008 року.

Стаття 308

Права, набуті існуючими перестраховальними організаціями

1. Перестраховальні організації, за умови даної Директиви, яким було дозволено чи надано повноваження вести перестраховальну діяльність з положеннями держав-членів, в яких вони мають свої центральні офіси, до 10 грудня 2005 року повинні вважатися уповноваженими зі статтею 14.

Однак, вони будуть зобов'язані дотримуватися положень даної Директиви, які стосуються ведення діяльності у сфері перестраховання, і вимог, встановлених в підпунктах (b) та від (d) до (g) частини 1 статті 18, статей 19, 20 та 24 і розділі I глави VI, секціях 2, 3 та 4.

2. Держави-члени можуть визнати перестраховальні організації, зазначені в частині 1, які станом на 10 грудня 2005 року не дотримувалися пункту (b) частини 1 статті 18, статей 19 і 20 та розділу I глави VI, секцій 2, 3 та 4 до 10 грудня 2008 року, для того, щоб дотримуватися цих вимог.

ГЛАВА II
Прикінцеві положення

Стаття 309

Перенесення

1. Держави-члени ухвалюють закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання статей 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128-129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 та 304 і Додатків III та IV не пізніше 31 жовтня 2012 року.

Якщо вони ухвалюються державами-членами, ці положення мають містити посилання на дану Директиву та супроводжуватися таким посиланням у випадку їхньої офіційної публікації. Вони також мають містити твердження, що посилання в існуючих законах, підзаконних актах та адміністративних положеннях до директив, відмінених даною Директивою, повинні тлумачитися як посилання на дану Директиву. Держави-члени повинні визначити, як зробити таке посилання і як сформулювати таке твердження.

2. Держави-члени повинні повідомити Комісії про текст основних положень національного права, що вони ухвалюють у сфері, яку охоплює дана Директива.

Стаття 310

Відміна

Директиви 64/225/ЄЕС, 73/239/ЄЕС, 73/240/ЄЕС, 76/580/ЄЕС, 78/473/ЄЕС, 84/641/ЄЕС, 87/344/ЄЕС, 88/357/ЄЕС, 92/49/ЄЕС, 98/78/ЄС, 2001/17/ЄС, 2002/83/ЄС та 2005/68/ЄС як замінені законами, перерахованими в частині А Додатку VI, відмінюються, набуваючи чинності з 1 листопада 2012 року, без обмежуючи зобов'язання держав-членів відносно термінів для перенесення в національне право та застосування Директив, встановлених у частині В Додатку VI.

Посилання до відмінених Директив мають тлумачитися як посилання до даної Директиви і повинні читатися з кореляційною таблицею Додатку VII.

Стаття 311

Набрання чинності

Ця Директива набуває чинності на 20й день після її публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Статті 1-3, 5-9, 11, 12, 15-17, 19-22, 24, 25, 33, 56-66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308 та Додатки I і II, V, VI і VII потрібно застосовувати з 1 листопада 2012 року.

Стаття 312

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

Вчинено у Страсбурзі, 25 листопада 2009 року.

За Європейський Парламент

За Раду

Голова

Голова

J. BUZEK

Asa TORSTENSSON

ДОДАТОК I

КЛАСИ СТРАХУВАННЯ, НЕ ПОВ'ЯЗАНОГО ІЗ ЖИТТЯМ

A. Класифікація ризиків відповідно до класів страхування

1. *Нещасний випадок* (включаючи виробничу травму і професійні захворювання):

- фіксована грошова допомога,
- допомога у вигляді відшкодування,
- поєднання обох,
- травма пасажирів,

2. *Хвороба*:

- фіксована грошова допомога,
- допомога у вигляді відшкодування,
- поєднання обох,

3. *Сухопутні транспортні засоби* (за виключенням рухомого залізничного складу)

Усі пошкодження або втрата:

- сухопутних транспортних засобів,
- сухопутних транспортних засобів окрім автотранспортних засобів,

4. *Рухомий залізничний склад*

Усі пошкодження або втрата рухомого залізничного складу.

5. *Повітряні судна*

Усі пошкодження або втрата повітряних суден.

6. *Судна (морські, річкові та річні і каналні судна)*

Усі пошкодження або втрата:

- річкових і каналних суден,
- озерні судна,
- морські судна,

7. *Товари в дорозі* (включаючи комерційні вантажі, багаж та інші товари)

Усі пошкодження або втрата товарів у дорозі або багажу незалежно від виду транспортування .

8. *Пожежа та сили природи*

Усі пошкодження або втрата майна (окрім майна, включеного у класи 3, 4, 5, 6 і 7) через:

- пожежу,
- вибух,
- бурю,

- сили природу окрім бурі,
- атомної енергії,
- просідання ґрунту,

9. *Інше пошкодження майна*

Усі пошкодження або втрата майна (окрім майна, включеного у класи 3, 4, 5, 6 і 7) через град або мороз, та будь-яку подію на зразок крадіжки, за виключенням тих, які включені у 8-ий клас 8.

10. *Автоцивільна відповідальність*

Уся відповідальність, що виникає через використання автотранспортних засобів, які функціонують на суші (включаючи відповідальність перевізника).

11. *Страхове відшкодування збитків по авіакатастрофам*

Уся відповідальність, що виникає через використання повітряних суден (включаючи відповідальність перевізника).

12. *Відповідальність за судна (морські, озерні, річкові та каналні судна)*

Уся відповідальність, що виникає через використання кораблів, суден або човнів на морі, озерах, річках або каналах (включаючи відповідальність перевізника).

13. *Загальна відповідальність*

Усі відповідальності окрім відповідальності згаданої у класах 10, 11 і 12.

14. *Кредит:*

- неплатоспроможність (загальна),
- експортний кредит,
- кредит з погашенням у розстрочку,
- іпотеки,
- сільськогосподарський кредит,

15. *Порука:*

- порука (пряма),
- порука (непряма),

16. *Різні фінансові збитки:*

- ризики безробіття,
- недостатність доходу (загальна),
- погана погода,
- втрата прибутків,
- тривалі загальні витрати,
- непередбачувані торгові витрати,

- втрата ринкової вартості,
- втрата оренди або зниження прибутку,
- інші непрямі торгові збитки,
- інші фінансові збитки не пов'язані з торгівлею,
- інші форми фінансових збитків,

17. *Юридичні витрати*

Юридичні витрати та судові витрати.

18. *Допомога*

Допомога для осіб, які потрапили у скрутне становище під час подорожі, перебуваючи далеко від своєї домівки або звичного місця проживання.

В. Описання дозволів, наданих для більш ніж одного класу страхування

Наступні назви повинні бути присвоєні дозволам, які одночасно охоплюють наступні класи:

- (a) Класи 1 і 2: «Страхування життя і від нещасного випадку»;
- (b) Класи 1 (четвертий параграф), 3, 7 і 10: «Автомобільне страхування»;
- (c) Класи 1 (четвертий параграф), 4, 6, 7 і 12: «Морське та транспортне страхування»;
- (d) Класи 1 (четвертий параграф), 5, 7 і 11: «Авіаційне страхування»;
- (e) Класи 8 і 9: «Страхування від пожежі та іншого пошкодження майна»;
- (f) Класи 10, 11, 12 і 13: «Страхування громадянської відповідальності»;
- (g) Класи 14 і 15: «Кредитне страхування та страхування поруки»;
- (h) Усі класи на вибір держав-членів, які повинні повідомити інші держави-члени і Комісію про їх вибір.

*ДОДАТОК II***КЛАСИ СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ**

- I. Страхування життя, про яке йдеться мова у підпунктах (i), (ii) і (iii) пункту (a) частини 3 статті 2, за виключенням того, що згадується у II і III;
- II. Страхування шлюбу, страхування народження;
- III. Страхування, зазначене у підпунктах (i) і (ii) пункту (a) частини 2 статті 2, яке зв'язане з інвестиційними фондами;
- IV. Постійне страхування здоров'я, зазначене у підпункті (iv) пункту (a) частини 3 статті 2;
- V. Тонгіни, зазначені у підпункті (i) пункту (b) частини 3 статті 2;
- VI. Операції з погашення капіталу, зазначені у підпункті (ii) пункту (b) частини 3 статті 2;
- VII. Управління групою пенсійних фондів, зазначених у підпункті (iii) і (iv) пункту (b) частини 3 статті 2;
- VIII. Операції, зазначені у підпункті (v) пункту (b) частини 3 статті 2;
- IX. Операції, зазначені у пункті (c) частини 3 статті 2.

ДОДАТОК III

ЮРИДИЧНІ ФОРМИ ОРГАНІЗАЦІЙ

А. **Форми організації, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям:**

- (1) у випадку Королівства Бельгії: 'societe anonyme/naamloze vennootschap', 'societe en commiite par actions/commiitaire vennootschap op aielen', 'association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsv-ereniging', 'societe cooperative/cooperatieve vennootschap', 'societe mutualiste/maatschappij van onderlinge bijsti';
- (2) у випадку Республіки Болгарія: 'акционерно дружество';
- (3) у випадку Чеської Республіки: 'akciová společnost', 'družstvo';
- (4) у випадку Королівства Данія: 'aktieselskaber', 'gensidige selskaber';
- (5) у випадку Федеративної Республіки Німеччини: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit', 'Offentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen';
- (6) у випадку Естонської Республіки: 'aktsiaselts';
- (7) у випадку Ірландії: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- (8) у випадку Грецької Республіки: 'ανώνυμη εταιρία', 'αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός';
- (9) у випадку Королівства Іспанія: 'sociedad anonima', 'sociedad mutua', 'sociedad cooperativa';
- (10) у випадку Французької Республіки: 'société anonyme', 'société d'assurance mutuelle', 'institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale', 'institution de prévoyance régie par le code rural', 'mutuelles régies par le code de la mutualité';
- (11) у випадку Італійської Республіки: 'societa per azioni', 'societa cooperativa', 'mutua di assicurazione';
- (12) у випадку Республіки Кіпр: 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές', 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο';
- (13) у випадку Республіки Латвія: 'apdrošināšanas akciju sabiedrība', 'savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība';
- (14) у випадку Литовської Республіки: 'akcine bendrove', 'uždarOBi akcine bendrove';
- (15) у випадку Великого герцогства Люксембург: 'societe anonyme', 'societe en commiite par actions', 'association d'assurances mutuelles', 'societe cooperative';
- (16) у випадку Угорської Республіки: 'biztosító részvénytársaság', 'biztosító szövetkezet', 'biztosító egyesület', 'külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe';
- (17) у випадку Республіки Мальта: 'limited liability company/kumpannija b' responsabbilta' limitata';
- (18) у випадку Королівства Нідерландів: 'naamloze vennootschap', 'onderlinge waarborgmaatschappij';
- (19) у випадку Австрійської Республіки: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit';
- (20) у випадку Республіки Польща: 'spółka akcyjna', 'towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych';
- (21) у випадку Португальської Республіки: 'sociedade anonima', 'mutua de seguros';
- (22) у випадку Румунії: 'societati pe actiuni', 'societati mutuale';
- (23) у випадку Республіки Словенія: 'delniška družba', 'druzba za vzajemno zavarovanje';
- (24) у випадку Словацької Республіки: 'akciová spoločnosť';

- (25) у випадку Фінляндської Республіки: 'keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag', 'vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag', 'vakuutusyhdistys/försäkringsförening';
- (26) у випадку Королівства Швеція: 'försäkringsaktiebolag', 'ömsesidiga försäkringsbolag', 'understödsföreningar';
- (27) у випадку Сполученого Королівства: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial i Provident Societies Acts, societies registered under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's;
- (28) у будь-якому випадку та в якості альтернативи формам організації, яка займається страхуванням, не пов'язаним із життям, перелічені у пунктах (1) - (27), форма Європейської компанії (SE), як зазначено у Регламенті Ради (ЄС) №2157/2001 ⁽³⁷⁾.

B. Форми організації, яка займається страхуванням життя:

- (1) у випадку Королівства Бельгії: 'societe anonyme/naamloze vennootschap', 'societe en commiite par actions/commiitaire vennootschap op aielen', 'association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsv-ereniging', 'societe cooperative/cooperatieve vennootschap';
- (2) у випадку Республіки Болгарія: 'акционерно пружество', 'взаимострахователна кооперация';
- (3) у випадку Чеської Республіки: 'akciová společnost', 'družstvo';
- (4) у випадку Королівства Данія: 'aktieselskaber', 'gensidige selskaber', 'pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværsrgående pensionskasser)';
- (5) у випадку Федеративної республіки Німеччини: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit', 'öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen';
- (6) у випадку Естонської Республіки: 'aktsiaselts';
- (7) у випадку Ірландії: 'incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited', 'societies registered under the Industrial i Provident Societies Acts', 'societies registered under the Friendly Societies Acts';
- (8) у випадку Грецької Республіки: 'ανώνυμη εταιρία';
- (9) у випадку Королівства Іспанія: 'sociedad anonima', 'sociedad mutua', 'sociedad cooperativa';
- (10) у випадку Французької Республіки: 'société anonyme', 'société d'assurance mutuelle', 'institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale', 'institution de prévoyance régie par le code rural', 'mutuelles régies par le code de la mutualité';
- (11) у випадку Італійської Республіки: 'societa per azioni', 'societa cooperativa', 'mutua di assicurazione';
- (12) випадку Республіки Кіпр: 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές', 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση';
- (13) у випадку Республіки Латвія: 'apdrošināšanas akciju sabiedrība', 'savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība';
- (14) у випадку Литовської Республіки: 'akcine bendrove', 'uždarOBi akcine bendrove';
- (15) у випадку Великого герцогства Люксембург: 'societe anonyme', 'societe en commiite par actions', 'association d'assurances mutuelles', 'societe cooperative';
- (16) у випадку Угорської Республіки: 'biztosító részvénytársaság', 'biztosító szövetkezet', 'biztosító egyesület', 'külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe';
- (17) у випадку Республіки Мальта: 'limited liability company/kumpannija b' responsabbilta' limitata';
- (18) у випадку Королівства Нідерландів: 'naamloze vennootschap', 'onderlinge waarborgmaatschappij';
- (19) у випадку Австрійської Республіки: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit';
- (20) у випадку Республіки Польща: 'spółka akcyjna', 'towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych';

⁽³⁷⁾ OB L 294, 10.11.2001, С. 1.

- (21) у випадку Португальської Республіки: 'sociedade anonima', 'mutua de seguros';
- (22) у випадку Румунії: 'societati pe actiuni', 'societati mutuale';
- (23) у випадку Республіки Словенія: 'delniška družba', 'druzba za vzajemno zavarovanje';
- (24) у випадку Словацької Республіки: 'akciová spoločnosť';
- (25) у випадку Фінляндської Республіки: 'keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag', 'vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag', 'vakuutusyhdistys/försäkringsförening';
- (26) у випадку Королівства Швеція: 'försäkringsaktiebolag', 'ömsesidiga försäkringsbolag', 'understödsföreningar';
- (27) у випадку Сполученого Королівства: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial i Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's;
- (28) у будь-якому випадку та в якості альтернативи формам організації, яка займається страхуванням життя, перелічені у пунктах (1) - (27), форма Європейської компанії (SE), як зазначено у Регламенті Ради (ЄС) №2157/2001.

C. **Форми перестраховальної організації:**

- (1) у випадку Королівства Бельгії: 'societe anonyme/naamloze vennootschap', 'societe en commiite par actions/commiitaire vennootschap op aielen', 'association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringssv-ereniging', 'societe cooperative/cooperatieve vennootschap';
- (2) у випадку Республіки Болгарія 'акционерно дружество';
- (3) у випадку Чеської Республіки: 'akciová společnost';
- (4) у випадку Королівства Данія: 'aktieselskaber', 'gensidige selskaber';
- (5) у випадку Федеративної республіки Німеччини: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit', 'Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen';
- (6) у випадку Естонської Республіки: 'aktsiaselts';
- (7) у випадку Ірландії: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;
- (8) у випадку Грецької Республіки: 'ανώνυμη εταιρία', 'αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός';
- (9) у випадку Королівства Іспанія: 'sociedad anonima';
- (10) у випадку Французької Республіки: 'société anonyme', 'société d'assurance mutuelle', 'institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale', 'institution de prévoyance régie par le code rural', 'mutuelles régies par le code de la mutualité';
- (11) у випадку Італійської Республіки: 'societa per azioni';
- (12) у випадку Республіки Кіпр: 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές', 'εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση';
- (13) у випадку Республіки Латвія: 'akciju sabiedriba', 'sabiedriba ar ierobezotu atbildību';
- (14) у випадку Литовської Республіки: 'akcine bendrove', 'uzdarOVi akcine bendrove';
- (15) у випадку Великого герцогства Люксембург: 'societe anonyme', 'societe en commiite par actions', 'association d'assurances mutuelles', 'societe cooperative';
- (16) у випадку Угорської Республіки: 'biztosfto reszvenytarsasag', 'biztosfto szovetkezet', 'harmadik orszagbeli biztosfto magyarorszagi fioktelepe';
- (17) у випадку Республіки Мальта: 'limited liability company/kumpannija ta responsabbilta limitata';
- (18) у випадку Королівства Нідерландів: 'naamloze vennootschap', 'onderlinge waarborgmaatschappij';

- (19) у випадку Австрійської Республіки: 'Aktiengesellschaft', 'Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit';
- (20) у випадку Республіки Польща: 'spółka akcyjna', 'towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych';
- (21) у випадку Португальської Республіки: 'sociedade anonima', 'mutua de seguros';
- (22) у випадку Румунії 'societate pe actiuni';
- (23) у випадку Республіки Словенія: 'delniška družba';
- (24) у випадку Словацької Республіки: 'akciová spoločnosť';
- (25) у випадку Фінляндської Республіки: 'keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag', 'vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag', 'vakuutusyhdistys/försäkringsförening';
- (26) у випадку Королівства Швеція: : 'försäkringsaktiebolag', 'ömsesidiga försäkringsbolag';
- (27) у випадку Сполученого Королівства: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial i Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's;
- (28) у будь-якому випадку та в якості альтернативи формам перестраховальної організації, перелічені у пунктах (1) - (27), форма Європейської компанії (SE), як зазначено у Регламенті Ради (ЄС) №2157/2001.

ДОДАТОК IV

СТАНДАРТНА ФОРМУЛА НЕОБХІДНОГО ПЛАТОСПРОМОЖНОГО КАПІТАЛУ (SCR)

1. Розрахунок базового необхідного платоспроможного капіталу

Базовий необхідний платоспроможний капітал, зазначений у частині 1 статті 104, повинен дорівнювати:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

де SCR_i означає модуль ризику i , а SCR_j означає модуль ризику j , і де « i,j » означає, що сума різних умов повинна покривати всі можливі комбінації i та j . У розрахунку SCR_i та SCR_j замінено наступним:

- $\text{SCR}_{\text{non-life}}$ означає модуль гарантійного ризику, не пов'язаного із страхуванням життя,
- SCR_{life} означає модуль гарантійного ризику страхування життя,
- $\text{SCR}_{\text{health}}$ означає модуль гарантійного ризику страхування здоров'я,
- $\text{SCR}_{\text{market}}$ означає модуль ринкового ризику,
- $\text{SCR}_{\text{default}}$ означає модуль ризику дефолту контрагента,

Множитель $\text{Corr}_{i,j}$ означає пункт, вказаний у рядку « i » і колонці « j » наступної кореляційної матриці:

	j	Ринок	Дефолт	Життя	Здоров'я	Страховання, не пов'язане із життям
i						
Ринок		1	0,25	0,25	0,25	0,25
Дефолт		0,25	1	0,25	0,25	0,5
Життя		0,25	0,25	1	0,25	0
Здоров'я		0,25	0,25	0,25	1	0
Страховання, не пов'язане із життям		0,25	0,5	0	0	1

2. Розрахунок модуля гарантійного ризику страхування, не пов'язаного із життям

Модуль гарантійного ризику страхування, не пов'язаного із життям, викладений частині 2 статті 105 повинен дорівнювати:

$$\text{SCR}_{\text{non-life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

де SCR_i означає субмодуль i , а SCR_j означає субмодуль j , а « i,j » означає, що сума різних умов повинна покривати всі можливі комбінації « i » та « j ». У розрахунку, SCR_i і SCR_j замінено наступним:

- $\text{SCR}_{\text{nl premium \& reserve}}$ означає субмодуль ризику внеску та резерву страхування, не пов'язаного із життям,
- $\text{SCR}_{\text{nl catastrophe}}$ означає субмодуль ризик катастрофи страхування, не пов'язаного із життям,

3. Розрахунок модулю гарантійного ризику страхування життя

Модуль гарантійного ризику страхування життя, викладений у частині 3 статті 105 повинен дорівнювати :

$$SCR_{life} = \sqrt{\sum_{ij} Corr_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

де SCR_i означає субмодуль i , а SCR_j означає субмодуль j , а « i, j » означає, що сума різних умов повинна покривати всі можливі комбінації « i » та « j ». У розрахунку, SCR_i і SCR_j замінено наступним:

- $SCR_{mortality}$ означає субмодуль ризику смертності,
- $SCR_{longevity}$ означає субмодуль ризику довголіття,
- $SCR_{disability}$ означає субмодуль ризику інвалідності і захворюваності,
- $SCR_{life\ expense}$ означає субмодуль ризику витрат на життя,
- $SCR_{revision}$ означає субмодуль ризику ревізії,
- SCR_{lapse} означає субмодуль закінчення страхування,
- $SCR_{life\ catastrophe}$ означає субмодуль ризик катастрофи життя,

4. Розрахунок модуля ринкового ризику

Структура модуля ринкового ризику

Модуль ринкового ризику, викладений у частині 5 статті 105, повинен дорівнювати:

$$SCR_{market} = \sqrt{\sum_{ij} Corr_{ij} \times SCR_i \times SCR_j}$$

Де SCR_i означає субмодуль i , а SCR_j означає субмодуль j , а « i, j » означає, що сума різних умов повинна покривати всі можливі комбінації « i » та « j ». У розрахунку, SCR_i і SCR_j замінено наступним:

- $SCR_{interest\ rate}$ означає субмодуль ризику процентної ставки,
- SCR_{equity} означає субмодуль акціонерного ризику,
- $SCR_{property}$ означає субмодуль майнового ризику,
- SCR_{spread} означає субмодуль ризику збільшення спреда,
- $SCR_{concentration}$ означає субмодуль концентрацій ринкового ризику,
- $SCR_{currency}$ означає субмодуль валютного ризику,

*ДОДАТОК V***ГРУПИ КЛАСІВ СТРАХУВАННЯ НЕ ПОВ'ЯЗАНОГО ІЗ ЖИТТЯМ ДЛЯ ПОТРЕБ СТАТТІ 159**

1. Нещасний випадок і хвороба (класи 1 і 2 Додатку I),
2. Автотранспорт (класи 3, 7 і 10 Додатку I, цифри для класу 10, за виключенням відповідальності перевізника, яка дається окремо),
3. Пожежа та інші майнові збитки (класи 8 і 9 Додатку I),
4. Авіаційний, морський і транспортний (класи 4, 5, 6, 7, 11 і 12 Додатку I),
5. Загальна відповідальність (клас 13 Додатку I),
6. Кредит і порука (класи 14 і 15 Додатку I),
7. Інші класи (класи 16, 17 і 18 Додатку I).

ДОДАТОК VI

ЧАСТИНА А

Скасовані директиви зі списком їх наступних змін

(зазначені у статті 330)

Директива Ради 64/225/ЄЕС (ОБ L 56, 4.4.1964, с. 878). Акт про приєднання 1973 р., стаття 29, Додаток I, пункт (1), частина 111(G) (ОБ L 73, 27.3.1972, с. 89). Перша Директива Ради 73/239/ЄЕС (ОБ L 228, 16.8.1973, с. 3). Акт про приєднання 1994 р., стаття 29, Додаток I(XI)(B)(II)(1) (ОБ C 241, 29.8.1994, с. 197). (замінено Рішенням Ради 95/1/ЄС) (ОБ L 1, 1.1.1995, с. 1). 2003 Акт про приєднання, стаття 20, Додаток II(3)(1) (ОБ L 236, 23.9.2003, с. 335). 1985 Акт про приєднання, стаття 26, Додаток I(II)(c)(1)(a) (ОБ L 302, 15.11.1985, с. 156).	
Директива Ради 76/580/ЄЕС (ОБ L 189, 13.7.1976, с. 13).	лише стаття 1
Директива Ради 84/641/ЄЕС (ОБ L 339, 27.12.1984, с. 21).	лише статті 1 - 14
Директива Ради 87/343/ЄЕС (ОБ L 185, 4.7.1987, с. 72).	лише стаття 1 і Додаток
Директива Ради 87/344/ЄЕС (ОБ L 185, 4.7.1987, с. 77).	лише стаття 9
Second Директива Ради 88/357/ЄЕС (ОБ L 172, 4.7.1988, с. 1).	лише статті 9, 10 і 11
Директива Ради 90/618/ЄЕС (ОБ L 330, 29.11.1990, с. 44).	лише статті 2, 3 і 4
Директива Ради 92/49/ЄЕС (ОБ L 228, 11.8.1992, с. 1).	лише статті 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 і 53
Директива Європейського Парламенту та Ради 95/26/ЄС (ОБ L 168, 18.7.1995, с. 7).	лише стаття 1, 2(2), третій абзац, і частина 1 статті 3
Директива 2000/26/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОБ L 181, 20.7.2000, с. 65).	лише стаття 8
Директива 2002/13/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОБ L 77, 20.3.2002, с. 17).	лише стаття 1
Директива 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОБ L 35, 11.2.2003, с. 1).	лише стаття 22

Директива 2005/1/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 79, 24.3.2005, с. 9).	лише стаття 4
Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 323, 9.12.2005, с. 1).	лише стаття 57
Директива 2006/101/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 363, 20.12.2006, с. 238).	лише стаття 1 і Додаток, пункт (1)
Директива Ради 73/240/ЄЕС ОВ L 228, 16.8.1973, с. 20).	
Директива Ради 76/580/ЄЕС ОВ L 189, 13.7.1976, с. 13).	
Директива Ради 78/473/ЄЕС ОВ L 151, 7.6.1978, с. 25).	
Директива Ради 84/641/ЄЕС ОВ L 339, 27.12.1984, с. 21).	
Директива Ради 87/344/ЄЕС ОВ L 185, 4.7.1987, с. 77).	
Друга Директива Ради 88/357/ЄЕС ОВ L 172, 4.7.1988, с. 1).	
Директива Ради 90/618/ЄЕС (ОВ L 330, 29.11.1990, с. 44).	лише статті 5 -10
Директива Ради 92/49/ЄЕС (ОВ L 228, 11.8.1992, с. 1).	лише статті 12(1), 19, 23, 27, 30(1), 34, 35, 36, 37, 39(1), 40(1), 42(1), 43(1), 44(1), 45(1) і 46(1)
Директива 2000/26/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 181, 20.7.2000, с. 65).	лише стаття 9
Директива 2005/14/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 149, 11.6.2005, с. 14).	лише стаття 3
Директива Ради 92/49/ЄЕС ОВ L 228, 11.8.1992, с. 1).	
Директива Європейського Парламенту та Ради 95/26/ЄС (ОВ L 168, 18.7.1995, с. 7).	лише стаття 1, другий абзац, стаття 2(1), перший абзац, стаття 4(1), (3) і (5), і стаття 5, другий абзац
Директива 2000/64/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 290, 17.11.2000, с. 27).	лише стаття 2
Директива 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 35, 11.2.2003, с. 1).	лише стаття 24
Директива 2005/1/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 79, 24.3.2005, с. 9).	лише стаття 6
Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту і Ради (ОВ L 323, 9.12.2005, с. 1).	лише стаття 58
Директива 2007/44/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 247, 21.9.2007, с. 1).	лише стаття 1
Директива 98/78/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 330, 5.12.1998, с. 1).	
Директива 2002/87/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 35, 11.2.2003, с. 1).	лише стаття 28
Директива 2005/1/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 79, 24.3.2005, с. 9).	лише стаття 7
Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 323, 9.12.2005, с. 1).	лише стаття 59
Директива 2001/17/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 110, 20.4.2001, с. 28).	
Директива 2002/83/ЄС Європейського	

Парламенту та Ради (ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1). Директива Ради 2004/66/ЄС (ОВ L 168, 1.5.2004, с. 35).	Лише пункт II Додатку
Директива 2005/1/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 79, 24.3.2005, с. 9).	лише стаття 8
Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 323, 9.12.2005, с. 1).	лише стаття 60
Директива 2006/101/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 363, 20.12.2006, с. 238).	лише стаття 1 і пункт 3 Додатку
Директива 2007/44/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 247, 21.9.2007, с. 1).	лише стаття 2
Директива 2008/19/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 76, 19.3.2008, с. 44).	лише стаття 1
Директива 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 323, 9.12.2005, с. 1).	
Директива 2007/44/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 247, 21.9.2007, с. 1).	лише стаття 4
Директива 2008/19/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 76, 19.3.2008, с. 44).	лише стаття 1
Директива 2008/37/ЄС Європейського Парламенту та Ради (ОВ L 81, 20.3.2008, с. 1).	лише стаття 1

ЧАСТИНА В

Перелік часових рамок для транспонування до національного законодавства

(згаданий у статті 330)

Директива	Часові рамки для транспонування	Часові рамки для застосування
64/225/ЄЕС	26 серпня 1965 р.	
73/239/ЄЕС	27 січня 1975 р.	27 січня 1976 р.
73/240/ЄЕС	27 січня 1975 р.	
76/580/ЄЕС	31 грудня 1976	
78/473/ЄЕС	2 грудня 1979 р.	2 червня 1980 р.
84/641/ЄЕС	30 червня 1987 р.	1 січня 1988 р.
87/343/ЄЕС	1 січня 1990 р.	1 липня 1990 р.
87/344/ЄЕС	1 січня 1990 р.	1 липня 1990 р.
88/357/ЄЕС	30 грудня 1989 р.	30 червня 1990 р.
90/618/ЄЕС	20 травня 1992 р.	20 листопада 1992 р.
92/49/ЄЕС	31 грудня 1993 р.	1 липня 1994 р.
95/26/ЄС	18 липня 1996 р.	18 липня 1996 р.
98/78/ЄС	5 червня 2000 р.	
2000/26/ЄС	20 липня 2002 р.	20 січня 2003 р.
2000/64/ЄС	17 листопада 2002 р.	
2001/17/ЄС	20 квітня 2003 р.	
2002/13/ЄС	20 вересня 2003 р.	
2002/83/ЄС	17 листопада 2002 р., 20 вересня 2003 р., 19 червня 2004 р. (в залежності від конкретного положення)	
2002/87/ЄС	11 серпня 2004 р.	
2004/66/ЄС	1 травня 2004 р.	
2005/1/ЄС	13 травня 2005 р.	
2005/14/ЄС	11 червня 2007 р.	
2005/68/ЄС	10 грудня 2007 р.	
2006/101/ЄС	1 січня 2007 р.	
2008/19/ЄС	не застосовується	
2008/37/ЄС	не застосовується	

ДОДАТОК VII
КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Частина 1 статті 1				Стаття 2		Частина 1 статті 1	Перше речення статті	Частина 1 статті 1		Стаття 1, частина 2 статті 2, частина 3 статті 2 і 267
Частина 2 статті 1										Частина 2 статті 2
Частина 3 статті 1										—
Пункти (а) -(с) частини 1 статті 2										—
пункт (d) частини 1 статті 2							Частина 4 статті 3			Стаття 3
частини 1 пункт (е) статті 2										—
Пункт (а) частини 2 статті 2										Частина 1 стаття 5
Пункт (b) частини 2 статті 2										Частина 2 стаття 5
Пункт (с) частини 2 статті 2										Частина 3 стаття 5
Пункт (d) частини 2 статті 2										Частина 4 стаття 5
З першого по четвертий пункти частини 3 статті 2										Стаття 6
П'ятий пункт частини 3 статті 2										Частина 4 стаття 15

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/135

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Перший і другий пункти частини 1 статті 3										
Третій пункт частини 1 статті 3										Частина 5 статті 4
Частина 2 статті 3										Стаття 7
Перше речення статті 4										Перше речення статті 8
Пункт (а) статті 4										Частина 2 статті 8
Пункт (b) статті 4										—
Пункт (c) статті 4										Частина 3 статті 8
Пункт (e) статті 4										—
Пункт (f) статті 4										Частина 1 статті 8
Пункт (g) статті 4(g)										Частина 4 статті 8
Пункт (a) статті 5										—
Пункт (b) статті 5								Пункт (o) частини 1 статті 1		—
Пункт (c) статті 5								Пункт (p) частини 1 статті 1		Частина 1 статті 134
Пункт (d) статті 5										—
Стаття 6				Стаття 4			Стаття 4	Стаття 3		пункти (a) і (b) частини 1, 2 статті 14

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/136

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Перший пункт частини 1 і 2 статті 7				Перший пункт частини 1 і 2 статті 5			ПЕРШИЙ ПУНКТ частини 1 і 2 статті 50			ПЕРШИЙ ПУНКТ частини 1 і 2 статті 15
Підпункт (а) другого пункту частини 2 статті 7				Підпункт (а) другого пункту частини 2 статті 5						Перший пункт частини 3 статті 15
Підпункт (b) другого пункту частини 2 статті 7				Підпункт (b) другого пункту частини 2 статті 5						—
Пункт (а) частини 1 статті 8				Пункт (а) частини 1 статті 6			Пункт (а) частини 1 статті 6	Додаток І		Додаток ІІА і В
Останній підпункт пункту (а) частини 1 статті 8								Частина 2 статті 5		Частина 2 статті 17
Пункт (b) частини 1 статті 8				Пункт (b) частини 1 статті 6			Пункт (b) частини 1 статті 6	Пункт (а) статті 6		Пункт (а) частини 1 статті 18
								Пункт (а) статті 6		Пункт (b) частини 1 статті 18
Пункт (с) частини 1 статті 8				Пункт (с) частини 1 статті 6			Пункт (с) частини 1 статті 6	Пункт (b) статті 6		Пункт (с) частини 1 статті 18
Пункт (d) частини 1 статті 8				Пункт (d) частини 1 статті 6			Пункт (d) частини 1 статті 6	Пункт (с) статті 6		Пункт (d) частини 1 статті 18
Пункт (е) частини 1 статті 8				Пункт (е) частини 1 статті 6			Пункт (е) частини 1 статті 6	Пункт (d) статті 6		Пункт (b) частини 1 статті 18
Пункт (f) частини 1 статті 8										Пункт (h) статті 18
3 другого по четвертий пункти частини 1 статті 8							Частина 2 статті 6	Стаття 7		Стаття 19

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/137

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Частина 1а статті 8							Частина 3 статті 6	Стаття 8		Стаття 20
Частина 2 статті 8				Частина 2 статті 6			Частина 4 статті 6			Частина 2 статті 18
Частина 3 статті 8, перший пункт				Перший пункт частини 3 статті 6			Третій пункт частини 5 статті 6	Частина 1 статті 9		Частина 4 статті 21
Частина 3 статті 8, другий пункт				Другий пункт частини 3 статті 6 і перше речення першого пункту статті 29			Перший пункт частини 5 статті 6	Частина 2 статті 9		Перший пункт частини 1 статті 21
Третій пункт частини 3 статті 8				Третій пункт частини 3 статті 6 і другий пункт статті 29						Частина 2 статті 21
Четвертий пункт частини 3 статті 8				Четвертий пункт частини 3 статті 6						Частина 3 статті 21
Частина 4 статті 8				Частина 4 статті 6			Частина 6 статті 6	Стаття 10		Стаття 22
пункти (а)-(d) статті 9				пункти (а)-(d) статті 7			Пункти (а)-(d) статті 7,	пункти (а), (с), (d) і (е) частини 1 статті 11		Пункти (а), (с), (d) і (е) частини 1 статті 23
Пункти (е) і (f) статті 9				Пункти (е) і (f) статті 7				пункти (а) і (b) частини 2 статті 11		Пункт (е) частини 2 статті 23
Пункти (g) і (h) статті 9				Пункти (g) і (h) статті 7			Пункти (f) і (g) статті 7	Пункти (с) і (d) частини 2 статті 11		Пункт (а) і (d) частини 2 статті 23
Частина 1 статті 10				Частина 1 статті 32			Частина 1 статті 40			Перший пункт частини 1 статті 145

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/138

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Частина 2 статті 10, Перший пункт				Перший пункт частини 2 статті 32			Частина 2 статті 40			Частина 2 статті 145
Другий пункт частини 2 статті 10				Другий пункт частини 2 статті 32						Частина 3 статті 145
Частина 3 статті 10				Частина 3 статті 32			Частина 3 статті 40			Частини 1 і 2 статті 146
Частина 4 статті 10				Частина 4 статті 32			Частина 4 статті 40			Частина 3 статті 146
Частина 5 статті 10				Частина 5 статті 32			Частина 5 статті 40			Другий пункт частини 3 статті 146
Частина 6 статті 10				Частина 6 статті 32			Частина 6 статті 40			Частина 4 статті 145
Стаття 11				Стаття 33						—
Стаття 12				Стаття 56			Стаття 9	Стаття 13		Другий пункт статті 25
Стаття 12a							Стаття 9a	Стаття 14 і частина 2 статті 60		Статті 26
Перший пункт частини 1 і 2 статті 13				Перший пункт частини 1 і 2 статті 9			Перше речення частини 1 і перший пункт частини 2 статті 10	Перший пункт частини 1 і частина 2 статті 15		Перший пункт частини 1 і 2 статті 30
Другий пункт частини 2 статті 13				Другий пункт частини 2 статті 9						Другий пункт частини 2 статті 30
							Друге і третє речення частини 1 статті 10	Другий пункт частини 1 статті 15		Частина 3 статті 30
Третій пункт частини 2 статті 13							Другий пункт частини 2 статті 10	Частина 3 статті 60		Частина 1 статті 32
Частина 3 статті 13				Частина 3 статті 9			Частина 3 статті 10	Частина 4 статті 15		—

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/139

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Стаття 14				Стаття 10			Стаття 11	Стаття 16		Стаття 33
Другий пункт частини 1, 2 і 3 статті 15				Стаття 17			Частини з 1 по 3 і другий пункт частини 4 статті 20	Частини з 1 по 3 статті 32		Статті з 76 по 86
Перший пункт частини 3 статті 15							Перший пункт частини 4 статті 20	Частина 2 статті 32		Частина 2 статті 134 і стаття 173
Стаття 15а				Стаття 18				Стаття 33		—
Стаття 16							Стаття 27	Статті 35, 36, частина 8 статті 60		Статті з 87 по 99
Стаття 16а							Стаття 28	Статті 37-39, частина 9 статті 60		Статті 100-127
Частина 1 статті 17							Частина 1 статті 29	Частина 1 статті 40		Стаття 128 і і пункти (а)-(с) частини 1 і частина 2 статті 129
Частина 2 статті 17							Частина 2 статті 29	Частина 2 статті 40		Пункт (d) частини 1 статті 129
Стаття 17а							Стаття 30	Стаття 41		—
Стаття 17б							Пункт (а) статті 28 і стаття 28	Частина 10 статті 60		—
Стаття 18							Стаття 31			—
Стаття 14							Стаття 11	Стаття 16		Стаття 33
Частина 2 статті 19				Стаття 11(2)			Частина 2 статті 13	Частина 2 статті 17		Стаття 35
Підпункти (а) і (b) першого і другого пункту частини 3 статті 19			Стаття 10	Підпункти (а) і (b) першого і другого пункту частини 3 статті 11			Підпункти (а) і (b) першого і другого пунктів частини 3 статті 13	пункти (а) і (b) першого пункту частини 3 і 4 статті 17		Частини 1-3, 5, 6 і 7 статті 34

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/140

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директив а 98/78/ЄЕС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Підпункт (с) другого пункту статті 19			Стаття 10	Пункт (с) другого пункту частини 3 статті 11			Підпункт (с) другого пункту частини 3 статті 3	Підпункт (с) першого пункту частини 4 статті 17		Частина 8 статті 34
ТРЕТІЙ ПУНКТ частини 3 статті 19			Стаття 10	частина 3 статті 11 ТРЕТІЙ ПУНКТ			ТРЕТІЙ ПУНКТ частини 3 статті 13	Другий пункт частини 4 статті 17		Пункт (b) частини 2 статті 35
Частина 1 статті 20							Частина 1 статті 37	Частина 1 статті 42		Стаття 137
перший пункт частини 2 статті 20				перший пункт частини 2 статті 13			Частина 2 статті 37, перший пункт	Перший пункт частини 2 статті 42		—
Другий пункт частини 2 статті 20				Другий пункт частини 2 статті 13			Частина 2 статті 37, Другий пункт	Другий пункт частини 2 статті 42		Частина 5 статті 138
перший пункт частини 3 статті 20				Перший пункт частини 3 статті 13			перший пункт частини 3 статті 37	Перший пункт частини 3 статті 42		—
Другий пункт частини 3 статті 20				Другий пункт частини 3 статті 13			Другий пункт частини 3 статті 37	Другий пункт частини 3 статті 42		Частина 3 статті 139
Частина 4 статті 20				Частина 4 статті 13						—
Частина 5 статті 20				Другий пункт частини 2 і частина 5 статті 13			Другий пункт частини 2 і частини 5 статті 37	Другий пункт частини 2 і частина 4 статті 42		Частина 5 статті 138
Перше речення першого пункту частини 1 статті 20a							Перше речення частини 1 статті 38	Частина 1 статті 43		Частина 2 статті 138 і частина 2 статті 139
Підпункти (a)-(e) другого речення першого пункту частини 1 статті 20a							Пункти від (a) до (e) другого речення частини 1 статті 38	Пункти від (a) до (e) частини 2 статті 43		Частина 1 статті 142
Частина 2 статті 20a							Частина 2 статті 38			Стаття 141

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/141

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Частина 3 статті 20a							Частина 3 статті 38	Частина 4 статті 43		Частина 2 статті 140
Частина 4 статті 20a							Частина 4 статті 38	Частина 5 статті 43		—
Частина 5 статті 20a							Частина 5 статті 38	Частина 6 статті 43		Частина 2 статті 142
Стаття 21			Частина 1 статті 11							—
Підпункти (a), (b) (d) першого пункту частини 1 статті 22				Стаття 14			Пункти (a), (b) і (d) першого пункту частини 1 статті 39	Пункти (a), (b) і (d) першого пункту частини 1 статті 44		Пункти (a), (b) і (c) частини 1 статті 144
Перше речення другого пункту частини 1 статті 22							ПЕРШЕ РЕЧЕННЯ другого пункту частини 1 статті 39	Другий пункт частини 1 статті 44		Перший пункти частини 2 статті 144
Друге речення другого пункту частини 1 статті 22							Друге речення другого пункту частини 1 статті 39			Другий пункт частини 2 статті 144
Частина 2 статті 22							Частина 2 статті 39	Частина 2 статті 44		Частина 3 статті 144
Частина 1 статті 23							Частина 1 статті 51			Частина 1 статті 162
Пункти з (a) по (g) частини 2 статті 23							Частина 2 статті 51			Пункти з (a) по (f) і (h) частини 2 статті 162
Пункт (h) частини 2 статті 23										Пункт (g) частини 2 статті 162
ПЕРШЕ РЕЧЕННЯ першого пункту статті 24							Перше речення першого пункту статті 54			ПЕРШЕ РЕЧЕННЯ статті 165
Друге речення першого пункту і третій пункт статті 24							Друге речення першого пункту і третій пункт статті 54			
Стаття 25							Стаття 55			Стаття 166

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/142

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
Стаття 26							Стаття 56			Стаття 167
Перший пункт статті 27							перший пункт частини 2 статті 52			Перший пункт статті 168
Другий пункт статті 27							Другий пункт частини 2 статті 52			Другий пункт статті 168
Стаття 28							Частина 3 статті 52			Стаття 170
Стаття 28а				Стаття 53			Стаття 53			Стаття 164
Стаття 29							Стаття 57			Стаття 171
Стаття 29а							Стаття 58			Пункти з першого по третьій статті 176
Частина 1 і 2 статті 29b							Частини 1 і 2 статті 59	Частини 1 і 2 статті 52		Частини 1 і 2 статті 177
Частини з 3 по 6 статті 29b							Частини з 3 по 6 статті 59	Частини 3 і 4 статті 52		—
Частина 1 і пункт (а) частини 2 статті 30										—
Пункт (b) частини 2 статті 30										Частина 1 статті 305
Частина 4 статті 30										Частина 2 статті 305
Частина 5 статті 30										Частина 4 статті 305
Стаття 31										—
Стаття 32										—
Стаття 33			Стаття 28				Стаття 62	Частина 2 статті 54		Частини 2 і 3 статті 298

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/144

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
	Стаття 6									Стаття 195
	Стаття 7									Стаття 194
	Стаття 8									Стаття 196
		Стаття 1								—
		Стаття 2								Стаття 198
		Частина 1 статті 3								Стаття 199
		перше речення першого пункту частини 2 статті 3								перший пункт частини 1 статті 200
		пункти (a)-(c) частини 2 статті 3								Частини з 1 по 4 статті 200
		Частина 3 статті 3								Другий пункт частини 1 статті 200
		Стаття 4								Стаття 201
		Стаття 5								Стаття 202
		Стаття 6								Стаття 203
		Стаття 7								Стаття 204
		Стаття 8								Стаття 205
		Стаття 9								Частина 2 статті 16
			Стаття 1							—
			Пункти (a), (b) і (e) статті 2							—
			Пункт (c) статті 2				Пункт (c) частини 1 статті 1	Пункт (e) частини 1 статті 2		—
			Пункт (d) статті 2							Частина 13 статті 13

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/146

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
			Перший пункт частини 4 статті 12а							Стаття 151
			Пункти з другого по шостий частини 4 статті 12а							Стаття 152
			Стаття 14	Стаття 34			Стаття 41			Стаття 147
			Перший і другий пункти частини 1 статті 16	Стаття 35			Стаття 42			Стаття 148
			Третій пункт частини 1 статті 16	Стаття 35						Частина 2 статті 148
			Стаття 17	Стаття 36			Стаття 43			Стаття 149
			Стаття 26							—
			Стаття 27							—
			Стаття 31							Стаття 299
			Стаття 31				Частина 2 статті 68			Стаття 300
			Додаток I	Стаття 23			Додаток II			—
			Додаток 2А							—
			Додаток 2В							—
			Статті 5, 9, 10, 11							—
				Пункт (а) статті 1	Пункт (а) статті 1	Пункт (а) статті 2	Пункт (а) частини 1 статті 1 ,			Частина 1 статті 13
				Пункт (b) статті 1			Пункт (b) частини 1 статті 1	Пункт (d) частини 1 статті 2		Частина 11 статті 13
				Пункт (c) статті 1		Пункт (e) статті 2	Пункт (e) частини 1 статті 1	Пункт (o) частини 1 статті 2		Пункт (a) частини 8 статті 13

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/147

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
				Пункт (d) статті 1			Частина 1 статті 1 , Пункт (o)	Пункт (g) частини 1 статті 2		—
				Пункт (o) статті 1			Частина 1 статті 1 , Пункт (i)	Пункт (i) частини 1 статті 2		Частина 18 статті 13
				Пункт (g) статті 1			Частина 1 статті 1 , Пункт (j)	Пункт (j) частини 1 статті 2		Частина 21 статті 13, частина 2 статті 24 і стаття 63
				Пункт (h) статті 1	Пункт (d) статті 1		Частина 1 статті 1 , Пункт (k)	Пункт (k) частини 1 статті 2		Частина 15 статті 13
				статті 1 Пункт (i)	Пункт (e) статті 1		Частина 1 статті 1 , Пункт (l)	Пункт (l) частини 1 статті 2		Частина 16 статті 13
				Пункт (j) статті 1			Частина 1 статті 1 , Пункт (m)			Частина 22 статті 13
				Пункт (k) статті 1	Пункт (k) статті 1	Частина (h) статті 2	Частина 1 статті 1 , Пункт (n)	Пункт (m) частини 1 статті 2		Частина 10 статті 13
				Пункт (l) статті 1			Частина 1 статті 1 , Пункт (r)	Пункт (n) частини 1 статті 2		Частина 17 статті 13
				Підпункт (a) пункту (l) статті 1	Пункт (o) статті 1		Частина 1 статті 1 , Пункт (r)(i)	Підпункт (i) пункту (n) частини 1 статті 2		Частина 20 статті 13
				Підпункт (b) пункту (l) статті 1			Підпункт (ii) пункту (r) частини 1 статті 1	Підпункт (ii) пункту частини 1 статті 2		Частина 18 статті 13
				Стаття 3						Стаття 188
				Стаття 8				Статті 12		Частина 1 статті 24
				Частина 2 статті 12			Частина 1 статті 14	Стаття 18		Частина 1 статті 39
				Частини з 3 по 6 статті 12			Частини з 2 по 5 статті 14			Частини з 2 по 6 статті 39

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/148

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
				Частини 1 і 2 статті 15			Частини 1 і 2 статті 15	Частина 1 статті 19		Стаття 57
				Частина 3 статті 15			Частина 3 статті 15	Стаття 22		Стаття 61
				Частина 4 статті 15			Частина 4 статті 15	Стаття 23		Стаття 62
				Стаття 15a			Стаття 15a	Частини з 2 по 8 статті 19		Частини з 1 по 7 статті 58
				Стаття 15b			Стаття 15b	Стаття 19a		Стаття 59
				Стаття 15c			Стаття 15c	Стаття 20		Стаття 60
				Частина 1 статті 16			Частина 1 статті 16	Стаття 24		Стаття 64
				Частина 2 статті 16			Частина 2 статті 16	Стаття 25		Стаття 65
				Частина 3 статті 16			Частина 3 статті 16	Стаття 26		Стаття 66
				Частина 4 статті 16			Частина 4 статті 16	Стаття 27		Стаття 67
				Частина 5 статті 16			Частина 5 статті 16	Частина 1 статті 28		Частина 1 статті 68
				перший четвертий пункти частини (5b) статті 16			Пункти з першого по четвертий частини 7 статті 16	Пункти з першого по четвертий частини 3 статті 28		Частина 3 статті 68
				Перший пункт частини (5b) статті 16			Пункт п'ятий частини 7 статті 16	Пункт п'ятий частини 3 статті 28		Частина 4 статті 68
				Частина 3 статті 16						Стаття 66
				Частина (c) статті 16			Частина 8 статті 16	Стаття 29		Стаття 70
				Частина (5a) статті 16			Частина 6 статті 16	Частина 2 статті 28		Частина 2 статті 68
				Пункт (a) частини 1 статті 16a			Пункт (a) частини 1 статті 17	Перший пункт частини 1 статті 31		Пункти (a)-(c) частини 1 статті 72

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/149

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
				Пункт (b) частини 1 статті 16а			Пункт (b) частини 1 статті 17	Другий пункт частин 1 статті 31		Другий пункт частини 1 статті 72
				Частина 2 статті 16а			Частина 2 статті 17	Частина 2 статті 31		Частина 2 статті 72
				Стаття 20			Стаття 22			—
				Стаття 21			Стаття 23	Частини з 1 по 3 статті 34		—
				Стаття 22			Стаття 24	Частина 4 статті 34		—
				Стаття 25						—
				Стаття 28			Стаття 33			Стаття 180
				Стаття 29						Частини 1 і 3 статті 181
				Частина 2 статті 30						Частина 2 статті 181
				Стаття 31						Стаття 183
				Стаття 38			Стаття 44			Стаття 153
				Частини 2 і 3 статті 39			Стаття 45			Стаття 154
				Частина 2 статті 40			Частина 1 статті 46			Частина 8 статті 155
				Частина 3 статті 40			Частина 2 статті 46			Частина 1 статті 155
				Частини 4, 6-8 і 10 статті 40			Частини 3, 5-7 і 9 статті 46			Частини 2, 4-6 і 9 статті 155
				Частина 5 статті 40			Частина 4 статті 46			Частина 3 статті 155
				Частина 9 статті 40			Частина 8 статті 46			Частина 1 статті 155
				Стаття 41			Стаття 47			Стаття 156
				Частина 2 статті 42			Стаття 48			Стаття 160
				Частина 2 і 3 статті 43						Стаття 184

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/150

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
				Частина 2 статті 44			Стаття 49			Стаття 159 і Додаток V
				Частина 2 статті 45						Стаття 189
				Перший і третій пункти частини 2 статті 46			Перший і третій пункти частини 1 і частина 2 статті 50			Стаття 157
				Статті з 47 по 50						—
				Стаття 51			Стаття 64	Стаття 56		—
				Останній абзац статті 51					Частина 4 статті 1	Частина 8 статті 58
				Стаття 52						—
				Стаття 54						Стаття 206
				Стаття 55						Стаття 207
				Статті 24 і 26						—
				Частина 1 статті 12, статті 19, 33, 37, частина 1 статті 39, частина 1 статті 40, частина 1 статті 42, частина 1 статті 43, частина 1 статті 44, частина 1 статті 45, частина 1 статті 46						
					Пункт (b) статті 1					Частина 3 статті 13

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/151

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
					Пункт (с) статті 1		Пункт (s) частини 1 статті 1	Пункт (с) частини 1 статті 2		Частина 4 статті 13
					Пункт (g) статті 1					Пункт (а) частини 1 статті 212
					Пункт (h) статті 1					Пункт (b) частини 1 статті 212
					Пункт (i) статті 1			Підпункт (i) пункту (а) частини 2 статті 59		Пункт (о) частини 1 статті 210
					Пункт (j) статті 1			Підпункт (j) пункту (а) частини 2 статті 59		Пункт (g) частини 1 статті 210
					Пункт (l) статті 1			Пункт (b) частини 2 статті 59		Частина 6 статті 13
					Стаття 2			Частина 3 статті 59		Частина 1 статті 214
					Стаття 3			Частина 3 статті 59		Перший і другий пункти частини 1 і 2 статті 214
					Стаття 4			Частина 3 статті 59		Частина 1 статті 247
					Частина 1 статті 5			Частина 4 статті 59		Стаття 246
					Частина 2 статті 5					Частина 1 статті 254
					Стаття 6			Частина 4 статті 59		Частина 2 статті 254, частини 1 і 3 статті 255
					Стаття 7			Частина 4 статті 59		Частина 1 статті 249, статті 252, 253

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/152

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
					Стаття 8			Частина 5 статті 59		Статті 245, 246, частина 1 статті 258
					Стаття 9			Частина 6 статті 59		Статті 218, 219, частина 1 статті 258
					Стаття 10			Частина 7 статті 59		Статті 218, 219, частина 1 статті 258, статті з 260 по 263
					Стаття 10a			Частина 8 статті 59		Стаття 264
					Стаття 10b					Стаття 257
					Стаття 12	Стаття 32	Стаття 73	Стаття 65	Частина 1 статті 8	Стаття 311
					Додаток I			Частина 9 статті 59 і Додаток II		Статті з 213 по 215, з 218 по 246
					Додаток II			Частина 9 статті 59 і Додаток II		Статті з 215 по 217, з 220 по 243
						Частина 2 статті 1				Стаття 267
						Пункт (b) статті 2				Пункт (b) частини 1 статті 268
						Пункт (c) статті 2				Пункт (c) частини 1 статті 268
						Пункт (d) статті 2				Пункт (d) частини 1 статті 268
						Пункт (o) статті 2		Пункт (h) частини 1 статті 2		Частина 9 статті 13
						Пункт (g) статті 2				Пункт (a) частини 1 статті 268

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/153

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
						Пункт (i) статті 2				Пункт (e) частини 1 статті 268
						Пункт (j) статті 2				Пункт (o) частини 1 статті 268
						Пункт (k) статті 2				Пункт (g) частини 1 статті 268
						Стаття 3				—
						Стаття 4				Стаття 269
						Стаття 5				Стаття 270
						Стаття 6				Стаття 271
						Стаття 7				Стаття 272
						Стаття 8				Стаття 273
						Стаття 9				Стаття 274
						Стаття 10				Стаття 275
						Стаття 11				Стаття 277
						Стаття 12				Стаття 278
						Стаття 13				Стаття 279
						Стаття 14				Стаття 280
						Стаття 15				Стаття 281
						Стаття 16				Стаття 282
						Стаття 17				Стаття 283
						Стаття 18				Стаття 284
						Стаття 19				Стаття 285
						Стаття 20				Стаття 286
						Стаття 21				Стаття 287
						Стаття 22				Стаття 288
						Стаття 23				Стаття 289
						Стаття 24				Стаття 290
						Стаття 25				Стаття 291
						Стаття 26				Стаття 292

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/154

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
						Стаття 27				Стаття 293
						Стаття 28				Стаття 294
						Стаття 29				Стаття 295
						Частина 1 статті 30				Частина 2 статті 268
						Частина 2 статті 30				Стаття 296
						Додаток				Стаття 276
							Частина 1 статті 1Пункт (d)			—
							Частина 1 статті 1Пункт (g)			Частина 14 статті 13
							Частина 1 статті 1Пункт (q)			—
							Частина 2 статті 1	Частина 3 статті 2		—
							Частина 1 статті 2			Частина 3 статті 2
							Частини 2, 3 і 8 статті 3			Стаття 9
							Частини 5 і 7 статті 3			Стаття 10
							Частина 6 статті 3			—
							Другий і третій пункти частини 2 статті 5			Третій пункт частини 2 і другий пункт частини 3 статті 15
							Перший і другий пункти частини 5 статті 6			Частина 1 статті 21

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/155

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
							Пункт (е) статті 7			частини 2 статті 23(2), Пункт (о)
							Стаття 8	Стаття 12		Частина 1 статті 24
							Стаття 12			Стаття 208
							Частина 9 статті 16	Стаття 30		Стаття 69
							Частини з 1 по 6 статті 18			Стаття 73
							Частина 7 статті 18			—
							Перший абзац першого пункту частини 1 статті 19			Частина 1 статті 74
							Другий абзац першого пункту частини 1 статті 19			Другий пункт частини 3 статті 74
							Перший пункт частини 1, частини 2 і 3 статті 19			Частини з 4 по 7 статті 74
							Стаття 21			Стаття 209
							Стаття 25			—
							Стаття 26			—
							Стаття 32			—
							Стаття 34			Стаття 182
							Стаття 35			Стаття 186
							Частина 1 статті 36			Частина 1 статті 185
							Частина 2 статті 36			ПЕРШЕ РЕЧЕННЯ частини 4 статті 185
							Додаток III(A)			Частина 6 статті 185

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/156

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
							Частина 3 статті 36			Частина 7 статті 185
							Стаття 41			Стаття 147
							Частини з 1 по 3 статті 42			Частини 1, 3 і 4 статті 148
							Стаття 43			Стаття 149
							Стаття 45			—
							Стаття 48			Стаття 160
							Стаття 49			Стаття 159
							Пункти з (а) по (g) частини 2 статті 51			Пункти (а)-(е), (g) і (h) частини 2 статті 162
							Частини 3 і 4 статті 51			Стаття 163
							Частина 1 статті 52			Стаття 169
							Частини 1 і 2 статті 55			Частини 1 і 2 статті 166
							Стаття 56			Стаття 167
							Частини 1 і 2 статті 59	Частини 1 і 2 статті 52		Частини 1 і 2 статті 177
							Частини 3 і 6 статті 59	Частини 3 і 4 статті 52		—
							Частина 1 статті 60			Другий і третій пункти частини 2 статті 305
							Частина 2 статті 60			Частина 3 статті 305
			Стаття 31				Стаття 61			Стаття 43
							Стаття 65	Стаття 55		Частини 1 і 3 статті 301

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/157

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
							Стаття 66			Стаття 308
							Стаття 67	Стаття 53		Стаття 297
							Частина 1 статті 68			—
							Стаття 71			—
							Стаття 72			Стаття 310
							Додаток I			Додаток II
							Додаток III			Пункти (а) -(с) частини 2, частина 3, перший пункт частини 5 статті 185
							Додаток IV			—
							Додаток V			Додаток VI
							Додаток VI			Додаток VII
								Пункт (d) частини 2 статті 1		Стаття 11
								Пункт (а) частини 1 статті 2		Частина 7 статті 13
								частини 1 статті 2 Пункт(b)		—
								частини 1 статті 2 Пункт(h)		Частина 9 статті 13
								частини 1 статті 2 Пункт(o)		Частина 25 статті 13
								частини 1 статті 2 Пункт(p)		Частина 25 статті 13
								частини 1 статті 2 Пункт(q)		Частина 3 статті 210
								Частина 2 статті 2		—

17.12.2009

UA

Офіційний вісник Європейського Союзу

L 335/158

Директива 73/239/ЄЕС	Директива 78/473/ЄЕС	Директива 87/344/ЄЕС	Директива 88/357/ЄЕС	Директива 92/49/ЄЕС	Директива 98/78/ЄС	Директива 2001/17/ЄС	Директива 2002/83/ЄС	Директива 2005/68/ЄС	Директива 2007/44/ЄС	Ця Директива
								Частина 2 статті 5		Частина 5 статті 15
								Перший пункт частини 1 і частина 2 статті 5		Частина 1 і 2 статті 17, Додаток ІІІС;
								Частина 1 статті 9		Частина 4 статті 21
								Пункт (b) частини 1 статті 11		Пункт (b) частина 1 статті 23
								Частина 3 статті 15		Частина 2 статті 32
								Стаття 21		—
								Стаття 45		—
								Стаття 46		Частини 1 і 2 статті 211
								Стаття 47		Стаття 158
								Стаття 48		Стаття 161
								Стаття 50		Стаття 175
								Стаття 51		Стаття 176
								Частина 1 статті 54		Частина 1 статті 298
								Стаття 61		Стаття 308
								Стаття 62		Стаття 12
								Стаття 63		Стаття 307
								Статті 57, 58, 59 і 60, Додаток ІІ,		
									Частина 4 статті 1, частина 4 статті 2 і частина 6 статті 4	Частина 8 статті 58
									Частина 2 статті 8	Стаття 312